PETER BENCHLEY

GYILKOS CSÁPOK

A CÁPA szerzőjének legújabb sikerkönyve

PETER BENCHLEY

GYILKOS CSÁPOK

Fordította
Szappanos Gábor

Európa Könyvkiadó
Budapest, 1992

A FORDÍTÁS A KÖVETKEZŐ KIADÁS ALAPJÁN
KÉSZÜLT:
PETER BENCHLEY: BEAST
RANDOM HOUSE, NEW YORK, 1991
COPYRIGHT © 1991 BY PETER BENCHLEY
THIS TRANSLATION PUBLISHED BY
ARRANGEMENT WITH RANDOM HOUSE, INC.

HUNGARIAN TRANSLATION
© SZAPPANOS GÁBOR, 1992

EURÓPA KÖNYVKIADÓ, BUDAPEST
FELELŐS KIADÓ OSZTOVITS LEVENTE IGAZGATÓ
SZEDTE ÉS NYOMTA A SYLVESTER-PRINT KFT.
FELELŐS VEZETŐ VARRÓ ATTILA
ÜGYVEZETŐ IGAZGATÓ
KÉSZÜLT SZOMBATHELYEN, 1992-BEN
A NYOMDAI RENDELÉS TÖRZSSZÁMA: 92/7183
FELELŐS SZERKESZTŐ BORBÁS MÁRIA

A FEDÉLTERV ÉS A TIPOGRÁFIA
SZ. BODNÁR ÉVA MUNKÁJA
MŰSZAKI VEZETŐ MIKLÓSI IMRE
KÉSZÜLT 16,09 (A/5) ÍV TERJEDELEMBEN
ISBN 963 07 5465 7

Ez a könyv regény. A nevek, szereplők, helyek és események a szerző képzeletének szülöttei, vagy meg vannak regényesítve. Bármiféle hasonlóság megtörtént eseményekkel, helyszínekkel, élő vagy halott személyekkel, csak a véletlen műve lehet.

„Lába tizenkettő, levegőben leng valamennyi,
hat hosszú nyaka van, mindegyiken egy riadalmas
fej nőtt, és a fejekből három sor foga rémít,
sűrű, tömött agyarak, tele éjszínű szörnyű halállal...
És nem tud dicsekedni hajós soha, hogy tovasiklott
sértetlen mellette: de hat feje húz ki hat embert
mindig hirtelenül a sötétkékorru hajóból."
HOMÉROSZ: ODÜSSZEIA.
TIZENKETTEDIK FEJEZET, A SZKÜLLA.
(Devecseri Gábor fordítása)

Első rész

1/ Lebegett a tintafekete vízben, és várt. Nem hal volt, nem volt léghólyagja, ami felhajtotta volna, de húsának különleges kémiai összetétele miatt nem süllyedt a tenger mélyére sem.

Nem volt emlős, nem levegővel élt, nem érzett hát késztetést, hogy a felszínre emelkedjen.

Lebegett.

Nem aludt, mert nem ismerte az alvást, az alvás nem szerepelt az élettevékenységei közt. Csak pihent, és a vízből nyert oxigénnel táplálta magát, a vizet lövedék formájú teste üregein pumpálva át.

Nyolc hajlékony karja az áramlásban sodródott; két hosszú csápját szorosan a teste mellé tekerte. Amikor fenyegette valami, vagy gyilkolási őrület szállta meg, a csápok kilőttek - mint két, fogakkal kivert korbács.

Csupán egy ellensége volt: az összes többi teremtményt prédának tekintette a maga világában.

Nem rendelkezett képzetekkel önmagáról, óriási méretéről, vagy arról, hogy tehetsége az erőszakra ismeretlen a mélység egyéb teremtményeinél.

Több mint félmérföldnyire függött a felszín alatt, a napfényből ide már egy szikra sem jutott, de hatalmas szemei észleltek pisla csillámokat, amelyeket más, kisebb ragadozók bocsátottak ki a félelem és izgalom pillanataiban.

Ha emberi szem megfigyelhette volna, bíborba játszó gesztenyebarna színűnek látta volna, de az állat most pihent. Ha felizgatták, folyamatosan változtatta a színét.

A tenger egyetlen tényezője, amit az érzékrendszere állandóan figyelemmel kísért, a hőmérséklet volt. Legkellemesebben 4 és 13 Celsius-fok között érezte magát, s ahogy az áramlatokkal úszott, és hirtelen hőfokváltozással vagy feltörő hideg vagy meleg forrásokkal találkozott, feljebb emelkedett vagy lejjebb merült.

Most változást észlelt. A sodrás egy kihunyt tűzhányó

meredek oldalához vitte, amely úgy magaslott föl az óceáni kanyonokból, akár egy tű. A tenger körbeszáguldotta a hegyet, és a hideg víz fölfelé áramlott.

S így a szörny, farokuszonyai által hajtva, lassan emelkedni kezdett a sötétben.

Számos halfajtától eltérően ő nem igényelte a közösséget; egymagában bolyongott. Így nem volt tudatában annak, hogy most jóval több fajtársa létezik, mint valaha. Megbomlott a természet egyensúlya.

Azért létezett, hogy életben maradjon. És hogy gyilkoljon.

Merthogy különös - ha nem is egyedülálló - módon az élőlények világában, gyakran szükségtelenül gyilkolt, mintha a Természet valami perverz gonoszsági rohamában erre programozta volna be.

2/ Messziről a hajót rizsszemnek nézhette volna az ember egy hatalmas kék szaténmezőn.

Napokig kitartóan fújt a délnyugati szél. Most, az elmúlt néhány órában erejét vesztette - elenyészett, meghátrált -, és ez a nyugalom teli volt bizonytalansággal, mintha a szél csak lélegzethez akarna jutni, mint az elcsigázott, csoszogó ökölvívó, mielőtt eldönti, hova mérje a következő csapást.

Howard Griffin a kormányosfülkében ült, egyik meztelen lábfeje a kerékküllőn. A hajó, megfosztva a szél hajtóerejétől, lágyan ringott a hosszú holthullámokon.

Griffin felpillantott a meg-meglibbenő vitorlákra, aztán megnézte az óráját, és átkozta magát az ostobaságáért. Erre nem számított, a szélcsendre nem volt felkészülve. Pontosan eltervezte az útvonalat, beosztotta az időt, mindvégig déli szeleket feltételezve.

Naiv volt. Hülye. Tudhatta volna, hogy az időjárásnál nem lehet okosabb.

Már több óra késésben voltak, hiszen az egész délelőttöt a Királyi Haditengerészet hajójavítójában kényszerültek eltölteni, kivárva, hogy a vámtiszt megmutassa egy inas-

nak, hogyan kell alaposan átvizsgálni egy tizenhat méteres, csempészgyanús hajót.

Mostanra már jócskán kint kellene lenniük a tengeren. Ehelyett azonban, ahogy Griffin megfordult és elnézett a farkosár mellett, a magas csatornajelzőt láthatta a Keleti Kék Hasadék végén: a leszálló nap ferde sugaraitól fényes, fehér pöttyöt.

Hallotta, hogy odalent fütyül a kanna, és egy pillanat múlva a felesége már jött is föl a nyíláson, és feléje nyújtott egy csésze teát. A férfi egy mosollyal köszönte meg, és ahogy a dolog hirtelen eszébe jutott, így szólt: - Fantasztikusan nézel ki.

A meglepett Elizabeth visszamosolygott: - Te se nézel ki rosszul.

- Komolyan mondom. Hat hónap a hajón, nem is tudom, hogy csinálod.

- Érzékcsalódás. - Lehajolt, és megcsókolta a férje feje búbját. - Nagyot zuhant az igényszinted.

- Az illatod is klassz. - Szappan-, levegő- és bőrillat. Az asszony olajos tölgyfa színű lábaira nézett, nem látott egy bőrtágulatot vagy visszeret sem rajtuk, ami elárulhatta volna a korát, vagy hogy több mint tizenöt éve szült két gyereket. Csak egy fehér forradás volt az egyiken, ott, ahol annak idején egy éjjel nekiverte a sípcsontját egy betonoszlopnak, lent, az Exuma-szigeteken. Lepillantott az asszony lábfejére: barna volt, bütykös és bőrkeményedéses. Imádta Elizabeth lábát.

- Hogy fogok még egyszer cipőt húzni a lábamra? - mondta az asszony. - A Mezítlábas Bankban talán kapok munkát.

- Ha egyáltalán eljutunk odáig. - A férfi a szélnek fordított fővitorla felé intett.

- Újra meg fog fordulni a szél.

- Lehet. De nincs időnk. - Griffin előrehajolt a slusszkulcs felé, hogy beindítsa a motort.

- Ne.

- Azt hiszed, én örülök neki? Az az ember hétfő reggel a dokkban lesz, és nem árt, ha mi is ott vagyunk.

- Egy pillanat. - Az asszony föltartotta a kezét, megállítva a férfit. - Hadd ellenőrizzem.

Gríffin vállat vont és visszaült, Elizabeth meg lement. Griffin hirtelen recsegést hallott, ahogy az asszony a rádiót állította be, aztán Elizabeth hangja ütötte meg a fülét, amint a mikrofonba beszélt. - Bermuda Kikötői Rádió, Bermuda Kikötői Rádió, Bermuda Kikötői Rádió. .. itt a *Szabadság* jacht.

- *Szabadság* jacht, itt Bermuda Kikötői Rádió... - jött a válasz tizenöt mérföldről délről. - Menjen hat-nyolcra, kérem, és álljon készenlétben.

- *Szabadság* hat-nyolcra megy - mondta Elizabeth, s azzal csönd lett.

Griffin kis csobbanást hallott a tat mellett. Lenézett a vízre, és fél tucat szürke színű fejes domolykót látott, amint egy sárga hínárfolton nyüzsögtek, és az apró garnélarákokért meg más állatkákért tülekedtek, amelyek az úszó szárak és hólyagok között húzták meg magukat. Szerette a hínárt, aminthogy szerette a vészmadarakat is, amelyek a szabadságról beszéltek neki, és a cápákat, amelyek a rendről beszéltek, és a delfineket, amelyek Istenről. A hínár az életről beszélt neki: úszott a vízen, a szél hajtotta, élelmet vitt magával kisebb állatok számára, melyek nagyobb állatok táplálékává váltak, s így tovább fölfelé a táplálékláncon.

- *Szabadság* jacht, itt Bermuda Kikötői Rádió... menjen előre.

- Igen, Bermuda. Connecticuttól északra hajózunk. Szeretnénk időjárási előrejelzést. Vége.

- Rendben, *Szabadság*. A barométer három-nulla-vessző-négy-hét, nem változik. Délnyugati szél tíztől tizenötig, éppen északnyugatnak fordul. A hullámok ma éjjel és holnap egy és két méter között, északnyugati szelekkel tizenöttől húszig. A nyílt vízen szórványos záporok előfordulhatnak. Vége.

- Nagyon köszönöm, Bermuda. A *Szabadság* készenlétben áll tizenhaton.

Elizabeth újra előbukkant a nyílásban, és azt mondta: - Sajnálom.

- Én is.

- Hát, nem hittük volna, hogy így ér véget.

- Nem.

Úgy kellett volna történnie, úgy képzelték el a visszatérést, hogy déli széllel mennek fői, végig a part mentén, és amikor elhagyják Montauk-fokot, s előttük ott a Fishers-sziget, mögöttük meg Stonington kikötője, felhúznak minden jelzőzászlót, árbocszalagot és más lobogókat, amiket azokban az országokban, jachtklubokban és tengerparti sétányokon szereztek, ahol az utóbbi fél évben megfordultak. Amikor elérik a stoningtoni hullámtörő gátat, a szél egy kicsit keletnek fordul, hogy ők diadalmasan végigvonuljanak a kikötőben, s közben minden zászló büszkén és szépen lobog. A csemetéik a dokkban várják őket Elizabeth anyjával és Griffin nővérével meg annak a gyerekeivel, aztán pezsgőt bontanak, majd levíszik az összes személyes holmijukat a hajóról, amit azután átadnak az ügynöknek, hogy adja el.

Lezárul életük egy fejezete, és elkezdődik a másik. Miközben lobog az összes zászló.

- Van még remény - mondta Griffin. - Az évnek ebben a szakában nincs tartós északnyugati szél. - Egy pillanatra elhallgatott. - Legalábbis nem ajánlom neki, különben elfogy az üzemanyagunk, és életünk végéig itt fogunk lavírozgatni.

Elfordította a kulcsot, és megnyomta a gombot, ami beindította a motort. A négyhengeres dízel nem volt különösebben zajos, de az ő fülének olyan volt, mintha mozdony zakatolna. És nem volt különösebben mocskos, de ő úgy érezte, olyan büdös, mint Manhattan kellős közepe.

- Istenem, de utálom! - mondta Elizabeth.

- Ez egy gép. Hogyan utálhatsz egy gépet? Nem szeretem én se, de utálni nem utálom. Egy gépet nem lehet utálni.

- Márpedig utálom. Fantasztikusan nézek ki. Magad

mondtad. Benne van az alkotmányban: Azok, akik fantasztikusan néznek ki, mindent utálhatnak, amit csak akarnak. - Elvigyorodott, és előrement, hogy behúzza az orrvitorlát.

- Gondolkodj pozitívan - kiáltott utána a férfi. - jó sokat vitorláztunk. Most egy kicsit motorozni fogunk.

- De én nem akarok pozitívan gondolkodni. Én mérges akarok lenni és csalódott és nyűgös. És nagyon tudnám értékelni, ha te is mérges lennél.

- Miért kell nekem mérgesnek lenni? - Amikor látta, hogy az orrvitorla lent van, Griffin sebességbe tette a hajót, s az orrt az élénkülő szél felé fordította, amely elfújta az olajos nyugalmat a holthullámokról, s foltokban apró hullámokkal borzolta a vizet. - A legszebb őrült nővel élek együtt az Atlanti-óceánon, van egy hajóm, ami elég értékes ahhoz, hogy egy egész évet tölthessek el azzal, hogy rendes munka után nézzek, és kanos is kezdek lenni. Mi egyebet kérhetnék még az élettől?

Elizabeth hátrajött, és nekilátott a fővitorlának. - Tehát ez az utolsó szavad? Enyelegni akarsz.

- Azt hát - mondta Griffin. Felállt, és segített az asszonynak a nagy vitorlával, közben a lábát rajta tartotta a kormánykeréken, azzal irányítgatta a hajót szélnek szembe. - De van egy aprócska kis probléma.

- Mi volna az? - Elizabeth fél lábra állt, és szabad lába ujjaival kört rajzolt Griffin vádlijára.

- Valakinek vezetnie kéne a hajót.

- Kapcsold be a robotvezérlést.

- Jó ötlet... csakhogy olyan itt nincs.

- Igen. Arra gondoltam, hogy ha kimondjuk, akkor esetleg támad egy robotpilóta a semmiből.

- Kicsit zaklatott vagy - mondta a férfi. - Káprázatos vagy, de flugos. - Előrehajolt a lehúzott vitorlák között, és megcsókolta az asszonyt. Aztán egy árbocszalagkötél után nyúlt, hogy kikösse a vitorlát. A lába lecsusszant a kerékről, és a hajót oldalba kapta a szél. Egy hullám csapódott a jobb oldali negyednek, és hideg permetet szórt Elizabeth lábára. Az asszony felsikoltott.

- Szép munka - mondta. - Te aztán tudod, hogy kell vízbe fojtani egy románcot.

Griffin jobbra tekerte a kereket, és az orrt újra széllel szembe állította. A hajó mozgása most kellemetlen lett, ahogy a rövid, fodrozódó hullámokba szántott. - Talán várnunk kéne egy tisztességesebb szélre.

- Hát... jó tudni, hogy helyén a szíved. - Az asszony rámosolygott, és farát riszálva lement.

Griffin nyugat felé pillantott. A nap elérte a látóhatárt, és hatalmas narancskoronggá lapult, amint lecsúszott a világ peremén.

Az orr egy hullám alá bukott, felemelkedett, és keményen nekicsapódott a következő hullámnak. A permet borzongató esőként hullott a tatra. Griffin beléreszketett, és már épp kiáltott volna Elizabethnek, hogy hozza az esőköpenyét, amikor az asszony ismét előbukkant a saját köpenyében, kezében csésze kávé.

- Hadd vegyem át egy darabig - mondta. - Addig aludhatnál.

- Nem vagyok fáradt.

- Tudom, de ha nem fordul meg a szél, hosszú éjszakának nézünk elébe. - Gyorsan megkerülte a kereket, és lecsüccsent a férfi melletti ülésre.

- Oké - egyezett bele Griffin, azzal felemelte az asszony kezét a kormányról, és megcsókolta.

- Ez miért volt?

- Ez a parancsnokság átadása. Régi hajós szokás. Mindig csókold meg annak a kezét, aki felvált.

- Tetszik.

A férfi felállt, a rúd alatt behúzta a fejét, és a nyíláshoz ment. - Ébressz föl, ha elül a szél.

Lent megnézte a hosszútávú rádiótájolót, a számokat átvezette a kabin kardáncsuklós felfüggesztésű asztalán kiterített térképre, és pontosan megjelölte a pozíciójukat, Egy vonalzó segítségével a pozíciójukról ceruzavonalat húzott Montauk-fokhoz, majd a vonalat a térkép szélrózsájához mérte.

Kidugta a fejét a nyíláson, és így szólt: - Három-három-

nulla jó kéne hogy legyen. - Néhány perc alatt az ég annyira elsötétült, hogy a tájolóállványról ráeső fénytől már vörösesen ragyogott Elizabeth álla. Sárga esőköpenye csillámló narancsszínű lett, aranybarna haja pedig úgy izzott, mint a faszénparázs.

- Tényleg gyönyörű vagy - mondta Griffin, azzal visszahátrált a kabinba, és a hajó orrába ment. Pisilés közben a motort hallgatta meg a víz hangját, amint a fa hajótest mellett száguldott. Éberen fülelt minden furcsa zajra, de most nem hallott semmit.

Előrement, lehámozta az ingét meg a sortját, és begyömöszölte magát az orrfelépítményben elhelyezett két hajóágy egyikébe. A kikötőben együtt szoktak aludni a hátsó kabinban, de a tengeren jobb volt, hogy az, aki éppen alszik, elöl aludjon, hogy kontaktusban legyen a hajó mozgásával, érezze az időjárás-változást, érezze, ha megfordul a szél, csak a biztonság kedvéért...

A párna Elizabeth illatát árasztotta.

Griffin elaludt.

A motor csak zúgott tovább. Fecskendők üzemanyagot pumpáltak a hengerekbe, dugattyúk az égéséhez összesűrítették, és minden percben ezer robbanás forgatta a propellertengelyt, s a hajó ment, ment észak felé, az éjszakában.

Egy szivattyú a hajótest egy szerelékén keresztül tengervizet szívott be, és áteresztette a motoron, hogy lehűtse, majd hátrafelé továbbította, ahol a motor kipufogógázaival együtt kifolyt a tengerbe.

A motor nem volt öreg, még nem volt benne hétszáz óra sem, amikor a hajót megvették, és Griffin úgy pátyolgatta, ahogy egy gyereket szokás. Ám a kipufogócsövet nehezebben lehetett karbantartani. Hátul, a géptérből vezetett ki, és szorosan a propellertengely mellett futott, a hátsó kabin padlózata alatt. Acélból készült, jó acélból, de ezer vagy még több óra motorhasználat során sok-sok tonna sós víz és maró gázok haladtak át rajta. És amikor a motor nem működött, amikor a hajó vitorlával ment vagy egy dokk-

ban állt kikötve, a sómaradvány és a korróziót okozó vegyületek megtapadtak a kipufogócsőben, és lassan marni kezdték az acélt.

A kipufogócsőben már hetek óta ott lehetett a parányi lyuk. A Bahamáktól fölfelé végig kedvező volt a széljárás, és csak akkor kapcsolták be a motort, amikor behajóztak St. George kikötőjébe, meg amikor elhagyták, és a fenékárok rutinszivattyúzása eltávolított volna minden felesleges vizet. De most, hogy a motor folyamatosan működött, és a hőcserélő pumpa is megállás nélkül dolgozott, s hogy a hajó erővel hasította a habokat - ahelyett, hogy szelíden vitorlázott volna rajtuk -, s így megerőltette a zsigereit, a lyuk nőni kezdett. Rozsdás fémdarabkák pattogzottak le a széleiről, és nemsokára akkora lett, mint egy ceruza keresztmetszete.

A víz most már nem csöpögött a fenékárkokba, hanem folyt.

Elizabeth a lábaival kormányzott, és hátradőlt a kormányosfülke párnás ülésében. Tőle balra, nyugaton, a világ szegélyén csupán egy ibolyaszín sáv maradt a nappalból. Jobbra a hold sarlója emelkedett mind magasabbra, s vékony aranyhidat vert a vízen Elizabethhez.

Nincsenek ott lelkek, gondolta, ahogy felnézett a holdra. Arab elképzelés volt - *A felfedezők-ben* olvasott róla, ez egyike annak a körülbelül húsz könyvnek, amit már évek óta szeretett volna elolvasni, s amiket végre az utóbbi hat hónapban sikerült felfalnia -, és megtetszett neki: az újhold, mint üres égi sajka, amely egy hónapos útra indul, hogy összegyűjtse a meghaltak lelkét, és ahogy múlnak a napok, egyre csak dagad, míg végül, amikor már dugig van lelkekkel, eltűnik, hogy lerakja terhét a mennyben, aztán ismét előkerül, mint üres sajka, és kezdi újra.

Egyik ok, amiért megtetszett neki ez az elmés elképzelés a léleksajkáról, az volt, hogy életében először mintha kezdte volna érteni, mi is a lélek. Nem volt mély gondolkodású, mindig eltérítette a komoly beszélgetéseket, mielőtt a mélységek felé fordulhattak volna. Azonkívül ő

és Griffin mindig is túlságosan tevékeny életet éltek, hogy megállhassanak elmélkedni.

A férje előtt a Shearson Lehman Fivéreknél állt nagy karrier, őelőtte meg egy nagybank magán-bankügyleti részlegénél. A nyolcvanas évtized az az időszak volt, amikor játékokat gyűjtöttek: egymillió dolláros lakást, félmillió dolláros házat Stoningtonban, két autót fűthető ülésekkel és villanykörtével megvilágított hamutartóval a hátsó ülés mellett. A pénz jött, a pénz ment: húszezer dollár magániskolai oktatásra, egy évben tizenötezer dollár a heti kétszeri vendéglői étkezésre, húszezer üdülésre, ötvenezer fenntartásra és felújításra.

Húszezer innen, húszezer onnan - tréfáltak régen -, és nemsokára igazi pénzekről beszél az ember.

A tréfának igaza lett, mert a pénz jött folyamatosan.

És aztán egy napon elzárták a csapot. Griffint elbocsátották. Egy hét múlva pedig Elizabeth választhatott: fél munkaidő fél fizetéséért, vagy fel is út, le is út.

Griffin olyan megállapodást kötött a cégével, hogy lehetőségük lett volna egy évig - nem nagy lábon - megélni, miközben ő más munkát keres. De egy más munka (kétségtelen: kevesebb pénzért) a fölfelé törekvésnek ugyanazt a taposómalmát jelentette volna, csak éppen néhány lépéssel lemaradva a többiektől.

Az alternatíva az volt, hogy fogják a végkielégítésüket, építenek egy hajót, és meglátják, hogy áll-e másból is a világ, mint *confit de canard-ból** meg speciális szénsavas vízből.

Megtartották a stoningtoni házat, eladták a New York-i lakást, és az ebből származó pénzt letétbe helyezték, hogy belőle finanszírozzák a gyerekek taníttatását.

Szabadok voltak, és a szabadsággal jött az izgalom és a félelem és - nap mint nap, szinte percenként - a felfedezés. Önmaguk felfedezése, egymás felfedezése, annak felfedezése, hogy mi fontos és mi nélkülözhető.

Katasztrofális is lehetett volna: két ember a nap huszon-

* Zsírban eltett kacsasült. (francia)

négy órájában összezárva egy tizenkétszer három és fél méteres térben, és az első hetekben el is tűnődtek a dolgon. Szüntelen útban voltak egymásnak, és mindenbe belekötöttek, amit a másik csinált.

De aztán érteni kezdtek a dolgokhoz, és a hozzáértéssel megjött az önbizalom, és az önbizalommal az önbecsülés meg a másik képességeinek méltánylása.

Újra szerelmesek lettek egymásba, és ami ugyanilyen fontos, önmagukat is újra megszerették.

Fogalmuk sem volt, mihez kezdenek, ha hazamennek. Griffin esetleg megpróbál valami állást szerezni a pénzszakmában, bár mindabból, amit olvastak - főleg a *Time* karibi kiadását -, az derült ki, hogy a pénzszakmában igen rossz idők járnak. Esetleg egy kishajó-javító üzemben próbál munkát találni. Imádta a javítgatást, még a lakkozást meg a vítorlavarrást sem tartotta méltóságán alulinak.

És Elizabeth? Esetleg vitorlázást tanít majd, netán megkísérel belépni valami környezetvédelmi csoportba. Elborzadt a látványtól, micsoda pusztítás történt a Bahamák zátonyaiban meg a Windward- és a Leeward-szigetek vadvilágában. Egészen kopár tengerfenekek fölött légzőcsöveztek végig, csupán holt kagylók tenger kífakította héjai és tüskés rákok szétszóródott páncéljai hevertek odalent. Mindegyik sziget körül a kifosztás és a pusztítás nyomait látták az óceáni környezeten. S mivel volt idejük a tűnődésre és a megfigyelésre, módjuk volt teljesebben megérteni a tudatlanságot szülő szegénység, a szegénységet szülő tudatlanság, aztán megint a tudatlanságot szülő szegénység ördögi körét. Elizabeth arra a következtetésre jutott, hogy talán tehetne valamit ez ellen - mint kutató vagy mint kijáró személy. Még mindig számos gazdag emberrel állt összeköttetésben, olyanokkal, akiket a nagybank révén ismert meg.

Mindegy. Majd találnak valamit. És bármit találnak, jobb lesz, mint ami korábban volt, mert új emberek lettek.

Gyönyörű utazás volt, az égvilágon semmit nem bántak meg.

Illetve, ez nem egészen igaz. Egyvalamit mégiscsak

bántak - hogy be kellett indítaniuk a motort. Elizabeth gyűlölte engesztelhetetlen zúgását, az eszeveszett bugyborékolást, ahogy a kipufogócső belebukott meg kiemelkedett a vízből, a gázok kibírhatatlan bűzét, amint a tat fölött örvénylettek, és bevágódtak a kormányosfülkébe.

A lyuk a kipufogócsőben nőni kezdett, ahogy a rozsdás, fáradt fém apró darabkái lepattogzottak. A hajó bukdácsolása, minden egyes oldalra billenése mozgást jelentett, nemcsak a hajótestét, hanem mindannak a mozgását, ami belül volt - nem volt nagy és feltűnő ez a mozgás, de ahhoz elegendő, hogy deformációt okozzon, hogy még jobban elfáradjon a fém.

Szemmel nem lehetett volna észrevenni a lyuk növekedését, de most, hogy a hajóorrt két rövid, tört hullám rázkódtatta, a kipufogócső enyhén elcsavarodott. Meggörbült, s azzal eltört - és a hűtőszivattyúból minden víz a fenékárkokba ömlött. S mivel a cső eltörött, amikor lebukott a hajó hátulja és a kipufogócső kivezető nyílása alámerült, semmi sem állta útját a betörő tengervíznek.

Elizabeth álmos volt. A hajó mozgása felért a legroszszabb fajta altatóval: eléggé szaggatott volt, hogy kellemetlen legyen, ám ahhoz nem volt eléggé heves, hogy Elizabethet éberségre kényszerítse. Talán fel kellene keltenie Griffint.

Az órájára pillantott. Nem. Még csak másfél órát aludt. Hadd aludjon még egy felet. Addigra friss lesz, és akkor ő mehet szundítani.

Arcul csapta magát, és megrázta a fejét.

Elhatározta, hogy énekel. Éneklés közben lehetetlenség elaludni. Tudományos tény. Úgyhogy elénekelte a „Mit kezdesz ezután magaddal?" első néhány ütemét.

Hullám loccsant fönt, a taton, és ő is kapott belőle jócskán.

Semmi probléma. Nem hideg a víz. Nem fog...

Hullám? Hogy kerül hullám a hajó tatjára, amikor a hajópadlózat nagyjából párhuzamos a vízfelszínnel?

Hátrafordult, és elborzadt.

A tatot tíz centi választotta el attól, hogy elöntse a víz. Ahogy nézte, a hajó hátulja ismét lebukott, s ezúttal még több víz jött a fedélzetre, és az üléspárnákat is elborította.

Adrenalin szökött fel Elizabeth hátában és áradt végig a karjaiban. Egy pillanatig mozdulatlanul ült, kényszerítve magát, hogy el ne veszítse a lélekjelenlétét, s hogy információt gyűjtsön. A kipufogócső idegesítő bugyborékolása abbamaradt. Nem kavarogtak már gázok a tat fölött. A tenger a hajó mindkét oldalán magasabbnak rémlett. A hajó mozgása lomha lett, csak dagonyázott a vízben, nem bírta a hátulja.

Elizabeth a kormánykerék elé nyúlt, felemelt egy műanyag fedőt, és felkattintott alatta egy kapcsolót, ami a fenékárok-szivattyút indította be. Hallotta, amint a villanymotor beindul, de valami difi volt a hangjával. Nagyon távolinak tűnt, erőtlennek, küszködőnek.

- Howard! - kiáltotta.

Semmi válasz.

- Howard!

Semmi.

Egy árbocszalagkötél volt a rúdra hurkolva, s Elizabeth mindkét végét egy-egy kerékküllőhöz kötötte, hogy a kerék el ne mozduljon, azzal lement a nyíláson.

Kipufogógázok maró bűze fojtogatta a torkát és égette a szemét. A padlón át szivárogtak föl.

- Howard!

Bekukkantott a hátsó kabinba. Úgy tizenöt centi magas víz borította a szőnyeget.

Griffint sötét, balsejtelmekkel teli álom gyötörte, amikor meghallotta a nevét - mintha nagyon messziről szólították volna. Kényszerítette magát, hogy felébredjen, érezte, hogy valami baj van, mégpedig vele, mert a leje fájt, rossz volt a szája íze, mintha elkábították volna.

- Mi van? - mondta, és leengedte lábát a fekvőhely szélén, A hajó hátulja felé nézett, és a kékes ködön át meglátta a feléje rohanó Elizabethet. Az asszony közben kiáltott valamit. Mit mond?

- Süllyedünk!

- Ugyan már... - Griffin hunyorgott, a fejét rázta. Most már ő is érezte a kipufogógázt, felismerte az ízét.

Elizabeth fölszedte a főkabin víztől súlyos szőnyegét, és fölnyitotta a gépteret fedő csapóajtót. Mostanra Griffin már az asszony fölött állt. Látták, hogy a motort már félig ellepte a víz. Az akkuk még szárazon voltak, de a víz szemmel láthatóan emelkedett.

Griffin csobogást hallott a hátsó kabinban, látta a vizet, és tudta, mi történt. - Zárd el a motort! - mondta az asszonynak.

- Mi?!

- Most azonnal!

Elizabeth meglelte az emelőkart, és elhallgattatta a motort. Megszűnt a zúgás, s vele a keringtetőszivattyú zaja. Nem pumpált több vizet a fedélzetre, és már hallották a fenékárok-szivattyú vigasztaló elektromos zümmögését.

De a taton még mindig volt egy nyílt seb.

Griffin megragadott két konyharuhát a mosogatóból meg egy inget egy akasztóról, s odatartotta Elizabethnek. - Nyomd bele ezeket a kipufogócsőbe. Jó szorosra. Amilyen szorosra csak tudod.

Elizabeth felrohant a nyíláson.

Griffin belenyúlt egy fiókba, és talált egy csavarkulcsot. Letérdelt a fedélzeten, és a kulcsot az egyik csavarhoz illesztette, amely az akkukat a talapzatukhoz erősítette. Ha ki tudná szabadítani az akkukat a géptérből, s egy méterrel meg tudná emelni, vagy akár csak féllel, a fenékárok-szivattyúnak elegendő ideje volna, hogy megállítsa a víz emelkedését. Már korábban elhatározta, hogy áthelyezi az akkukat, miután az egyik hajózási magazinban olvasott egy figyelmeztető cikket arról, milyen veszélyes mértékben függenek a modern hajók a kifinomult elektronikától. De az ilyen felújítás meghaladta volna a tehetségét, vagyis szárazföldi munkára lett volna szükség, ez meg csak késleltette volna őket.

De ugyan miről késtek volna le?

Szitkozódott, és nekilátott az első csavarnak. Elrozsdásodott már, a kulcs leugrott róla.

Befutván pályáját, a hajó oldalra bukott, és felvette a meredek, lökésszerű hullámok ritmusát. Kivágódott egy szekrényajtó, egymásra rakott tányérok zúdultak ki rajta s törtek össze a fedélzeten.

Griffin megszorította a csavarkulcsot, és nekifeszült a nyelének. A csavar megmozdult. Sikerült száznyolcvan fokot fordítani rajta, aztán a kulcs a válaszfalnak ütközött. Felrántotta a kulcsot, újra illesztette, és megint elfordította. A víz emelkedett.

A kormányosfülkében Elizabeth hason feküdt a farkosáron, szétterpesztett lábbal, lábfejeit a hengeres peremnek támasztva. Egyik konyharuhát az öklében szorongatta gombóccá gyúrva, a másik kezével végigtapogatta a hajótestet a kipufogócső ötcentis kivezető nyílása után. Alig bírta elérni az ujjai hegyével, és megkísérelte belegyömöszölni a ruhát. A cső széles volt, a ruha kicsi. Kicsúszott a lyukból és elúszott.

Elizabeth új hangot hallott, és pihent egy csöppet, hogy megfejtse. A csend hangja volt. A fenékárok-szivattyú leállt.

Aztán lentről meghallotta Griffin hangját. - Bermuda Kikötői Rádió... itt a *Szabadság* jacht... S. O. S., S. O. S., S. O. S. ...süllyedünk... helyzetünk a következő... A picsába!

Elizabeth fölhúzta az ingét a melle alól, összegyúrta a második konyharuhával, és megint tapogatózni kezdett a lyuk után.

A hajó hirtelen megfarolt. Víz árasztotta el a tatot, Elizabeth megcsúszott. Lábai elvesztették a támasztékot. Hadonászva lezuhant.

Egy kéz megragadta, és húzta vissza, és meghallotta Griffin hangját: - Semmi baj.

- Még hogy semmi baj?! De hisz süllyedünk!

- Már nem - mondta a férfi fakó hangon. - Már elsüllyedtünk.

- Nem. Az nem le...

- Hékám - mondta Griffin, és magához vonszolta az asszonyt, a fejét a mellének szorította, és megcirógatta a haját. - Az akkuknak kampec. A szivattyúnak kampec. A rádiónak kampec. A hajónak kampec. Most már csak az a teendőnk, hogy a lehető leggyorsabban szedjük a sátorfánkat, mielőtt eltűnik alólunk. Világos?

Az asszony felnézett rá, és bólintott.

- Remek. - A férfi megcsókolta a fejét. - Hozd az irányjeladót.

Griffin előrement, és levette a ponyvát a kabintetőre erősített mentőcsónakról. Még egyszer megbizonyosodott róla, hogy minden rekesz fel van fújva, ellenőrizte a fedélzeti lemezekhez csavarozott impregnált doboz tartalmát, hogy megnyugodjon: valamelyik külső szigeti kikötőben senki sem lopta el a világítórakétáikat vagy a horgászzsinórokat vagy az ételkonzerveket. Megtapogatta az övét, hogy ellenőrizze, megvan-e a bőrtokjában a zsebkése.

A hajó korlátjához egy húszliteres, friss vízzel teli kanna volt kötve, Griffin eloldotta, és a mentőcsónakba tette. Vívódott egy kicsit, lemenjen-e, hogy megmentse az előrehelyezett kis farmotort, de inkább hagyta a csudába. Nem akart lent rekedni, amikor süllyed a hajó.

Amint a csónak utolsó kötelét eloldotta, bizarr elégedettség töltötte el: nem esett pánikba. Pontosan úgy cselekedett, ahogy kell - módszeresen, ésszerűen, alaposan.

Csak így tovább, mondta magának. Csak így tovább. És talán van esélyetek.

Elizabeth előrejött, hozta a műanyag táskát a hajó papírjaival, az útleveleikkel meg a készpénzükkel, másik kezében meg a vész-irányjeladó volt: sárga polisztirén borítású, vörös doboz, az egyik végén kihúzható antenna.

A fedélzetet most már teljesen ellepte a víz, úgyhogy nem volt nehéz az alacsony korlát fölött a tengerbe emelniük a csónakot. Griffin egyik kezével a csónakot fogta, a másikkal Elizabethnek segített, hogy a csónakba tudjon ugorni. Amikor az asszony letelepedett a csónak

orrában, ő is lelépett a vitorlás fedélzetéről a csónak hátuljára. Leült, bekapcsolta a vész-irányjeladót, kihúzta az antennát, és a szerkezetet az egyik felfújt rekesz gumiszíja alá illesztette.

Mivel a mentőcsónak könnyű volt, és élénk északnyugati szél fújt, hamar eltávolodtak a mozgásképtelen vitorlástól.

Griffin megfogta Elizabeth kezét, és csöndben nézték.

A vitorlás fekete sziluett volt a csillagos égen. A hátsó része lejjebb süllyedt, majd lassan eltűnt. Aztán az orra hirtelen felemelkedett, akár egy ágaskodó ló, és hátrafelé siklott, le a mélybe. Óriási bugyborékok bukkantak a felszínre, és fojtott morajlással pukkantak szét.

- Úristen... - mondta Griffin.

3/ Éberen figyelt, már jó néhány másodperce, és érzékelő idegvégződései növekvő veszélyt jeleztek.

Egy nagy valami közeledett fölülről, onnan, ahonnan az ellenség szokott érkezni. Hatalmas, mozgó víztömegre lett figyelmes, érezte a nyomáshullámokat.

Készült a védelemre. A vegyi anyagokat kioldó ravaszok a nagy test minden zugában lődözni kezdtek, üzemanyagot bocsátva a hústömegekbe. Színtestecskék gyúltak a húsában, amelynek színe gesztenyebarnából világosabb, élénkebb vörösre váltott - nem vérvörösre, mert a vére annyira telítve volt hemocianinnal, hogy valójában zöld volt. Nem, olyan vörösre, amelyet a Természet kizárólag a megfélemlítés színének szánt.

Visszahúzódott, és felemelte két hosszú, korbácsszerű karját, aztán megfordult és körbehátrált, hogy szembekerüljön azzal az iránnyal, ahonnan az ellenség közeledett.

Képtelen volt a félelemre; hogy meneküljön, az meg se fordult benne.

Viszont megzavarodott, mert az ellenségéről két szokatlan jelzés érkezett: nem gyorsult, és nem tűnt agresszívnek. S mindennek a tetejébe ez az ellenség nem bocsátotta ki a jól ismert tájékozódó hangjeleket, elmaradtak az apró koppanások és piciny ütések.

Bármi is az, először összevissza mozgott, s csak utána vette az irányt lefelé s közeledett megállás nélkül.

Bármi is az, egyre csak jön, jön a mélybe, különös zajok kíséretében. Recsegések és pukkanások kísérik az útját. Holt hangok.

A teremtmény színe ismét változott, karjai elernyedtek és szétterültek a tengerben.

Egy áramlattal most éppen fölfelé sodródott, alig harminc méterre volt a vízfelszíntől, s a szeme már észlelte a csillagok reszkető, villódzó ezüst pontjait. Mivel a fény prédát jelenthetett, hagyta, hogy tovább emelkedjen a fényforrás felé.

Amikor úgy hat méterre volt a felszíntől, és a mozgására már kezdett hatással lenni a fönti hullámzás, valami új dolgot észlelt - valami zavaró jelenséget, ami megszakította a tengeráramot, ami mozgott és mégsem mozgott a víz színén, a vízen, amelynek azonban nem volt része.

Két ösztön irányította most a teremtményt, a gyilkolás ösztöne és a táplálkozásé. Elfogta az éhség, amely egyre sürgetőbbé vált, miközben hiába kutatott préda után a mélyben. Valamikor az éhség egyszerű utasítás volt, jeladás a táplálkozásra, amire rutinból reagált, és kedve szerint nekiláthatott. De most keresni kellett a táplálékot, mert a tenger kevés prédát kínált.

Az állat ismét éberen figyelt: nem azért, hogy védekezzen, hanem hogy támadjon.

4/ Nem beszéltek.

Griffin kilőtt egy rakétát, és egymás kezét fogva nézték a sárga ívet és a narancsszínben ragyogó robbanást az égbolt feketeségében.

Aztán visszafordították merev tekintetüket arra a helyre, ahol a hajó elmerült. Az imént még egy-két tárgy hányódott arra - egy üléspárna a kormányosfülkéből, egy gumi ütközőhurka -, de mostanra már nem volt ott semmi, semmi jel nem utalt arra, hogy a hajó valaha is létezett.

Elizabeth érezte, hogy Griffin keze megfeszül és meg-

merevedik, s erre két kezébe fogta, és így szólt: - Mire gondolsz?

- Természetesen azon rágódtam, hogy bárcsak minden másképp történt volna. Tudod, ahogy szokás: bárcsak egy nappal korábban vagy egy nappal később indultunk volna, bárcsak ne fordult volna meg a szél, bárcsak ne kellett volna beindítanunk a motort... - Elhallgatott, majd keserű hangon szólalt meg újra: -...bárcsak ne lettem volna olyan rohadt lusta, hogy benézzek a padló alá ellenőrizni a csövet...

- Hagyd ezt, Howard.

- Jó.

- Erről nem tehet senki.

- Valószínű. - Az asszonynak igaza van. De még ha nincs is igaza, amit csinálok, annak semmi értelme. Még annál is kevesebb.

- Figyelj csak! - mondta erőltetett vidámsággal. - Eszembe jutott valami. Emlékszel, amikor Roger ránk tukmálta a biztosítást? Emlékszel, hogy mi a legolcsóbb kötvényt akartuk, ami csak lehetséges, és ő azt mondta, nem, mert sose lennénk képesek újjáépíteni egy ilyen nagy hajót manapság egy olyan kis összegért, és rávett bennünket, hogy a legdrágábbat kérjük. Emlékszel rá?

- Rémlik.

- Naná, hogy emlékszel. A lényeg az, hogy a hajó négyszáötvenezer dollárra van biztosítva. Ennyit soha nem kapunk érte, ha eladjuk.

Elizabeth felfogta, mit csinál a férje. Örült neki, és épp mondani akart valamit, amikor a csónak hullámvölgybe siklott.

Felborultak. Elizabeth tudta ezt, képtelenek voltak megakadályozni. Felsikoltott.

Aztán a csónak felmerült a víz színére, és lágyan ringott a következő hullám tetején.

- Hékám - mondta Griffin, és odaoldalazott az asszonyhoz, majd átölelte a vállát. - Minden rendben.

- Nem - mondta Elizabeth a férfi mellébe. - Semmi sincs rendben.

- Jó, akkor semmi sincs rendben. Mitől félsz?
- Hogy mitől félek?! - csattant föl az asszony. - Itt vagyunk az óceán kellős közepén, éjnek évadján, egy üvegkupak méretű mentőcsónakban... és te még azt kérdezed, mitől félek? Például a haláltól.
- Mitől halnánk meg?
- Az isten szerelmére, Howard...
- Nem vicceltem. Beszéljünk róla.
- Nem akarok beszélni róla.
- Van jobb ötleted? Na, rajta. - Megcsókolta az asszony fejét. - Ráncigáljuk elő a démonokat, és pusztítsuk el őket.
- Rendben. - Elizabeth mély lélegzetet vett. - Cápák. Lehet, hogy gyáva nyúl vagyok, de én rettegek a cápáktól.
- Cápák. Jó. Rendben. A cápákról elfeledkezhetünk.
- *Te* elfeledkezhetsz, talán.
- Nem. Ide hallgass. A víz hideg. A japánok és a koreaiak amúgy is kihalászták már a zömüket. És ha egy nagy cápa mégis erre ólálkodna, mindaddig, amíg a csónakban tartózkodunk, egyáltalán nem úgy nézünk ki, nincs olyan szagunk és nincs olyan tapintásunk, mint bármiféle táplálékknak, ami szóba jöhetne nála. Egyéb?
- Mi van, ha vihar...
- Rendben. Az időjárás. Nem probléma. Az előrejelzés jó. Ebben az évszakban nincsenek hurrikánok. Még ha északkeleti szél kerekedne is, ez a csónak úgyszólván elsüllyeszthetetlen. A legrosszabb, ami történhet, az az, hogy felborul. Ha felborul, akkor visszafordítjuk.
- És csak sodródunk, míg éhen nem veszünk.
- Az nem fog megtörténni. - Griffin örült, mert úgy találta, hogy minél többet beszél, annál jobban sikerül megszabadulnia a félelmeitől. - Először is, a szél vissza, Bermuda felé hajt bennünket. Másodszor, errefelé min- - dennap jönnek-mennek a hajók. Harmadszor, és ez a legrosszabb eshetőség, hétfő délutánig a srácok meg a hogyishívják az ügynökségtől jelentik, hogy eltűntünk, és a Bermuda Kikötői Rádió mindent tud rólunk. De idáig úgyse fajul a dolog. Ez a kis drága kisírja a lelkét értünk. -

Megpaskolta a vész-irányjeladót. - Az első gép, ami elszáll fölöttünk, hívja a mentőosztagokat. Valószínűleg már meg is tette.

Elizabeth egy pillanatra elhallgatott, aztán így szólt: - Mindezt el is hiszed?

- Persze hogy elhiszem.
- És te nem félsz.

A férfi megölelte. - Dehogynem.

- Remek.
- De ha nem teszel valamit a félelem ellen - kibeszéled magadból, megváltoztatod-, akkor teljesen felemészt.

Elizabeth lehajtotta a fejét a férfi mellére, és az orrán át lélegzett. Só- és izzadságszagot érzett... és vigasztalásszagot. Élete húsz esztendejének a szagát érezte.

- Tehát... - mondta. - Enyelegni akarsz?
- Azt hát! - nevetett a férfi. - És a szenvedély rohamában felborulni.

Úgy maradtak, összebújva, ahogy a csónakot lassan déli irányba sodorta a szellő. A fejük fölött a csillagok mintha őrült összhangban táncoltak volna, pörögtek, ugráltak a csónak mozgását követve, de közben kérlelhetetlenül araszoltak nyugat felé.

Egy idő múlva Griffin azt hitte, Elizabeth elaludt. Aztán könnyeket érzett a mellén.

- Hé!-mondta.-Mi az?
- Carolíne... - válaszolta az asszony. - Még olyan fiatal...
- Drágám, ne... Kérlek.
- Nem tehetek róla.
- Próbálj meg aludni.
- Aludni?!
- Jól van, ne. Akkor játsszunk kitalálósdit.
- Jó - sóhajtott fel az asszony. - Gondoltam... gondoltam egy híres M-re.
- *M.* Lássuk csak. Ő egy híres... híres francia...?

Elizabeth összerezzent. Felült, és a csónak orra felé fordult. - Mi volt ez?

- Micsoda?

- Az a kaparó hang.
- Nem hallottam semmit.
- Mintha körmök lettek volna.
- Hol?

Az asszony előremászott, és megérintette a csónak legelülső rekeszének a gumiját. - Itt ni. Mintha körmök kapartak volna a gumin.

- Esetleg valami a hajóról. Ne törődj vele. Egy darab fa. Mindenféle szarok úszkálnak itt kinn. Repülőhal is lehetett. Néha berepülnek még a hajóba is.
- Mi ez a szag?
- Milyen szag? - Griffin mély lélegzetet vett, és most tényleg érezte. - Ammónia?
- Arra gondoltam.
- A hajóról valami.
- Mint például.
- Honnét tudjam? Volt egy üvegünk a mosogató alatt. De lehet, hogy itt löttyent ki valami. - Megfordult, s háttal a csónak orrának kinyitotta a gumírozott doboz fedelén a cipzárt. Túl sötét volt, nem lehetett látni, úgyhogy a doboz fölé hajolt, hogy beleszagoljon.

Röfögésszerű hang ütötte meg a fülét; a csónak hírtelen megemelkedett és oldalra billent. A térdeplő Griffin fölbukott, a dobozban az ételkonzervek összezörrentek, s alatta a fedéllemezek nyikorogtak-csikorogtak a gumin, és Griffin gyenge loccsanó hangokat hallott - nyilván ahogy a felzavart hullámocskák nekicsapódtak a csónaknak.

- Hé! - Griffin mindkét kezével megtámaszkodott a csónak két oldalán. - Lassan a testtel!
- A dobozban nincs semmi idegen szag. - Behúzta a cipzárt. - Semmi. - De az ammónia most erősebben érződött. Visszafordult az orr felé. - Nem tudom, mi...

Elizabeth eltűnt.

Eltűnt... Elizabeth egyszerűen eltűnt.

Griffinnek egy töredék másodpercig az volt az érzése, hogy megbolondult, hogy képzelődik, hogy ebből az

egészből semmi sem igaz, semmi az égvilágon, hogy hamarosan felébred egy kórházban az egy hónapos kómából, amibe egy közúti baleset miatt zuhant, vagy mert a fejére esett egy jókora kődarab egy irodaépület párkányzatából.

- Elizabeth! - kiáltotta. Hangját elnyelte a szél. Újra kiáltott.

Fölült, vett egy mély lélegzetet, és lehunyta a szemét. Szédült és émelygés fogta el, és a szíve a fülében dübörgött.

Egy pillanat múlva ismét kinyitotta a szemét, abban a reményben, hogy az asszony ott ül majd az orrban, és fürkésző tekintettel figyeli őt, mintha azon tűnődne, rohama volt-e.

Továbbra is maga volt.

Feltérdelt, és körbecsúszkálta az egész csónakot, remélve - azt képzelve -, hogy Elizabeth csak kiesett, és most egy lelógó mentőkötél csomójába kapaszkodik.

De nem.

Ismét visszaült.

Nyugi, gondolta. Nyugalom. Nézzük racionálisan a dolgot. Mik a lehetőségek? Elizabeth kiugrott. Hirtelen elment az esze, és úgy döntött, hogy a partra úszik. Vagy hogy megölje magát. Vagy... vagy micsoda? Terroristák rabolták el az Androméda Galaxisról?!

Griffin újra elordította a nevét, majd még egyszer.

Kaparó hangot hallott, s érezte, hogy valami megérinti a gumit a feneke alatt.

Ott van! A csónak alatt! Biztos kiesett, beleakadt valamibe, talán valami roncsdarabba a vitorlásról, és most a csónak alatt levegőért küzd.

Kihajolt a tutaj oldalán, s karjait a csónak alá nyújtotta, és Elizabeth haját, lábát, esőköpenyét kereste... akármit.

Ismét hallotta a kaparó hangot, a háta mögött.

Visszahúzta a karját, és ellökte magát, vissza a csónak belsejébe, és előrenézett.

A holdsarló sárgásszürke fényében észrevette, hogy valami mozog a gumicsónak elejében. Mintha a körmeivel

csimpaszkodva húzódzkodna fölfelé a gumin, hogy bemásszon.

Egy kéz. Kéz kell hogy legyen. Elizabeth kiszabadította magát a gubancból, és most kimerülten, a fulladás szélén küszködik, hogy bemásszon a csónakba.

Griffin előrelendült és a karját nyújtotta, és amikor ujjai pár centire voltak tőle - olyan közel, hogy érezhette: szinte sugárzik belőle a hideg -, rádöbbent, hogy az nem kéz, nem emberi testrész.

Nyálkás volt, hullámzó, valami idegen dolog, ami feléje araszolt, hogy elérje.

Griffin hátrahőkölt, és remegő térddel a csónak hátulja felé mászott. Megcsúszott, oldalra esett. Súlyának hirtelen elmozdulása miatt az orr megemelkedett, és egy pillanatra fellélegezhetett, mert az a dolog eltűnt.

De aztán csak nézte, borzadva, ahogy újra megjelenik és kúszik fölfelé, míg végül följutott a gumirekesz legtetejére. Aztán felegyenesedett, és legyezőszerűen széttárult. Úgy fest, gondolta Griffin, mint egy óriás kobra. A felszíne telis-tele korongokkal, mindegyik külön-külön remeg a túlcsorduló életerőtől, és a víz mint valami kísérteties nyál csurog róla.

Griffin felsikoltott. Nem szó volt ez, nem valami szitok, hanem a rettenet, a felháborodás, a hitetlenség zsigerekből előtörő sikolya.

De a dolog rendíthetetlenül jött előre, mindig csak előre, kúpszerű masszává préselve össze magát, egyre siklott feléje, mintha járna azokon a vonagló korongjain, és ahogy a korongok a gumihoz értek, reszelős hangot hallattak, mintha karmuk volna.

Egyre csak jött. Nem tétovázott, nem állt meg, nem tapogatózott. Úgy jött, mintha tudná, amit keres, az ott van.

Griffin tekintete a csónak evezőjére esett, amely a jobb oldali rekeszek alá volt besuvasztva. Megragadta, és úgy tartotta, akár egy baseball-ütőt, majd a feje fölé emelte és várta, hogy a dolog közelebb merészkedik-e.

Megfeszítette minden erejét térdeplő helyzetében, és amikor úgy ítélte, hogy eljött a pillanat, felkiáltott: - Azanyád! -, s azzal lesújtott a közeledő dologra.

Sohasem tudta meg, hogy az evező megütötte-e a dolgot, vagy hogy ez valahogy megsejtette-e, mire készül. Annyit tudott, hogy az evezőt kicsavarta a kezéből, a magasba emelte, összezúzta, és elhajította, be a tengerbe.

Most már a dolog pontosan érezte, hol van Griffin, és szaporábban mozgott a gumin.

Griffin hátrafelé botorkált, míg le nem rogyott hátul. Lökte magát hátra meg hátra meg hátra, kétségbeesetten igyekezett magát bepasszírozni a rekeszek és a fedéllemezek közti pici térbe. Félőrülten, teljesen hiábavalóan zsebkése után nyúlt, a bőrtok patentjával ügyetlenkedett, s közben azt nyivákolta, mint valami litániát: - Úristen!... Jézusom!... Úristen!... Jézusom!

A dolog fölötte lebegett, rángatózott, és vízcseppeket szórt rá. Minden korongja vonaglott, tekergőzött, mintha éhségében versenyezne a szomszédjával, és mindegyiknek a közepén egy kampó éktelenkedett, amely a holdfényt visszatükrözve olyan volt, mint egy kis arany handzsár.

Ez volt az utolsó, amit Griffin észlelt - meg a fájdalom.

5/ Whip Darling kivitte kávéscsészéjét a tornácra, hogy megszemlélje, milyennek ígérkezik a nap.

Rövidesen felkel a nap; keleten már rózsaszínben ragyogott az ég, és az utolsó csillagok is kihunytak. Nemsokára előbukkan egy naracsszelet a láthatáron, az égbolt kifakul, és a szél elhatározza, mitévő legyen.

Aztán ő is elhatározza, mitévő legyen. A tengerre kéne indulnia, megpróbálni fölhúzni egypár dollár értékű valamit. Ha viszont a parton marad, akkor is van elég munka a hajón.

Az éjszaka megfordult a szél. Amikor az esti szürkületben feljött a dokkból, az öbölben horgonyzó hajók déli irányba néztek. Most az orruk falanxszerű egyöntetűséggel északnyugatra mutatott. De nem volt erősnek mondható szél; alig volt több, mint élénk szellő. Ha egy csöppet

is gyengébb, a hajók összevissza állnának, és együtt forognának az árapállyal.

Csobbanást látott az öbölben, aztán még egyet, és csapdosó hangokat hallott: csalihalak, egy apróhalraj, amely eszeveszetten menekül valami elől. Csattogva futottak a tükörsima víz felszínén.

Makréla? Kis csuka? Apró kölyökcápák, amelyek most fejezik be hajnali őrjáratukat, hogy visszatérjenek a zátonyokra?

Élénk cikázásukból és a kérlelhetetlen hajszából ítélve úgy döntött, hogy makrélák.

Imádta a napnak ezt a szakát, amikor még átellenben, Somersetben nem indult be a forgalom lármája, a turistahajók sem pöfögtek még az öbölben, s az emberiség összes többi zaja sem hallatszott még. A béke és az ígéret ideje volt, amikor kedvére bámulhatta a vizet, amikor visszagondolt a régi időkre, s elképzelte, hogy mi jöhet még.

A szúnyoghálóajtó felpattant mögötte, és a felesége, Charlotte - mezítláb, nyári pamut hálóingében, amely látni engedte az alakját - jött ki, kezében egy csésze tea, és mint minden reggel, olyan szorosan állt meg mellette, hogy a férfi érezte hajának fűszeres álomillatát. Átölelte az asszony vállát.

- Makréla az öbölben - mondta.
- Nagyszerű. Először... mióta is?
- Hat hete vagy még több.
- Kimész?
- Feltett szándékom. Ábrándokat kergetni szórakoztatóbb, mint festéket kaparni.
- Sose lehet tudni.
- Hát nem. - Elmosolyodott. - S mindig van remény. Mindenesetre meg akarom keresni az akvárium köteleit.

Kiitta a kávéját, a zaccot a fűre löttyintette, s amint megfordult, hogy bemenjen a házba, a nap első sugarai épp akkor szelték át a vizet s csorogtak le a fehérre meszelt házról. Whip Darling a sötétkék zsalura nézett, amelyről pattogzott a festék, s maguk a repedezett lécek megereszkedtek.

- Istenem, olyan ez a ház, mint egy zsiványtanya.
- Minden zsaluért kétszázat kérnének - mondta Charlotte -, összesen háromezret.
- Rablók - mondta a férfi, és kitárta az ajtót az asszony előtt.
- Azt hiszem, megkérhetnénk Danát,.. - Elhallgatott.
- Nincs esélyünk, Charlotte. Többé már nincs. Már eleget csinált.
- De ő segíteni akar. Ez nem olyan, mint ha...
- Ott még nem tartunk - mondta a férfi. - Még nem állnak olyan rosszul a dolgok.
- Talán még nem, William. - Charlotte bement a házba. - De nemsokára fognak.
- Most „William" vagyok, jól hallottam? - így a férfi. - Kicsit korán kezded ma bevetni a nehéztüzérséget.

William Somers Darling azok után a Somersek után kapta a nevét, akik 1609-ben telepedtek meg Bermudán egy hajótörés következtében. Sir George Somers Virginiába tartott, amikor *Kalandor-ja* Bermuda szigetébe ütközött, amit Darling a tengerészet diadalának tekintett, mivel úgy vélte, hogy eltalálni Bermudát az egymilliárd négyzetmérföld nagyságú Atlanti-óceán közepén körülbelül olyan, mintha valaki egy futballpályán megbotlik egy gemkapocsban, és eltöri a lábát. Mindenesetre Somers nem az első volt és nem is az utolsó. Egy meglehetősen pontos becslés szerint Bermuda huszonkét négyzetmérföldes területét több mint háromszáz hajóroncs övezi.

A bermudaiak, feketék, fehérek egyaránt, javarészt a korai telepesek egyike-másika után kapták nevüket: Somersnek, Darlingnak, Triminghamnak, Outerbridgenek, Tuckernek hívták őket, meg még tucatnyi más néven. E hagyományosan csengő nevekből maga a történelem beszélt. És mégis, a legtöbb bermudai, feketék, fehérek egyaránt, mintha fellázadtak volna az elbizakodott anyaország ellen, hamarosan elvetették egy vagy két nevüket, és beceneveket vettek föl, amelyek vagy a kinézetükre utaltak, vagy a foglalkozásukra, vagy valami őket ért csapásra.

Darling beceneve „Whip" volt, annak az ostornak az emlékére, amellyel annak idején az apja csépelni szokta.

Baráti Whipnek szólították, Charlotte ugyanígy, kivéve amikor vitatkoztak, vagy olyasmit beszéltek meg, amit az asszony túlságosan komoly témának tartott, hogysem félvállról vegyék. Ilyenkor Wílliamnek nevezte.

Whip halász *volt* - múlt időben; most exhalász, mivel a halászat Bermudán immár olyan praktikus foglalkozássá vált, mint a síoktatás Kongóban. Nehéz a megélhetése annak, aki olyasmit szeretne fogni,.ami nincs.

Kényelmesen, ha nem is fényűzően éltek húsz-huszonötezer dollárból. Az ő tulajdonuk volt a ház - Whip családjáé, és teljesen tehermentes, már az amerikai forradalom előtt. A fenntartás a főzőgázt, a biztosítást meg az áramot is beleszámítva, évi öt- vagy hatezer dollárba került. A hajó karbantartása, amit a cimborájával, Mike Newsteaddel maguk végeztek, újabb hat- vagy hétezer dollár. A többi pénzt felemésztette az élelem, a ruházkodás meg az összes többi, előre nem látható - de a semmiből csodálatos módon mindig fölbukkanó - kiadás.

De a húszezer dollár akár egymillió is lehetett volna, mivel nem ő kereste meg. Ennek az évnek már eltelt a fele, és mind ez ideig alig keresett hétezer dollárt.

Dana, a lánya benn dolgozott a városban egy könyvelőcégnél, és ahelyett, hogy egyetemre ment volna, jó pénzt keresett, és megpróbált segíteni. Darling visszautasította, nyersebben, mint szerette volna, de képtelen volt világosan kifejezni a szeretetnek és a szégyennek azt a keverékét, amit gyermeke ajánlata váltott ki belőle.

Egy darabig Danának sikerült elcsennie néhány számlát a postaládájukból, hogy maga fizesse ki őket. Amikor aztán óhatatlanul lebukott, és felelősségre vonták, azzal a tényszerű védekezéssel rukkolt elő, hogy mivel a ház egyszer úgyis az övé lesz, nem látja be, miért ne járulhatna hozzá a fenntartásához, különös tekintettel arra, hogy a másik lehetőség az, hogy elmennek a bankba jelzálogért, aminek a fizetése később őt terhelné.

Ez a józan érvelés a bizalom-bizalmatlanság sötét régióiba süllyedt, aztán végül sértettség és harag lett belőle.

Talán Charlotte-nak igaza van. Talán a dolgok tényleg olyan rosszul állnak. Darling látott egy prospektust a banktól a halomnyi postában a konyhaasztalon, de mielőtt rákérdezhetett volna, eltűnt, neki meg kiesett a fejéből. Most viszont alaposan eltűnődött rajta: a felesége már jelzálogokról meg kölcsönökről beszél? Kötelesek engedni, hogy a bank beléjük vájja karmát?

Nem. Nem hagyja, hogy ez megtörténjen. Kell hogy legyenek más módozatok. A Newport-Bermuda verseny tíz napon belül ideér, és egy barátja a búvárszakmában már teli van előjegyzésekkel a charterjárataira, amikor itt egy időre megszakítják a versenyt, és megkérte Darlingot, vállaljon át tőle néhányat. Darabonként hoznak legalább ezer dollárt, összesen talán ötezret.

Aztán ott van az akvárium foglalója, amely fedezi az üzemanyagköltségeit, annak fejében, hogy egzotikus állatokat szállít nekik, amiket a mélyből halászik ki. Nagyjából egydolláros literenkénti áron harminckét dollár értékű üzemanyagot éget el minden egyes órában, amit a dokkon kívül tölt. Az akvárium prémiumot is fizet, ha valami látványos dolgot fog. Sose tudta, mi akad horogra. Voltak odalent közönséges dolgok, mint a kis fogatlan cápa azzal a macskaszerű szemével, meg ritkaságok, mint az ördöghal, amely bioluminescens háttüskéivel csalja magához a prédát, és kristálykemény tűfogaival eszi meg. Tudta, hogy a mélyben ismeretlen állatok is tanyáznak, amiket még senki sem látott. Ezek jelentették a kihívást.

Végül pedig mindig megvan annak az esélye - ha mégoly csekély is, mint hogy lila hó esik -, hogy rábukkan egy hajóroncsra, amin akad némi szajré.

A konyhában megevett egy banánt, s közben fölmelegített valamennyit a tegnap esti barracudából. A falon két barométer függött, és mindkettőt megnézte. Az egyik az elfogadott légsúlymérő szerkezet volt, két mutatójú, melyek közül az egyiket az ember maga állította, a másik a

légnyomásra reagált. Megkocogtatta az üveget. Semmi változás.

A másik barométer egy cápamájolaj-cső volt. Jó időben az olaj tiszta volt, színe világos aranyossárga. Ha változott az időjárás, vagy ha esett a légnyomás, az olaj elhomályosult. Whip a bizalmát a cápaolaj-barométerbe helyezte, mert az nem gép, márpedig ő nem bízik a gépekben. A gépeket az ember készíti, és az ember alapvetően elcseszett lény. A természet ritkán követ el hibát.

Az olaj tiszta volt.

Úgy döntött, kimegy a tengerre. Talán egy termetes fűrészes sügér, ez az ősidőkből fennmaradt halfajta most épp arra vár, hogy kifogják. Egy majd'n ötvenkilós hal négy-ötszáz dollárt is hozhat, tisztán. De belefuthat egy tonhalrajba is.

De az is lehet, hogy...

Mike Newstead, Darling társa kevéssel hét után bukkant föl. Darling szeretett eltréfálni azzal, hogy egy genetikus igen nagyra értékelte volna Mike-ot mint az utolsó bermudait, mert mindazokat a faji jellegzetességeket fel lehetett lelni rajta, amelyek valaha is képviselve voltak a gyarmaton. Rövid, bongyor haja volt, akár a feketéknek, sötétvörös bőre, mint egy indiánnak - erről a tizennyolcadik századi toryk jutottak az eszébe, akik mohawk indiánokat hoztak a szigetre rabszolgának -, világoskék szeme volt, mint egy angolnak (de mandulavágású, mint egy ázsiainak), és ugyanaz a szótlan belenyugvás jellemezte, mint a portugálokat. Harminchat esztendős volt, öt évvel fiatalabb Darlingnál, de kortalannak tetszett. Arca mindig is éles vonású volt és mélyen barázdált, mintha valami hegyi kőből nagyolták volna ki. Aki nem ismerte, harminctól ötvenig bármennyinek saccolhatta volna a korát.

A háta mögött egyesek továbbra is „Tutti-Frutti"-ként emlegették, de többé már senki sem hívta így a füle hallatára, mivelhogy százkilencvenkét centi magas volt és száz kiló, amiből egy gramm se volt háj. Noha Mike nem

gurult be egykönnyen, azt állították róla, hogy robbanékony természetű - csak a pöttöm portugál felesége tudta kordában tartani, és Darling, akit imádott.

Darling tökéletes társra lelt benne. Mike nem szívesen hozott döntéseket, jobban szerette, ha megmondják neki, mit kell tenni. Azonnal és feltétel nélkül engedelmeskedett a parancsnak - már amennyiben tisztelte a parancsot osztó személyt. Nem beszélt valami sokat - úgyszólván alig szólalt meg -, és ha volt is véleménye, megtartotta magának. Viszont a legbensőségesebben és a legnagyobb örömmel társalgott Darling leggyűlöltebb ellenségeivel, a gépekkel. Bár teljesen iskolázatlan volt, mintha ösztönösen érezte volna, hogyan működnek a gépek és a motorok, függetlenül attól, hogy mi hajtja őket: dízelolaj, benzin, kerozin, levegő vagy elektromos áram. Beszélt velük, engesztelte őket, és hízelgéssel arra csábította, hogy azt tegyék, amit ő akar.

Darling öntött Mike-nak egy kis kávét, majd kimentek, és a dokkon állva egy kormoránt figyeltek, amely az öböl felett körözött táplálék után kutatva.

- Azt hiszem, kimegyünk, és fölhúzzuk az akváriumi csapdákat - mondta Darling. - Ha túl sokáig hagyjuk lent őket, szegény flótások megdögölhetnek vagy felfalhatják őket... és a csapdák el is szakadhatnak.

- Aha.

- Vihetnénk magunkkal valamennyi csalit... hátha szerencsénk lesz.

Mike bólintott, kiitta a kávéját, és a szerszámoskamrában álló fagyasztóhoz ment, hogy kivegyen egy kis makrélát csalinak.

Darling felment a hajóra, beindította a nagy Cummings-dízelt, és hagyta bemelegedni.

A *Kalózkapitány* vonóhálós garnélarák-halászhajó volt; Darling a louisianai Houmában vásárolta egy hajógyárban, és minden célra megfelelő bermudai munkahajóvá alakította át. Korábbi neve *Miss Daisy* volt, de ő első látásra tudta, hogy nem illik rá ez az elnevezés. Nagy, széles és erős jószág volt, acéllemezes, acélválaszfalas,

acélból volt a fedélzete is, ez a biztonságos, stabil emelvény, amely jó időben igen kellemes hely volt, rossz időben pedig szinte dacosan hívta ki maga ellen az elemeket, ahogy a hullámoknak vágódott: mintha egyenesen arra ingerelte volna őket, hogy csak próbálják kilyukasztani vagy lepattintani a szegecseit.

Előfordulhat, hogy nem állsz meg a két lábadon a fedélzeten, szokta mondani Darling, de el nem süllyedsz, az biztos.

Száraz és tágas építmény volt rajta, két kompresszor, két generátor és állványok húsz oxigénpalack számára.

Darling meglehetősen babonás volt, de azzal mentegette a hajó nevének megváltoztatásával elkövetett vétkét, hogy kijelentette: mivel először rossz nevet adtak neki, ő mindössze annyit tett, hogy jól nevezte el.

De azért, csupán a biztonság kedvéért, a kormányosfülke válaszfalának belső oldalára felszögelt egy apró antiguai fétisfigurát, és megpróbáltatások idején - például amikor egy kis ciklon pontosan Bermuda fölött haladt el észak felé, és a szél sebessége öt perc alatt nyolcról százhúsz csomóra emelkedett, és egy órán át úgy üvöltött, mint a pokol kutyái - fényesre fogdosta.

Mike fölszökkent a fedélzetre, és elől-hátul eleresztette a kikötőköteleket. Darling beindította a motort, és gyakorlottan kikormányozta a hajót a Mangrove-öbölből a Kék Hasadék irányába.

Mike letelepedett egy raktárfedőn a taton, és egy csökönyös szivattyúmotornak dünnyögött, amelyet az ölében dédelgetett.

Darling északnyugat felé, úgy hat mérföldre a parttól vetette ki az akvárium kötelét, több mint kilencszáz méter mélyre. A déli part mentén közelebb is találhatott volna ilyen mélységet, mert ott a szárazföldtől csak egy vagy két mérföldre végződtek a zátonyok és kezdődött a mély víz. De valamilyen okból az akváriumot érdeklő lények mintha mind csak északnyugatra tanyáztak volna.

Ahogy most a zátonyok között cirkáltak, a víz nyugodt volt ugyan, de elég fodros ahhoz, hogy ne tükröződjön a

fény a felszínén, és kivehetők legyenek a korallok színei, ami lehetővé tette, hogy Darling elkalandozzon a hasadéktól, s hogy a magas korallcsúcsok között vezesse a hajót. Van igazság abban a régi mondásban, hogy minél sötétebb valami, annál mélyebben van, úgyhogy amíg látja a sárga haramiákat a felszín alatt, addig képes elkerülni őket.

Amint ott állt a repülőhídon a hűs északnyugati szélben, az egyre jobban melengető napon, Whip Darling boldog embernek érezte magát. Most egy pillanatra elfelejtette, hogy nincs egy vasa sem, és hatalmas gazdagságról álmodhatott. Most megengedte magának, hogy ezüstpénzkupacokról ábrándozzon meg kígyózó aranyláncokról. Persze hogy ábránd - de valóság is, történt már ilyesmi: a Tucker-kincs, a Fisher-kincs az *Atochá-ról*, az egymilliárd dolláros lelet a *Central Americá-n.* Ki tagadná, hogy ismét történhet hasonló eset?

És nem csupán arany- meg ezüstkincsek várnak a felfedezésre. Vannak eleddig ismeretlen és még csak nem is sejtett állatfajok, különösen a tenger mélyén, amelyek teljesen megváltoztathatják elképzeléseinket szinte mindenről, a biológiától az evolúcióig, s amelyek gyógyírt kínálhatnak az összes betegségre, az ízületi gyulladástól a rákig. Ha találna egy vagy két ilyen lényt, az még nem bélelné ki a pénztárcáját, de mégiscsak ezek a remények tartották benne a lelket.

Fürkész tekintete a fehér homoklyukakról a zátonyszigetecskék réseire siklott: hajóroncsok árulkodó jelei után kutatott, mint mindig, olyanokéi után, amelyek akár I. Jakab korából is származhatnak.

Senki sem tudta, mikor teljesedett be az első hajó sorsa a Bermuda-tűzhányón: legkésőbb I. Erzsébet uralkodására kellett esnie, mert bizonyíték volt arra, hogy egy boldogtalan spanyol előre nem tervezett szabadságát töltötte el ott a Szűz Királynő uralkodása alatt. Az atyafinak sok idejébe és fáradságába került, hogy belevésse a sziklába az írást, ami még most is látható: F. T. 1543.

Bermuda mindig is hajócsapda volt, régen is és most is, az összes modern csoda - a rádió-iránymérő, a hosszútávú

rádiótájoló meg a navigációs műhold - idején, mert a tűzhányó ugyan kihunyt, de úgy áll ki a tengerfenékből, mint egy elektromágneses szabálytalanságoktól feszülő varázspálca. Elektromos vagy mágneses vezérlésű gépek egyszerűen besülnek és megvadulnak Bermuda körül. Semmi sem működik, legalábbis megbízhatóan nem. Az iránytűk előre-hátra pörögnek, mintha megvesztek volna. Egy tengerész, aki a hosszútávú rádiótájolóhoz fordul, hogy tájékozódjon, hol van, könnyen azt a választ kaphatja, hogy Barcelona fölött, a hegyekben.

A Bermuda-tűzhányó szeszélyei is elősegítették a Bermuda Háromszögről szóló legendák keletkezését, mert amikor az emberi elme hozzájut egy kelletlen igazságdarabhoz és fantáziapereccé csűri-csavarja, az UFÓ-któl kezdve Atlantiszon át a föld gyomrában élő mindenevő szörnyekig minden az eszébe jut.

Darlingnak semmi kifogása sem volt az ellen, hogy mindenféle marhaságot képzelnek a Bermuda Háromszögről; ő ezt egyszerűen időpocsékolásnak tartotta. Ha az emberek egy kicsit iparkodnának, hogy megismerjék a valóban létező csodákat, gondolta, a sárkányok utáni étvágyuk teljesen kielégülne. A föld felszínének hetven százalékát víz borítja, és ennek a hetven százaléknak a kilencvenöt százalékát még senki nem kutatta. Ehelyett folyamatosan milliárdokat költenek arra, hogy a Marsot meg a Neptunt kutassák, aminek következtében eljutottunk oda, hogy már többet tudunk a Hold túlsó oldaláról, mint tulajdon bolygónk háromnegyedéről. Őrület!

Még ő is - egy senki, egy szar kis helyen a világ végén - az óceánon töltött huszonöt év alatt eleget látott, hogy tudja: a tenger annyi sárkánynak ad menedéket, hogy az egész emberi fajnak állandóan lidérces álmai lehetnének. Ott vannak az iszapos fenéken élő tízméteres cápák, a gépkocsi nagyságú rákok, az uszony nélküli, lófejű halak, a viperaangolnák, amelyek bármit megesznek, egymást is, a halak, amelyek a szemöldökükről lelógó kis lámpásokkal indulnak halászni és így tovább.

Manapság a bermudai hajócsapda évente átlagban egy

áldozatot csal lépre, általában egy libériai vagy panamai zászló alatt közlekedő tankhajót, amely, mondjuk, fogászok és lábórvosok közős tulajdonát képezi - akik például a pennsylvaniai Altoonában laknak -, s amely hajó tajvani kapitánya egy kukkot sem ért angolul. A kapitány, mondjuk, elhagyja Norfolkot, a Gibraltári-szoros felé veszi az irányt, és bekapcsolja a robotvezérlést. Aztán lemegy teát inni vagy szundítani, vagy siacu-masszázsra, és nem törődik a térképpel, amelyen pedig észrevehetne egy szinte elenyészően kicsi jelet úgy hatszáz mérföldre keletre Észak-Karolina partjaitól. Aztán két nap múlva éjszaka az étert elárasztják az S. O. S.-hívások. Néha, amikor az éjszaka nyugodt és tiszta, Darlingnak csak ki kell sétálnia a hátsó ajtón és északra vagy északnyugatra néznie, és a horizonton ott láthatók a megfeneklett hajó fényei.

Első gondolata mindig az volt: Istenem, add, hogy ne olajszállító legyen. A második pedig: Ha olajszállító, Istenem, add, hogy ki ne lyukadjon.

Az ánti időkben oly sok hajó akadt fönn a zátonyokon, hogy egész iparág alakult azokból az emberekből, akik azzal keresték a kenyerüket, hogy kieveztek, és a zátonyra futott hajókat mentették. Egyeseknek nem volt türelmük várni; meg akarták csinálni a szerencséjüket, és álfényjeleket adtak le, hogy így csalják a zátonyokra a hajókat.

Darlingot mindig is mulattatta, amit ő a sors iróniájának tartott: a tengerészek tették Bermudát hajócsapdává. Elkerülhették volna Bermudát, de a baj az, hogy szükségük volt rá.

Az 1780-as évekig nem létezett megbízható hosszúsági navigáció. A tengerészek úgy állapították meg a földrajzi szélességet, hogy megmérték, hány fokkal van a nap a látóhatár fölött, ezer esztendő óta ezt tették - keresztrudakkal, asztrolábokkal, oktánsokkal és szögmérőkkel. De hogy megmondják, hol vannak a keleti-nyugati tengely mentén, pontos - de igazán pontos - időmérőre volt szükségük. És ilyen nem létezett.

Bermuda ismert fix pont volt az óceánon, és ha egyszer

megtalálták, pontosan tudták, hol vannak. És így azt csinálták, hogy elhagyva Nyugat-Indiát vagy Hispaniolát vagy Havannát, észak felé hajóztak a Golf-árammal, majd északkelet felé, míg el nem érték a 32. északi szélességi fokot. Aztán keletnek fordultak, és Bermudát keresték, ami útba igazította őket, hogyan jutnak haza.

De ha addig viharba kerültek olyan ádáz szelekkel és olyan magas hullámokkal, hogy nem láttak, vagy ha köd volt, vagy ha a navigátoruk kicsit ütődött volt, mire végül megpillantották Bermudát, nagy esélyük volt, hogy már magán Bermudán találták magukat.

Charlotte egyszer felolvasott Darlingnak egy sort egy költeményből: „...az éjféli hajó, s a sikoltó legénység". Darlingnak tetszettek ezek a szavak, mert jól felidézték, milyen is lehetett egy ilyen, végzetébe rohanó hajdani hajó fedélzetén: vígan szeli a habokat, biztonságban, mint a levegőt a madár, a mélységmérő tengerész fönn az orrban ledobja az ólomsúlyt, de az nem ér le a fenékre, aztán nagy hirtelen - mi ez?! - hullámtörés hangja - *hullámtörésé?*, hogyan fordulhat elő hullámtörés az óceán közepén? - és kiguvasztják a szemüket, de nem látnak, és a hullámtörés moraja egyre hangosabb - és aztán a mélységmérő ólom feneket ér, és akkor érkezik el a borzalomnak az a pillanata, amikor megtudják...

Darling ma nem látott hajótörésre utaló nyomokat a sekélyben, de amit látott - mert csupán ezt látta -, az úgy szívta ki belőle a boldogságot, mint fecskendő a vért: egy papagájhal meg egy tűhal a farkán sétált a víz szintén, fél tucat repülőhal rémülten ugrott szét a hajó orra elől, és tekergett még arrafelé néhány dévérkeszeg.

A korábban élettől hemzsegő zátonyok most olyan üresek voltak, mint egy pályaudvar bombariadó után.

Úgy érezte, mintha egy életforma temetésén venne részt... a sajátjáén.

A sekély fenék hamarosan lejteni kezdett, tíz méter, tizenöt méter, harminc méter, és akkor abbahagyta a fenék fürkészését, most már a bójáját kereste.

Ott volt, ahol hagyta, ami kissé meglepte, mert az utóbbi egy-két évben kétségbeesett halászok kezdtek fittyet hányni a becsületkódexnek, amely szerint „Ne nyúlj a máséhoz". És ha nem történt emberi beavatkozás, oly mélyen voltak a csalik, hogy egy nagy túlélő is megkaparinthatta őket és elinalhatott velük - egy hatkopoltyús cápa talán, vagy egy nagyszemű farkascápa -, mérföldeken át vonszolhatta a csapdákat, míg végül elszakadtak a kötelükről.

- Közeledünk hozzá - kiáltott le Darling Mike-nak, aki erre félretette a szivattyúmotorját, és nyúlt a csáklyáért.

A narancssárga-fehér bója végigcsúszott a hajó oldalán. Amikor a tathoz ért, Mike megragadta és a fedélzetre vonta, majd előrevitte, és a kötelet a csörlőre tekerte.

Darling üresbe tette a motort; hagyta, hogy a hajó lágyan ringatózzon a hullámokon, és lejött a repülőhídról.

- Csináld te - mondta Mike, és Darling megnyomta az emelőt, fordított egyet a csörlőn, s amint a kötél kezdett följönni, Mike behajtogatta a kétszáztíz literes kötéldobba.

Száz méter polietilén kötelet raktak le, fölül a bójával, és a huszonhárom kiló tolóablak-ellensúlyt, hogy a fenéken tartsa a kötelet. Hatvan méternél kezdve harminc méterenként hozzáerősítettek egy-egy negyvennyolc szálas, rozsdamentes acél repülőgépkábelt, s minden kábel végén ott volt az akvárium cseles szerkentyűje. Némelyik kicsiny drótdoboz volt, némelyik valami sűrű szövésű háló alkotta alakzat. A legtöbb cethulladékot tartalmazott, hogy magához vonzzon minden lényt, ami lent él a sötétben. Mivel Darling nem tudta - senki sem tudta -, mifélék azok a lények vagy mit szeretnek enni, ragaszkodott az óceáni dögevőkről szóló elméletéhez - ami a legjobban bűzlik, az a leghatékonyabb -, és a csapdákban csalinak a lehető legbűzősebb, legrohadtabb húsokat tette.

Némelyik csapdába egyáltalán nem helyezett el csalit, csupán Cyalume vegyi fényeket - egy másik elméletének a jegyében, mely szerint a fény akkora újdonság az örök

éjszaka világában, hogy egyes állatokat a kíváncsiság vonzza oda hozzá.

Abban reménykedett, hogy élve hozza föl az állatokat, és hideg vizes tartályban tárolja őket a hajón, hogy el ne pusztuljanak. Egy- vagy kéthetente eljön egy tudós az akváriumtól, hogy megvizsgálja a fogást, és a ritka vagy ismeretlen lényeket magával viszi a flattsi laboratóriumba tanulmányozás végett.

Darling úgy becsülte, hogy az állatok húsz százaléka éli túl az utazást és az akváriumba való telepítést - talán nem a legjobb arány, de az új fajok gyűjtésének az elképzelhető legolcsóbb módja.

És ez fedezi az üzemanyagköltségeket, ami nagyon sokat számít ezekben az időkben.

Darling megállította az emelőkart, és figyelte a kötelet. Teljesen megfeszült, nyikorgott, köpködte a vizet, de nem is csoda, ha meggondoljuk, milyen nehéz lehet egy fél mérföld hosszú kötél, rajta tizenkét kiló ólomsúly meg a csapdák, a kábelek és a csalik.

Lábát a mellvédnek támasztva védekezett a himbálózás ellen, és lenézett a hajó oldala mellett a kékes homályba, remélve, hogy egy éppen arra cirkáló nagy halat lát.

A valószínűsége persze rohadtul kicsi, gondolta. Ha maradtak volna is még ilyenek a tengerben, Bermudát már réges-rég elhagyták.

- Valami difi van - mondta Mike. Egyik kezét a kötélen tartotta, s ujjbegyeivel érezte a feszességét.

- Micsoda?

- Nem is tudom, olyan remegős valahogy. - Mike átadta a kötelet Darlingnak, hátralépett, és átvette tőle a csörlőkart.

Darling megtapintotta a kötelet: rendszertelenül meg-megremegett, furcsa rángások kíséretében, mint amikor ki-kihagy egy motor.

A kötelet kétszáz méterenként megjelölték, és ahogy feljött a harmadik jel, Darling felemelte a kezét, utasítván Mike-ot, hogy lassítson a csörlővel, majd kihajolt a hajó oldalán, és nézte, amint felbukkan az első csapda. Ha a

kötélre tekeredett, először mindig ki szokta szabadítani, nehogy a hajótestnek csapódjon. Az apró mélytengeri állatok egynémelyike olyannyira érzékeny, hogy a legcsekélyebb trauma végzetes lehet számára.

Látta megvillanni az első rozsdamentes acél forgócsapot, amely a kábelt tartotta, látta a kábelt, és aztán... semmi.

A csapda eltűnt.

Lehetetlen. Az egyetlen állat, amely elég nagy, hogy elvigye, a cápa, de a csapdában semmi nem volt, ami a cápát érdekelhetné. És ha egy dög mégis meglovasítja, vitte volna magával az egész istenséget, kötelestül-mindenestül. Kizárt dolog, hogy egy cápa eltörje a kábelt.

A csörlővel felhúzta magához a kábelt, lecsatolta a kötélről, és megszemlélte a végét. Aztán föltartotta Mikenak.

- Elszakadt? - kérdezte Mike.

- Nem. Ha elpattan, az összes szál úgy szétállna, mint a haja az embernek, ha lámpafoglalatba dugja az ujját. Nézd: ezek a szálak még most is olyan szorosan állnak egymás mellett, mint a gyártáskor.

- Akkor?

Darling a kábel végét egészen odatartotta szeméhez. Le volt nyesve, de olyan szépen, mintha csak szikével nyesték volna. Nyoma se látszott harapdálásnak vagy cibálásnak.

- Harapás - mondta. - Szépen keresztbe.

- Harapás?

Darling kinézett a vízre. - Krisztus szent nevében kérdem, minek van akkora szája, hogy át tudjon harapni negyvennyolc rozsdamentes acélszálat?

Mike nem szólt semmit. Darling intett neki, hogy indítsa újra a csörlőt, és egy pillanat múlva feljött a második kábel.

- Eltűnt - mondta, mivelhogy ennek a csapdának is nyoma veszett, és ez a kábel is át volt harapva.

- Eltűnt - mondta ismét, ahogy a következő kábel megjelent, aztán a következő meg az az után következő. Mind eltűnt.

Most látta, amint jönnek föl a tolóablak-ellensúlyok, és

valami furcsaságot észlelt rajtuk, úgyhogy Mike-kal leállíttatta a csörlőt, és a kötél utolját maga húzta föl.

- Jézus Mária - mondta. - Ide nézz!

Az egyik csapda az ellensúlyok köré volt tekerve, s olyan erősen beléjük nyomódott, hogy úgy festett az egész, mintha kemencében olvadt volna össze.

Fölhúzták az alaktalan masszát, és a fedélzetre tették; merő gubanc volt, egy rudat, drótot és ólmot összefogó acélvalami.

Mike egy hosszú pillanatig bámulta, majd így szólt: - Úristen, Whip! Miféle rohadék csinálta ezt?

- Hát, ember nem, az biztos - válaszolta Darling. - Állat sem. Vagy ha állat, olyat még életemben nem láttam.

6/ Nem beszéltek, miközben a szerkezetet szétszerelték- föltekercselték a kábeleket, csavart kötéssel rögzítették, kivették a vegyi fényeket, a kötél utolsó métereit a műanyag dobba gyömöszölték.

Darling gondolatban átfutotta mindazoknak a lényeknek a listáját, amelyekről feltételezhető, hogy megvan bennük az erő és a hajlam, hogy egy ilyen szerkezetet elpusztítsanak.

Még Mike ötletét is meghányta-vetette, hogy esetleg ember lehetett, valami mérges, megbántott és irigy halász - bár el sem tudta képzelni, hogy ugyan mije van neki manapság, amire bárki is irigy lehetne. Talán olyasvalakiről van szó, aki magában a pusztításban leli kedvét. Nem. Nem hitte, hogy bárki képes volna megtenni, és bizonyos volt benne, hogy senki sem vesződne ilyesmivel. Nincs benne logika.

Mi marad hát? Mi haraphat át egy negyvennyolc darab rozsdamentes acélszálból font kábelt?

Lelkének egyik része azt remélte, hogy sose fogják megtudni.

Nem volt ismeretlen előtte, hogy a Természetnek sötét oldala is van. Egyszer, két évtizede egy tankhajón szolgált, és Dél-Afrika partjaitól nem messze, szinte a semmiből - a tenger nyugodt volt, a légnyomás állandó - jött egy ma-

gányos hullám, amely harminc méter magas vízfalként tornyosult a hajó előtt. A kapitány még soha nem látott ilyet, de más sem a hajón, s mivel nem tudták, mi a teendő, nagy gőzzel egyenesen nekimentek a vízfalnak, amely összezárult a hajó fölött, és elsüllyesztette; úgy küldte a tenger fenekére, hogy a hajó csak hintázott előre-hátra. Ha három perccel korábban Darlingot nem küldik föl az árbockosárba, hogy hozzon le valamit, a hajóval együtt ő is elmerül. Ehelyett csak úszott egyet, két napig sodródott egy nyílásfedő deszkán, míg egy part menti teherhajó fel nem szedte.

Egy másik alkalommal Ausztráliában egyszer néhány társával dobbantott a hajóról, miután rájöttek, hogy a kapitány az ánizspálinka rabja, no meg a fiúké, és egy haszontalannak bizonyuló kincsvadászatra mentek valami elhagyatott vidékre. Összeakadtak egy kis lakókocsival vakációzó családdal, és egyik délután, ahogy visszatérnek a táborhelyre, halva találják az egész famíliát: egy tajpan gyilkolta meg őket, egy kígyó, amely a támadás kedvéért támad, és magáért a gyilkolásért gyilkol.

Darling lassacskán arra a következtetésre jutott, hogy a Természetben nem lehet bízni; nagyon gyakran fedi fel gonosz arcát.

Mike-nak nem voltak ilyen tapasztalatai, és nemigen örült az ismeretlen dolgoknak. Az nem zavarta annyira, ha saját magának nem voltak kész válaszai, de azt már nem szerette, ha Whipnek sem. Utálta ezt hallani Whiptől: „Nem tudom." Szívesebben élt abban a biztos tudatban, hogy van valaki, aki ügyel mindenre, aki többet tud nála.

Úgyhogy most aggódott.

Darling észrevette rajta a szorongás jeleit. Mike vonakodott a szemébe nézni; föltűnően aprólékoskodva tekerte föl a kábeleket. Darling tisztában volt vele, hogy kénytelen lesz enyhíteni szegény ember nyomorúságán.

- Visszavonom - mondta Darling. - Azt hiszem, cápa volt.

- Miből gondolod? - kérdezte Mike, aki akart hinni, de szüksége volt arra, hogy meggyőzzék.

- Annak kellett lennie. Most jutott eszembe, a *National Geographic*-ben olvastam, hogy némely cápa a harapáskor harminc tonna erő kifejtésére képes tíz négyzetcentimé-terre számítva. Ez több mint elegendő azoknak a kábelek-nek az elmetszéséhez.

- Miért nem száguldott el vele?

- Mi haszna lett volna? Nem voltak rajta horgok. Csak úszik körbe-körbe, és egyenként elharapja a drótokat. - Darling már magát is kezdte meggyőzni.

Mike egy másodpercre eltűnődött, majd pedig: - Ja.

Darling fölpillantott az égre. Különös vágy fogta el: legszívesebben hagyta volna az egészet, és hazament volna. De a nap még emelkedett, még nem volt dél se, és már huszonöt vagy harminc dollár értékű üzemanyagot elégetett. Ha most hazamennek, ötven dolcsival megrövi-díti magát, mert semmit nem tudna fölmutatni, és csak magyarázkodhatna az akváriumnak. - Mit szólnál, ha megpróbálnánk megkeresni egynapi bért?

- Benne vagyok - mondta Mike, s együtt nekiláttak felszerelni egy mélytengeri kötelet néhány nagy, csalival ellátott horoggal.

Talán fognak valamit, amit érdemes eladni, vagy esetleg olyasmit, amit csak megenni érdemes. Ha bármit is, de fognak valamit, az még mindig jobb, mint visszafordulni és beismerni a mai napra kimért vereséget.

Nyomasztotta a gondolat. A halászat, ami korábban még akkor is élvezetes volt, ha üres kézzel tért haza, újabban nyomasztó foglalatossággá vált. Mint amikor az ember visszautazik gyerekkora színhelyére, ahol igen jól érezte magát, s ahova szép emlékek fűzik, s azt találja, hogy az egészet lebetonozták, és parkolót csináltak belőle.

A halászat manapság csupán arra jó, hogy emlékeztesse, milyen jól mentek régen a dolgok.

Mindenféle régi beszámolót elolvasott arról, milyen volt Bermuda, amikor az első telepesek megérkeztek. Akkoriban a sziget hemzsegett a madaraktól meg a disz-

nóktól. A madarak őshonosak voltak, s egyesek - mint a barna-fehér viharmadár - olyan ostobák, hogy rászálltak az ember fejére, és megvárták, amíg megragadták őket és beledugták a fazékba. A disznók nem voltak őshonosak. Néhányat a hajóskapitányok tettek partra, hogy a majdani hajótöröttek éhen ne pusztuljanak. A többi hajóroncsokról úszott partra, és vígan megélt a madarakon meg a tojásokon.

De ami egészen elbűvölte a régieket, s aminek beszámolóik a szinte vallásos lelkesedést köszönhették, a tenger élete volt. Minden volt Bermuda körül, minden, a teknősbékáktól kezdve a cetekig, ráadásul azok szemében, akik az Óvilágból jöttek, fölfoghatatlan mennyiségben, mert Európában már a tizenhetedik századra jó néhány állatfaj a kihalás szélére jutott a tömeges irtás következtében.

Darling nem az a fajta volt, aki visszasírja a régi szép időket. Elkerülhetetlennek tartotta a változást, a pusztítást meg a változás részének, kiváltképp amikor színre lép az ember, de hát ez volt a helyzet.

De ami feldühítette, ami szégyent hozott rá és undort keltett benne, az az a változás volt, amit Bermudán az utóbbi húsz év alatt tapasztalt. Számítása szerint Bermudát annyi idő alatt tették tönkre, ameddig egy házi macska él.

A hatvanas évek végén és a hetvenes évek elején még kimehetett a zátonyokra, hogy kifogja a vacsoráravalót. Minden kő alatt homár lapult, papagájhal-rajok úszkáltak mindenfelé, angyalcápák, íjhalak, tengeri felcserek, kisasszonyhalak, nagy niklahalak, nagyszemű vörösdurbincsok, olykor még fűrészes sügérek is. Amikor hajóroncson dolgozott, pettyes íjhalak ásták be magukat a homokba mellette, ráják siettek a tengerfenéken, és mindig fennállt a veszély, hogy egy rövidlátó ajakoshal beleharap a fülcimpájába. Nemegyszer előfordult, hogy a zátonyi cápák megrágcsálták úszólábai végét.

Pontosan ott, ahol a mélyebb víz kezdődik, egész fűrészessügér-kolóniák tanyáztak - Nassau-sügérek, pöttyös sügérek, fekete sügérek és hébe-hóba egy-egy két-

százötven-háromszáz kilós tengeri sügér, Voltak murénák és tigriscápák, bikacápák és aligátorteknősök. Teknőcök dugták ki a fejüket a vízből, mint ahogy a kisgyerekek úsznak.

És a nyílt vízen, hogyha az ember kiszórt valami eledelt, felkészülhetett az izgalmakra. Vahuk küzdöttek barracudákkal, hogy megkaparintsák. Bonitók és ternyetonhalak nyüzsögtek a hajó hátulja körül. A közelben kardhalak cirkáltak, hátuszonyaik sarló gyanánt szelték a vizet, a hajó alatt meg a nagy, gyors mélytengeri cápák villantották meg büszkén fényes kék hátukat.

Jó napokon kifogott fél tonna tengeri gébet és több mint fél tonna tonhalat, és a szállodák büszkén írták ki napi ajánlataik élére a friss bermudai halakat.

De ez már a múlté. Némelyik szálloda étlapján még szerepelnek bermudai halak, de már nem büszkék rá, mert amit újabban felszolgálnak, mindaz, ami még megmaradt, nem ér semmit, és senki sem kívánja őket. Ha egy halász elfogadható méretű fűrészes sügért fog, az akkora esemény, hogy az újságba kívánkozik.

Bermuda vizei egy lépésre vannak attól, hogy ugyanolyan élettelenek legyenek, mint a Long Island-i Szoros nyugati limányai.

Darling keserű mosollyal hallgatta a halászok magyarázatait. - Környezetszennyezés! - siránkoztak, mire ő azt felelte: - A fészkes fenét!

Ami Bermuda halászatát tönkretette - hitte, tudta, sőt úgy vélte, adatokkal is képes volna alátámasztani -, azok maguk a halászok voltak. Nem csupán a bermudaiak, hanem általában ez az emberfajta. Ezek az emberek, akik nem elégednek meg azzal, hogy a halászatból teremtsék elő a megélhetésüket; ezek gyilkolni akarnak, és úgy kezelik az óceánt, mint egy mély bányát, amelyet külszíni fejtéssel lehet sarcolni. Darling még tudományos nevet is adott nekik: *Homo faszkalapusz.*

Hát igen, gyilkoltak. De nem úgy, ahogy gondolták.

És a főgonosz egy szerkezet, amit ők találtak föl: a halcsapda.

A régmúlt időkben a halászok *halásztak* - kézihorggal -, és a fogásukat csupán a kitartás hiánya korlátozta. Akkor hagyták abba, amikor már teljesen elzsibbadt mindenük, s ujjaik véres hurkává dagadtak.

Aztán valaki kiötlötte, hogy drótketreceket telepít a vízbe, bennük csali, fönt bója. A halak beúsznak, de - hála a csapdák konstrukciójának - képtelenek megtalálni a kivezető utat.

Hamarosan boldog-boldogtalan csapdákat telepített, annyit, amennyit akart. Hivatalosan volt egy határ, de senki rá se hederített.

Akkor aztán fogtak halat! Annyi, de annyi halat, hogy jórészét eldobták, csak a javát tartották meg - a zöme megdöglött vagy döglődött, ugyan kit érdekel? -, és ha az áruk lement, mert túl sok volt belőlük, hát, istenem, annyi baj legyen, fogtak még többet.

Darling sohasem használt csapdát, nem szerette, nem valami fennkölt erkölcsi megfontolásból, hanem mert a csapdázás számára nem volt halászat, gyilkolás volt és meregetés, a legkevésbé sem élvezetes munka. És úgy gondolta, hogy ha az ember nem élvezi a munkáját, akkor keressen más megélhetést. Nem állt szándékában úgy fejezni be napjait, hogy ül a kertjében, ölében a macskája, vállán egy madár, s azzal traktálja látogatóit, hogy hosszú életet élt, és gyűlölte minden percét.

Az első probléma a csapdákkal az, hogy túlságosan jól működnek. Mindent megfognak - nagy, kicsi, fiatal, öreg és ikrás halat egyaránt. Egy kézihorgos halász válogathat a fogásban, módja van visszadobni olyan halakat, amelyek túl kicsik, vagy túl fiatalok, vagy ikrásak, vagy egyszerűen azokat, amikre nem pályázott. De a csapdák esetében, ahol a halak több napra összezsúfolódnak a drótketrecben, felhorzsolódnak, ütődnek-verődnek, megsebesítik egymást és marakodnak, csak kis esélyük van az életben maradásra, mire a halász veszi magának a fáradságot és visszadobja őket - amit a legtöbbjük nem tesz meg.

A második probléma: az elveszett csapdák. Ha a bója elszabadul vagy a kötél eldörzsölődik és elszakad, vagy ha

a viharos hullámok betaszígatják a csapdát a mély vízbe, ahol elérthetetlen mélységbe süllyed, a csapda csak gyilkol tovább. A bent lévő halak megdöglenek és csalivá válnak még több hal számára, amelyek bejönnek, csapdába esnek, megdöglenek és még több hal számára csalivá válnak, és ez így megy örökkön-örökké, ámen.

Mindenkinek van ellenszere. Biozsinórral próbálkoznak, amivel a csapdaajtót zárva lehet tartani, sőt bioajtókkal, azon az alapon, hogy ha egy csapda elvész, végül elrohad az anyag, tehát kinyílik az ajtó, és kiszabadulhatnak a halak. De ez a „végül" olyan sokára van, hogy állatok egész nemzedékei pusztulhatnak el, mire az a bűvös ajtó feltárul.

Darling a tengerfeneken talált elveszett csapdákat, amelyek olyanok voltak, mint egy tokiói metrókocsi csúcsforgalomban, dugig tömve mindennel, angolnától kezdve papagájhalon át nyolclábú polipig meg rákokig. A látvány elszomorította és feldühítette, mert bár a halál nem tette érzelgőssé, ennek a halálnak nem volt semmi értelme - merő pocsékolás volt az egész. Nemegyszer megállította a hajóját, és időt meg pénzt pazarolt el azzal, hogy lemerült a mély csapdákhoz, elvagdalta az úszózsinórokat, és fémvágó ollóval lenyeste az ajtókat. A megzavarodott, kimerült és sebesült foglyok - néhányukról a pikkelyeket már lekaparta a drót, másokon őrült tusákból származó nyílt sebek éktelenkedtek - még jó néhány másodpercig az immár nyitott csapdában úszkálták köreiket, mintha képtelenek volnának elhinni hirtelen támadt szerencséjüket, és csak amikor Darling odébblendült, zúdultak ki egyszerre, mintha csak némán összebeszéltek volna.

Végül 1990-ben, tízéves késéssel, a bermudai kormányzat betiltotta a csapdahalászatot, és kifizette, majd elbocsátotta a sziget hetvennyolc kereskedelmi halászát - elég bőkezű volt, gondolta Darling, bár a halászok fennhangon panaszkodtak, hogy az összeg hitvány kárpótlás istenadta joguk elvesztéséért.

Az álszent felzúdulás a jogok elvesztése miatt feldühí-

tette Darlingot. Miféle jogok?! Hol írták azt le, hogy bárkinek joga van kiirtani az összes halat Bermudán?! Ezzel a logikával, dohogott, a bankrablás védett foglalkozás kellene legyen: ha az embernek joga van etetni a családját, és ha az, amit csinál, egy biztosítótársaságnak évi néhány százezer dollárjába kerül, hát akkor ez a szabadság ára.

Most, hogy a csapdákat betiltották, abban reménykedtek, hogy visszajönnek a halak, ám Darlingnak kételyei voltak. Bermuda nem olyan, mint a Bahamák, e hétszáz darabból álló szigetláncolat, ahol van esély arra, hogy a szigetek kölcsönösen feltöltsék egymást, ha az egyiknek a vizeit teljesen lehalászták - bár néhány bahamai mintha még a bermudaiaknál is veszettebben igyekezne elpusztítani magát. Cloroxszal kezdtek halászni: egy keveset bepumpálnak belőle a zátonyba, és az összes hal meg homár előbújik a rejtekéből, és már csak ki kell meregetni őket. Természetesen a Clorox tönkreteszi a zátonyt is, az egészet, mégpedig örökre. De hát meg keli élni valamiből.

Bermuda egyetlen sziklatömb a nagy óceán közepén. Ami ott van, ott van, és ami nincs, az már nem is lesz.

És mintha az ember nem dolgozott volna eléggé gyorsan, hogy kietlenné tegye Bermudát, még a Természet is romlást hozott a szigetre. Darlingnak volt egy barátja, Marcus Sharp, aki az USA haditengerészeti támaszpontján állomásozott, s aki konyított valamit a meteorológiához, és mutatott neki egypár számadatot, amelyekből az derült ki, hogy az utóbbi húsz évben a vízhőmérséklet Bermuda körül két fokkal emelkedett.

Egyes tudósok szerint ez részben az Amazonas őserdő felégetésének, részben pedig a túl sok ásványi fűtőanyag elégetésének tulajdonítható. Mások azt állították, hogy ez a természet ritmusába illeszkedik, mint a jégkorszakok jövése, menése. De az ok nem olyan fontos, mint maga a tény: csakugyan ez történt.

Egy városlakónak két fok talán meg se kottyan. De a tenger koralljainak két fok az élet és halál közti határvonalat jelenti. Bermuda koralljainak tíz százaléka már elpusz-

tult. Darling nap mint nap látta a jeleket - megfakult zátonyok jókora foltjait: akár egy csontkert mindahány. Ha a tíz százalékból húsz lesz, majd pedig ha az összes korall elpusztul, Bermudát lassacskán elmossa a víz, mert a szigetet a korallok alkotta pajzs védte meg a nyílt óceántól.

Nemcsak a korallpolipokra volt hatással a hőmérséklet-emelkedés. Egyes állatfajok eltűntek, mások mélyebbre költöztek, s akadt olyan is, amely csak úgy előbukkant a semmiből. Volt például egy új földtúró állat - egy mikroszkopikus méretű féreg vagy tetű, amely a homokban élt. Amikor a búvárok megbolygatták a homokot, a földtúrók kiszabadultak, az ember bőrére tapadtak, és beásták magukat. Olyan mérget választanak ki, amely gennyes fekélyeket okoz meg pokoli viszketést, ami eltart egy hétig.

A pusztítás trojkájában a harmadik ló az idegenek voltak. Míg a bermudaiak a zátonyi halakat irtották, a japánok meg a koreaiak a mélytengeri fajtákat öldösték. Vízre szálltak mindennap, s kivetették harminc mérföld hosszú hálóikat, hogy elcsípjék a vándorokat, és jött is minden: tonhal és kardhal, makréla és vahu, cápák és bonitók és kis csukák meg barna delfinek.

Azok a halászok, akik nem hálókat használtak, hosszú kötelekkel serénykedtek - sok-sok mérföld hosszú kötelekkel -, amelyekre félméterenként csalival ellátott horgokat helyeztek, s ezek ugyanazt a munkát végezték: öltek mindent, válogatás és különbségtétel nélkül.

Darling szerint ez egyenlő volt a mészárlással.

Régen a halászat Darlingot életerővel töltötte el, nem győzte élvezni és csodálni az élet gazdagságát és tarkaságát.

Most a halászatról csupán a halál jutott eszébe.

Egy órájukba telt, míg a mélytengeri kötelüket ellátták csalival, és kivetették. Amikor végre lent volt, Darling gyorsan egy gumibóját tett a kötél végén levő hurokba, és a vízre taszította, hadd sodródjon az árral, ahogy a szél délkelet felé vitte a hajót.

Mike fölbontott egy lengyel sonkakonzervet, kinyitott egy üveg kólát, hátravitte őket, leült egy nyílásfedőre, és kicsit még elpiszmogott a szivattyúmotorral.

Darling bement a kormányosfülkébe, megevett egy almát, s közben figyelte a rádiót, hátha bemondják, hogy valaki valahol fogott valamit. Egy kapitány azt jelentette, hogy sikerült előcsalogatnia egy cápát. Másvalaki, egy bérhajós kint a Challenger homokpadnál fogott pár ternye-tonhalat. Senki más nem látott semmit.

A nap éppen akkor kezdett nyugat felé vándorolni a delelőjéről, amikor behúzták a kötelet. Váltogatták egymást - egyikük a csörlőnél volt, másikuk a kötelet tapintotta -, és reményteljesen találgattak.

- Érzed?
- Pár fűrészes sügérke.
- Talán kisebb cápa.
- Tápiókahal.
- Én azt mondom, egy pár aligátorteknős.
- Azt ne kívánd...

A nyolc horog két apró vörös aligátorteknőst fogott, szemük szétpukkant, hólyagjaik kitüremkedtek a szájukon, amikor hirtelen csökkent a nyomás. Darling a csalis dobozba hajította őket, és felnézett az égre, majd le a tengerre. Sehol egy uszony, sehol egy lakmározó madár. Semmi. - Hát akkor le van szarva - mondta, és megtörölte a kezét a nadrágjában, majd előrement, hogy beindítsa a motort.

Már majdnem belépett a kabinba, amikor meghallotta Mike hangját: - Oda nézz! - A déli égbolt felé mutatott.

Egy tengerészeti helikopter tartott feléjük délről.

- Hova a csudába mehet? - tűnődött Darling.
- Sehova. Sohase mennek sehova. Csak azért repülnek, hogy legyen mit beírni a menetnaplóba.
- Lehet. - Darling integetett, ahogy a helikopter elhaladt a fejük fölött észak felé. Mike-nak valószínűleg igaza van. Leszámítva azt a néhány ritka alkalmat, amikor kutatni kell és menteni, a haditengerészet pilótáinak oly kevés munkájuk volt, hogy gyakorta oda-vissza röpködtek

a sziget körül, csak hogy ki ne jöjjenek a gyakorlatból, és hogy meglegyen az előírt repülési idő.

De ez a pilóta nem csupán az időt múlatta a levegőben: északnak tartott, a hatalmas semmibe, méghozzá eléggé sebesen.

- Nem tudom - mondta Darling. - Hacsak nem ebédre siet Nova Scotiába, amiről már alaposan lekésett, én azt mondanám, valami fontos küldetése van.

Befordult a kormányosfülkébe, és felvette a rádiómikrofont.

- Huey Egy... Huey Egy... Huey Egy... itt a *Kalózkapitány*. .. gyere vissza...

7/ Marcus Sharp hadnagy azon a pénteken éppen kosarazott - azt képzelte, hogy Larry Birddel játszik -, amikor a műveleti tiszt magához hívta, és közölte, hogy a British Airways egyik pilótája úton Miamiba vészjelzést fogott Bermudától húsz mérföldre északra.

A pilóta nem látott semmit, tette hozzá a műveleti tiszt, ami nem meglepő, ha tekintetbe vesszük, hogy óránként ötszáz mérföldes sebességgel röpült, hat mérfölddel az óceán fölött, de a jelzés hangosan és tisztán szólt a rádióján. Valaki bajban van odalent.

A fiúk a toronyban a haditengerészet légitámaszpontján ellenőrizték, hogy Miamiban, Atlantában, Raleigh/Durhamben, Baltimore-ban és New Yorkban várnak-e olyan gépet, amely sokat késik. Aztán a tiszt felhívta a Bermuda Kikötői Rádiót, és érdeklődött, hogy érkeztek-e jelentések eltűnt hajókról vagy olyanokról, amik sokat késnek, esetleg veszélyben vannak.

Semmi gikszer nem mutatkozott, de semmit sem bízhatnak a véletlenre, utána kell nézniük, honnan jön a jelzés.

Sharp gyorsan lezuhanyozott, és fölhúzta repülősruháját, miközben a műveleti tiszt felhajtott számára egy másodpilótát meg egy mentőbúvárt, és intézkedett, hogy indulásra készen álljon egy feltöltött helikopter. Aztán Sharp lefirkantotta a koordinátákat, melyeket az angol

pilóta bemondott, bedugott néhány tábla csokoládét meg némi rágógumit a zsebeibe, és a betonkifutón át odaügetett a várakozó helikopterhez.

Ahogy fölemelkedett Kindley felszállópályájáról, és északnak döntötte a helikoptert, Marcus Sharp hetek óta először érezte, hogy él. Nedvei csak úgy pezsegtek, szíve szaporán vert, fellobbant az érdeklődése, volt cél előtte, amire koncentrálhat. Valami történt - nem sok, nem pontosan az, amit ő akciónak nevezne, de minden jobb a semmittevésnél, ami immár napi gyakorlattá vált.

Ahogy az útirányt északnyugatira módosította, arra gondolt, hogy talán mégiscsak találnak valakit a vízben, valakit, aki veszélyben van. Talán valami munka is vár. rájuk... a változatosság kedvéért.

Sharp gondja nemcsak az volt, hogy unatkozott. Ennél bonyolultabb volt a képlet, rosszabb dologról volt itt szó, mint az unalomról: az a hátborzongató, ködös érzés gyötörte, hogy haldoklik - nem fizikailag, hanem más, kevésbé megfogható módon. Mindig szüksége volt a kalandra, kereste a veszélyt, életeleme volt a változatosság, úgy érezte, elpusztulna nélküle. És az élet eddig mindig el is látta ilyen táplálékkal.

Michigan államban a haditengerészet toborzótisztje felismerte, hogy mennyire igényli Sharp a cselekvést, és ebbe kapaszkodott bele. Itt egy srác, aki már mindkét lábát eltörte - egyiket síelés közben, másikat sárkányrepüléskor -, s továbbra is makacsul űzi mindkét sportot; tizennégy éves kora óta okleveles búvár, akinek a példaképe nem Jacques Cousteau, hanem Peter Gimbel, az az ember, aki az első víz alatti filmeket készítette a nagy fehér cápákról és az *Andrea Doria* roncsáról; álmodozó, aki egy szuperkönnyű gépet akar építeni, hogy azon röpülje át az országot; nyughatatlan kereső, akit az a becsvágy űz, hogy áttörje önnön korlátait, nem pedig az, hogy vagyont gyűjtsön. A haditengerészet lélektani profiltesztjén három embert sorolt föl, akit csodál: Ernest Hemingway, Theodore Roosevelt és James Bond - „mert mindnyájan cselekedtek, nem szemlélők voltak, *élték* az

életüket". (Sharp megjegyezte, hogy akárcsak ő, a haditengerészet sem foglalkozik olyan apróságokkal, hogy különbséget tegyen legenda és valóság közt.)

A toborzótiszt meggyőzte Marcust, hogy amennyiben él a haditengerészet felkínálta lehetőséggel, egész pályafutása alatt azt teheti, amiben másoknak csak ritkán, szabadságuk idején lehet részük. Kiválaszthatja a neki tetsző munkát, rendszeresen kereshet újat, égen-vízen dolgozhat annyit, hogy jól kitágítsa a fizetési borítékot, s közben - amúgy mellékesen - hozzájárulhat a haza védelméhez.

Még érettségi előtt leszerződött, és 1983 júniusában beiratkozott a Rhode Island-i Newport tisztiiskolájába.

Az első néhány évben minden reménye valóra vált. A víz alatti robbantás szakértője lett. Helikopterpilótai képesítést szerzett. A tengeren leszolgálta az előírt időt, és Panamában harcolt is. Amikor szelleme fejlettségben utolérte a testét, és felnőtt dolgok kezdték érdekelni, egy csereúton egy évet töltött Halifaxban, ahol meteorológiát és oceanográfiát tanult.

Sharp számára az élet gazdag volt, változatos és csupa játék.

Ám az elmúlt másfél évben a változatosság és a játék már nem elégítette ki.

Részben az volt a gondja, tudta jól, hogy nemigen akaródzott szembenéznie a felnőtté válás kísértetével. Huszonkilenc éves volt, meg sem fordult a fejében, hogy lesz harminc is, persze nem félt tőle, csak néhány hónapja ijedt meg, amikor elutasították jelentkezését a haditengerészet elitalakulatába, ahol partraszállási és gerilla-hadműveletekre képzik ki a katonákat, ahol magas követelmények elé állítják és nagy veszélynek teszik ki őket. Öreg volt hozzá.

De elégedetlenségének kiváltó oka végső soron az az egyetlen tragédia volt, amely Marcus Sharpot valaha érte.

Szerelmes lett a United Airlines egyik légikisasszonyába, aki síelt és búvárkodott, és együtt bejárták az egész világot. Fiatalok voltak és halhatatlanok. Nem zárták ki a

házasságot, de nem is tartották okvetlenül szükségesnek. A jelenben és a jelenért éltek.

És aztán 1989-ben, egy szeptemberi napon egy North Queensland-i strandon beúsztak légzőcsővel búvárkodni. Hallották eleget a rutinszerű figyelmeztetéseket a veszélyes állatokról, de nem féltek. Úsztak már együtt cápákkal, rájákkal és barracudákkal; tudtak magukra vigyázni. A tenger nem a veszély világa volt, hanem a kalandé és a felfedezésé.

Látták, amint elúszik mellettük egy teknősbéka, s követni kezdték, megpróbálták utolérni. A teknős lassított, kitátotta a száját, mintha be akarna kapni valamit, bár ők nem láttak semmit, és odasiklottak hozzá, mert elbűvölte őket az állat kecses és ügyes mozgása.

Karen odanyúlt, hogy megérintse, hogy megsimogassa a páncélját, és akkor Sharp szeme láttára egyszerre csak görcsösen összerándult, ívbe hajolt a háta, és belemart a saját mellébe. Légzőcsöve lecsusszant a szájáról. Szeme kitágult, és sikoltott, s közben a saját húsát tépte.

Sharp megragadta, fölhúzta a víz színére, s megpróbálta szóra bírni, de csak sikításra tellett tőle.

Mire Sharp a partra ért vele, halott volt.

A teknős tengeri darazsakkal, medúzákkal táplálkozik (amelyek csaknem láthatatlanok a vízben), meg nematociszta-kolóniákkal, amelyek olyan mérgesek, hogy megállíthatják a szívet, hogyha csak súrolják az embert. És így is történt.

Miután Karent eltemették Indiában, és Sharp gyásza enyhült, sötétebb gondolatok kerítették hatalmába, hogy a sors mily kiszámíthatatlan. Nem igazságtalanság vagy méltánytalanság kérdése ez - sohasem gondolt úgy az életre, hogy az méltányos vagy méltánytalan; az élet egyszerűen *van*. De a sors, az szeszélyes. Kiderült, hogy nem halhatatlanok; semmi sem tart örökké.

Az az érzés kezdte gyötörni, hogy üres az élete, értelmetlen. Sok mindent csinált már, de mi végre?

Néha acélgolyónak képzelte magát a játékasztalon, amint egyik lyukból a másikba pattan, de nem tart sehova.

A haditengerészet a létező legjobb munkaterületre irányította: két évet kellett leszolgálnia Bermudán - e napos, kényelmes és igénytelen helyen, csupán kétórányira az amerikai szárazföldtől. Sharp azonban éppen hogy nem nyugodt helyre vágyott. Cselekvésre volt szüksége, de most már egyedül a cselekvés nem elégítette ki: kellett hogy legyen célja, értelme is.

Bermudán nem sok dolga akadt, csak papírokat tologatott meg olykor tett egy kört a helikopterrel, és reménykedett, hogy valakit meg kell majd menteni.

Időnként megfordult a fejében, hogy otthagyja a haditengerészetet, de arról fogalma sem volt, mihez kezdene. A civil életben nem fogják lasszóval a helikopterpilótákat, csak olyan munkáknál veszik hasznukat, mint a hídrobbantás.

Addig is önként ajánlkozott minden feladatra, csak hogy elterelje magáról a gondolatait.

Most északnyugatnak tartott, az volt a szándéka, hogy meghatározott rend szerint fogja végezni a kutatást a sziget északi oldalán - északnyugat-észak-északkelet-kelet. UHF rádióját 243-ra csavarta, VHF-jét 121,5-re, arra a két frekvenciára, amelyeken a vészjelző szerkezetek sugároznak. Százötven méter magasan repült.

Hat mérföldre a szigettől, ahol a zátonyok véget értek és a víz foltos türkizről mély égszínkékre váltott, csipogást hallott - igen gyengén, igen messziről, de kitartóan. A másodpilótára pillantott, megkocogtatta a fülhallgatóját, mire a másodpilóta bólintott, és hüvelykujjai föltartásával jelezte: sikerrel jártak. Sharp futó pillantást vetett a műszerekre, s közben a helikoptert lassan egyik oldalról a másikra döntögette, míg végül megtalálta az irányt, ahonnan a csipogás a leghangosabban hallatszott. A tájolóról leolvasta a helikopter helyzetét.

Aztán egy hang kezdett beszélni a tengerészeti rádióján.

- Huey Egy... Huey Egy... Huey Egy... itt a *Kalózka-pitány*. .. gyere vissza.

- *Kalózkapitány*... itt Huey Egy... - Sharp elmosolyodott. - Hé, Whip... hol vagy most?

- Pontosan alattad, barátocskám. Hát te nem az útra figyelsz?

- A jövőmön járt az eszem.

- Csak úgy kiruccantál?

- Egy British Airways-pilóta nemrég fogott egy vészjelzést. Te hallasz valamit?

- Az égvilágon semmit. Milyen messze?

- Tíz-tizenöt mérföldnyire. Épp most fogtam egy-huszonegy-ötön. Bármi legyen is az, az északnyugati szél visszafelé fújja, mifelénk.

- Esetleg ráállok a nyomodra.

Sharp habozott, majd így szólt: - Oké, Whip. Ki tudja? Lehet, hogy szükségem lesz a segítségedre.

- Akkor ebben maradunk, Marcus. A *Kalózkapitány* készenlétben áll.

Jó, gondolta Sharp. Ha egy süllyedő hajó az, Whip jóval gyorsabban érkezik meg, mint bármiféle vízi jármű, amelyet a támaszpontról rendelnek ki. Ha üres csónak, mondjuk, egy mentőcsónak, akkor a szokásos eljárás az, hogy leereszt egy búvárt körülnézni. Tűrhető volt az idő, de helikopterről leereszteni egy búvárt a nyílt óceánra mindenképpen veszéllyel jár. Nem tétovázott volna, hogy maga csinálja, de nem nagy kedvvel eresztett volna le a tengerre egy tizenkilenc éves fiút egy szál magában. Whip elvégezhetné helyette ezt a munkát, miközben ő a feltételezett hajótöröttek keresésére indul. Ha találnak embereket, élve vagy halva, úgyis le kell eresztenie a búvárt, és azt akarta, hogy a fiú pihent legyen.

Azonkívül lehet, hogy Whip számára akad ott valami érdemleges dolog, amire senki sem támaszt igényt. Mentőcsónak, rádió, jelzőpisztoly. Valami, amit érdemes eladni vagy megtartani, valami, ami Whipet pénzhez juttatja, vagy amivel pénzt takaríthat meg. És Sharp tudta, hogy Whipnek szüksége van a pénzre.

Azonkívül, gondolta Sharp, tartozom is neki valamivel.

Valamivel? Egy fenét. Nagyon sokkal tartozik Whip Darlingnak.

Whipnek köszönheti, hogy még ép az elméje, márpedig volt idő, amikor jó úton haladt afelé, hogy egy senki váljon belőle, olyan szórakoztató műsorok rabja, mint a *Halál a habokon* és az *Amazonok a Holdon.* Hétvégéi elviselhetetlenné váltak. Víz alá bukott minden egyes turistacsoporttal, amely ellátogatott a szigetre, bemotorozta Bermuda minden négyzetcentiméterét, járt minden erődben és múzeumban, minden kocsmában otthagyott egy kis pénzt - erkölcsi kifogása nem volt a részegeskedés ellen, de nem bírta az italt és nem szerette az ízét -, és látott minden filmet a támaszpont videotékájában, kivéve azokat, amelyekben fejszével mészároltak bébiszittereket. Nap mint nap órákig olvasott, míg a szeme fel nem lázadt, és az ülőgumója sorvadni nem kezdett. Már majdnem ráfanyalodott arra, amit addig elképzelni sem bírt - a golfozásra -, amikor a támaszponton valamilyen összejövetelen megismerkedett Whippel.

Ámulva hallgatta Whipet, amint a hajóroncsok felfedezésének a technikáit magyarázta, és elég sok okos kérdést tett föl ahhoz, hogy kieszközöljön magának egy meghívást Whip hajójára egyik vasárnap... amiből hamarosan állandó meghívás lett minden vasárnapra és a legtöbb szombatra. Hallgatta Whipet, és tanult, és furcsamód azon kapta magát, hogy szégyenkezik a tudása miatt. Mert itt van ez a hat osztályt járt ember, aki nemcsak halásznak és búvárnak képezte magát, hanem történésznek és biológusnak és numizmatikusnak és... egyszóval a tenger két lábon járó enciklopédiájának.

Sharp felajánlotta hozzájárulását Darling üzemanyagköltségéhez, de visszautasították; felajánlotta, hogy segít lefesteni a hajót, és ezt elfogadták, ami jólesett neki, mert ettől résztvevőnek érezte magát, nem pedig élősködőnek. Aztán Whip fényképeket mutatott, hogyan festenek a magasból a régi hajóroncsok, és hirtelen - mintha felpattant volna egy ajtó, és a fény bevilágított volna lelkének

egyik zugába, melynek a létezéséről nem is tudott - új passziók, új célok nyíltak előtte.

Whip megtanította, hogy hiába keresné a klasszikus, mesebeli hajóroncs képét - a hajót, amely egyenesen áll a tőgerincén, felcsarnakoltan, amelyen háromszögletű kalapos csontvázak ülnek azon a helyen, ahol meghaltak szerencsejáték közben, egy halom régi spanyol aranypénz mellett. A régi hajókat fából ácsolták, és azok, amelyek Bermudán végezték, többnyire sekély vízben süllyedtek el. A tengeri viharok darabokra törték őket, és évszázadok alatt a vízmozgás széthordta a darabokat, a tengerfenékbe nyomta, és a fenék magába zárta, és korallok nőttek rajtuk, melyek a halottakat a keblükre ölelték.

Három fő jele van a tengerfeneken rejlő roncsnak, mondta Whip. Amikor a hajó a széllökéstől vagy a hullámok taszigálásától a zátonyok fölé sodródott, összezúzta a zátonyt, elpusztította a törékeny korallokat, és olyan súrlódásnyomot hagyott, amely hatvan-hetven méter magasból úgy fest, mint egy hatalmas autógumi nyoma.

Az éles szem kivehet egy-két ágyút, teljesen benőve, bevonva korallkéreggel: nemigen látszik másnak, mint valami valószerűtlen, természetellenesen egyenes vonalú masszának. Van igazság abban a régi mondásban, hogy a természet nem szereti az egyenes vonalakat. De egy ágyú jelenléte nem jelenti okvetlen azt, hogy maga a hajó is a közelben van, mert mikor a hajó az utolsókat rúgta, a legénység gyakran a tengerbe dobált minden nehéz dolgot, hogy fel ne forduljon. Megesett, hogy az ember talált egy ágyút itt, egy vasmacskát ott, hajó meg sehol, mert a tenger mérföldekkel távolabb vitte, mielőtt lecsapta és darabokra zúzta volna a végső nyughelyén.

Ami csakugyan holtbiztos jel - a levegőből látható, de azonosítani igen nehéz -, az a ballasztrakás, mivel Whip váltig állította, hogy ahol a hajó eldobta a ballasztját, azon a helyen is pusztult el. Igen, a fedélzete vagy az árbocozata tovasodródhatott, magával vive egy-két túlélőt, de a lelke - a rakománya, a kincse - a ballaszttal maradt. A régi

hajókba ballasztnak általában a Temze vagy az Ebro folyami köveit rakták, vagy más, a honi kikötőjük közelében lévő folyókéit. A kövek simák voltak, gömbölyűek és eléggé kicsik ahhoz, hogy egy ember képes legyen fölemelni őket. Gondolj az utcakövekre, mondta Whip Sharpnak, mert az olyan helyeken, mint Nantucket, az összes utcakő egykor ballasztkő volt, ami egy hajó gyomrában utazott Angliából, hogy egyenesen tartsa - aztán a visszaúton olajoshordók kerültek a helyükre.

Úgyhogy Sharp halomba hányt, nagyon gömbölyű kövek keresésére élesítette a szemét, amely halom gyakran egy fehér homoklyukban magasodott sötét korallfejek közt, mert Whip megtanította, hogy a régi hajó biztosan letörte a korallfejet, és ott ragadt, amíg egy nagyobb hullámzás ki nem szabadította és bele nem vetette a hajó zsigereit a homokba, amely aztán körülölelte és befödte.

Sharp most már nem mulasztott el egyetlen alkalmat sem a repülésre, és amikor csak repült - akár azért, hogy úgymond meglegyen az előírt repült ideje, vagy amikor új pilótákat idomított, vagy amikor új szerkezetet tesztelt -, fél szemmel mindig hajóroncsokat fürkészett. Olyan alacsonyan szállt, amennyire csak lehetett, előre-hátra billegtette a gépet, hogy a napsugarak ékszögben messék a sekély vizet, és ha valaki a fedélzeten meg találta kérdezni, mi a fenét művel, akkor olyasféle homályos választ adott, hogy: „Kipróbálom, mire képes ez a csotrogány."

Eddig két ballaszthalomra lelt, két hajóroncsra. Az egyiket, mondta Whip, a hatvanas években átkutatták. A másik új. Valamelyik nap felkeresik, és megbolygatják egy kicsit.

A csipogás most már hangos volt és szabályos, és Sharp látott valami sárga dolgot, ami föl-le ringott a görgő hullámokon. Lenyomta az összteljesítmény-szabályozó kart, és harminc méterre ereszkedett a helikopterrel.

Egy mentőcsónak volt, kicsi, üres és a jelek szerint sértetlen. Körberöpülte, ügyelve arra, hogy eléggé maga-

san maradjon, nehogy a rotorok keltette légáram pörgetni kezdje vagy lefordítsa egy hullám tetejéről.

- *Kalózkapitány*... Huey Egy...
- Igen, Marcus... - jött Whip hangja.
- Egy mentőcsónak. Nincs rajta senki. Üres mentőcsónak. Nyilván leesett egy hajóról. Azok közül a vészirányjelzők közül néhány a sós víz hatására aktivizálódik.
- Mért nem engeded, hogy fölszedjem a csónakdarummal? Odadöcögök, körülnézek, vannak-e úszók a közelében, aztán a partra viszem, senkinek sem kell összevizeznie magát.
- A tiéd. A helyzete három-négy-nulla onnan, ahol voltál. Szerintem egy órán belül ideérsz. Mi közben fölvázolunk egy keresési térképhálózatot, és azt követve röpdösünk oda-vissza, amíg a fogyó üzemanyag haza nem hajt bennünket.
- Értettem, Marcus.
- Vaklárma, azt hiszem. De azért a szabadság földje és a bátrak hazája mindenképpen hálás neked, Whip.
- Részemről a szerencse. A *Kalózkapitány* készenlétben áll...

8/- Lehet, hogy mégsem ment pocsékba teljesen ez a nap - mondta Darling, amint mászott fel a létrán a repülőhídra.

- Hogyhogy? - Mike éppen most rakta el az utolsó dróttekercselő hengert.
- Esély van arra, hogy fölszedjünk egy mentőcsónakot. Ha Switlik márkájú, és nincs rajta név, kétezer dollárral leszünk gazdagabbak, talán még többel is.
- Valaki be fogja rá jelenteni az igényét. Mindig ez van.
- Valószínű... amilyen szerencsések vagyunk.

Alig egy óra múlva a fedélzetre húzták a csónakot, és Darling lassan megkerülte; úgy tanulmányozta, mintha valami minta volna egy laboratóriumi tárgylemezen.

- Switlik - mondta elégedetten.
- Tök újnak néz ki, mintha még egyáltalán nem használták volna.

- Igen, vagy nagyon gyorsan megmentették őket. - Darling nem látott egyetlen megszokott jelet sem, ami arra utalhatott volna, hogy emberek valamennyi időt eltöltöttek a csónakban: semmi mocsok, semmi csúszásnyom gumitalpú cipőtől, semmi ruhafoszlány, semmi halvér az eledelükből.

- Cápák kapták el őket? - kérdezte Mike.

Darling megcsóválta a fejét. - A cápa átharapta volna a gumit, és leengedett volna egy rekesz, aztán a dög esetleg fel is horzsolta volna a bőrével. Azt látni lehetne.

- Akkor micsoda?

- Talán cet. - Darling egyre kerülgette a csónakot, miközben ennek valószínűségét fontolgatta. Ismert dolog, hogy a kardszárnyú delfin megtámadott már mentőcsónakot, kis vitorlást, de nagyobb hajót is. Az okát senki nem tudta, mivel hamar abba szokta hagyni; az embert már nem támadta meg; egyetlen olyan eset sem fordult még elő, amikor egy kardszárnyú csakugyan megevett volna egy emberi lényt. Talán csak játszani kezdett egy mentőcsónakkal, és - mint a túlságosan gyorsan megnőtt kölyök - nem ismerte tulajdon erejét.

A púpos bálna ölt embert, de mindig véletlenül. Kíváncsiságból feljött a csónakokhoz megnézni, hogy micsodák, majd alájuk került, legyintett egyet a farkával, és azzal embereket csapott agyon.

- Nem - mondta Darling, elvetve a lehetőséget. - Akkor a csónak nem ringana ilyen békésen a vízen, látszólag teljesen érintetlenül.

- Esetleg lecsúszott a fedélzetről, és úgy került a tengerbe - találgatott Mike.

- Akkor viszont mi kapcsolta be a vész-irányjeladót? - Darling a polisztirén borítású szerkezetre mutatott. - Ez nem automata. Valaki bekapcsolta.

- Talán egy hajó felvette a rajta levőket, és elfelejtették kikapcsolni.

- És senki sem vette a fáradtságot, hogy jelentse Bermudának? - Darling elhallgatott. Aztán: - Mérget vennék rá, hogy a hajójuk süllyedni kezdett alattuk, mire

ők a vízre taszították a csónakot, megpróbáltak ráugrani, elvétették, és maguk is a tengerbe vesztek.

Úgy tűnt, Mike-nak tetszik a válasz, úgyhogy Darling megtartotta magának homályos elképzelését egy másik lehetőségről. Semmi értelme kellemetlen gondolatokat ébreszteni Mike-ban. És egyébként is marhaság találgatni.

- Na, a jó hír az - mondta Darling -, hogy ez vadonat-újdonat-új Switlik, elég értékes ahhoz, hogy kis időre betömje a farkasok pofáját.

Gyorsan megcsáklyázták a csónakot, a kötelet a csónak-daru csigájára erősítették, beindították a csörlőt, és a fedélzetre vonták.

Mike letérdelt, és körbe-körbe matatott a csónakon, kinyitotta az orrban lévő felszerelési dobozt, benyúlt a gumirekeszek alá.

- Nem ártana kikapcsolni a vészjelzőt - mondta Darling, miközben odébb tette a csáklyát, és összetekerte a kötelet. - Ne akarjunk megtéveszteni egy csomó pilótát vészjelekkel, amikor éppen eléggé nyomasztja őket a másnaposságuk.

Mike lekattintotta az irányjeladó kapcsolóját, és visszanyomta az antennát a szerkezetbe. Felállt. - Semmi. Semmi sem hiányzik, minden a helyén.

- Igen... - De valami zavarta Darlingot, egyre csak a csónakot fürkészte, a látott tárgyak leltára mintha nem volna teljes. Valami mégis...

Az evező. Ez az. Nincs egy sem. Minden mentőcsónakon van legalább egy evező, és ehhez a fajtához tartoznak evezők: vannak rajta evezővillák. De evező egy sincs.

És akkor, ahogy a hajó kissé elmozdult, a napfény megcsillantott valamit az egyik gumirekeszen. Föléje hajolt, és az arcát egészen közel tartotta a gumihoz. Karcolásnyomok, mintha kés hasított volna bele, anélkül hogy átvágta volna, és minden karcolásnyom körül valami nyálkafolt fénylett. Ujjaival megérintette a nyálkát, aztán megszagolta.

- Mi az?-kérdezte Mike.

Darling habozott, aztán úgy döntött, hazudik. - Nap-

olaj. Szegény ördögök amiatt aggódtak, nehogy lesüljenek.

Fogalma sem volt, mi az. Ammóniától bűzlött.

Darling szólt Sharpnak a rádión, közölte, hogy megvan a mentőcsónak, és hogy szándékában áll folytatni a kutatást, egy kicsit tovább, észak felé. Egy vízben lévő személyt, akár élő, akár holt, a szél nem tud hajtani, tehát, ha van valaki a vízben, az korántsem tehetett meg akkora távolságot, mint a csónak, sőt az is elképzelhető, hogy a csónakéval ellentétes irányba haladt, az áramlástól függően.

Úgyhogy egy óráig észak felé mentek - tíz mérföldet tehettek meg -, aztán délnek fordultak, és cikcakkosan haladtak délnyugatról délkeletnek. Mike a hajó orrában állt, a közeli vízfelszínt fürkészte meg a felszín alatti fél-egyméteres réteget, miközben Darling a távolságot próbálta megállapítani a repülőhídról.

Épp kelet felé fordultak, el a naptól, amikor Mike fölkiáltott: - Ott! - és bal felé mutatott.

Húsz vagy harminc méterre valami nagy és csillogó dolog sodródott egy tengerihínár-szövevényben.

Darling lassított, és arra fordította a hajó orrát. Ahogy közelebb kerültek hozzá, látták, hogy a dolgot - bármi volt is az - nem emberi kéz alkotta. Lassan föl-le mozgott, nedvesen ragyogott, és remegett, mint a kocsonya.

- Mi a fene ez? - kérdezte Mike.

- Úgy néz ki, mint egy másfél méteres medúza, ami a hínárba gabalyodott.

- Az istenit! Ne rohanjunk már bele.

Darling üresbe tette a motort, és a repülőhídról nézte, amint a dolog végigsiklik a hajó oldala mentén. Hatalmas, tiszta, kocsonyás téglalap volt, közepén lyuk, és úgy tűnt, van benne valami élet, mert forgott - minthogyha néhány másodperc elteltével újabb és újabb részeit akarná a napfényre tárni.

- Ilyen medúzát még életemben nem láttam - mondta Mike.

- Én se - hagyta helyben Darling. - Gőzöm sincs, micsoda. Valamifajta ikrák, gondolom.
- Akarod, hogy felszedjünk valamennyit?
- Minek?
- Esetleg az akváriumnak.
- Nem. Sosem kérték, hogy halikrát is vigyek. Ha tényleg az, hagyjuk élni szegényeket, bármik legyenek is.

Darling folytatta az utat délkelet felé. Elérve azt a területet, ahol a mentőcsónakot megtalálták, két üléspárnára bukkantak meg egy gumi ütközőhurkára.

- Nem értem, Marcus hogyhogy nem látta ezeket - mondta Mike, ahogy a hurkát a fedélzetre húzta. - Nem olyanok, mintha víz alatt lettek volna.
- A helikopter csodálatos masina, de rém lassan kell repülni vele a nyílt víz fölött, különben az emberi szem képtelen az alapos fürkészésre. - Darling kinézett a vízre. Mintha nyoma sem lett volna életnek, se most, se korábban. - Hát, erről ennyit.

Meghatározta az irányt a távoli, Bermudának nevezett, ködbe vesző dombocska segítségével, és elindult hazafelé. Hat órára maguk mögött hagyták a mély vizet, a holthullámzás lassan elült, és a víz színe acélkékről sötétzöldre váltott. A repülőhídról homoklyukakat láthattak a tengerfeneken, meg füvet és korallt jelző sötét foltokat.

- Ki az? - kérdezte Mike, s egy hajóra mutatott, amelynek a sziluettje a lemenő napban látszott.

Darling beárnyékolta a szemét, és a hajót nézte, felmérve, hogyan áll az orra, milyen alakú a parancsnoki épület és mekkora a kormányosfülke.

- Carl Frith - mondta.
- Mi a francot csinál? Mozgó járműről halászik?
- A sekélyesben? Elég valószínűtlen.

Egyre csak nézték. Valami mozgást láttak a fedélzeten, aztán a hajó megbillent, mintha Frith valami súlyosat húzott volna föl, majd amikor elengedte, visszabillent.

- Csak nem... - kezdte Mike. - Na nem, nem lehet ilyen ostoba.

- Ostoba? Az talán nem - mondta Darling, ahogy visszafordult, és teljes gázt adott. - De talán mohó.

Mike Darlingra pillantott. Whip összeszorította az állkapcáját, ferde nézése hideg volt és kemény.

Carl Frith csapdával halászott, és egyike volt azoknak, akik a leghangosabban tiltakoztak, amikor a csapdákat betiltották. Folyton a szabadságról, a függetlenségről meg az emberi jogokról szónokolt, jóllehet a kormányzattal kötött megállapodása alapján százezer dollárt kapott - amivel bárki megelégedhetne, gondolta Darling, ami elég lenne neki arra, hogy átváltson a hagyományos horgászatra vagy a bérhorgászatra, vagy hogy valami egészen új vállalkozásba fogjon. De egyre inkább úgy festett a dolog, hogy Carl Frith a korábbi forrástól sem akar elesni.

Mivel északnyugat felől közelítettek, széllel szemben, már nem volt köztük száz méter sem, amikor Frith meghallotta a *Kalózkapitány* motorját. Tisztán látták, amint csáklyájával a víz alá nyúl, és fölrántja az elmerült bóját, fölhúzza a kötelet a csörlőjére, s hajója fedélzetére vonja a nagy halcsapdát, kinyitja az ajtaját, és a tartalmát a halkonténerbe üríti.

- Szerencsétlen barom - fakadt ki Darling.
- Belemenjünk?
- Készítsük ki a rohadékot.
- Nagyszerű.

Darling érezte, ahogy elönti a méreg. Törődött is ő vele, hogy amit Frith művel, az illegális: ami őt illeti, szerinte a legtöbb törvény olyan, mint megannyi kurva, akik a politikusokat szolgálják. Amitől felforrt a vére - ami felháborította, amitől rosszul lett -, az Frith esztelen önzése volt, amilyen vak pusztítást végzett. És nem csupán arról volt szó, hogy még mindig csapdákkal halászik, hanem hogy víz alatti bóját használ, hogy a tengeri rendőrség észre ne vegye. Egy arra haladó hajó propellere elkaphatja a bóját és elvághatja, vagy egy vihar olyan messze sodorhatja, hogy Frith nem találja meg. A lényeg az, hogy a csapda végképp a tenger fenekére süllyed, ahol csak öl, öl és öl nap mint nap, hétről hétre.

Frith most már hallotta, hogy jön. Hajójának oldala mellett épp egy csapda lógott, s mihelyt megfordult, és észrevette, hogy a *Kalózkapitány* rákközelített, előhúzott egy kést az övén levő tokból, és elvágta a csapda kötelét, mire a csapda a vízbe csobbant és elmerült.

Darling nem csökkentette a sebességet, csak amikor már alig tíz méterre voltak Frith kis hajójától: Darling egy szempillantás alatt megfordult és hátramenetbe kapcsolt, jó adag sodorvizet zúdítva Frith hajójába, mire a pasas megtántorodott.

- Hé! - kiáltott Frith. - Mit képzelsz?!

Darling hagyta, hogy a hajója Frithé mellett ringjon. A repülőhíd korlátja fölé hajolt, és lenézett. Az ötvenes éveit taposó Frith nagy hasú volt és kopasz. Bőre sötét és cserzett, akár egy vén nyereg, fogai sárgák a nikotintól.

- Csak erre jöttünk, hogy megnézzük, miben sántikálsz, Carl.

- Semmi közötök hozzá.

- Csak nem halásztál?

- Ne érdekeljen.

- Csak nem csapdával halásztál?

- Kopj le, Whip.

- Nézzük csak, Carl... - szólt Darling fagyos mosolylyal. - Gondolom, főleg... mit is? ...papagájhalat meg dévérkeszeget fogsz, ugye?

Frith hallgatott.

Darling Mike-hoz fordult. - Nézd csak, Michael, nézd meg, mit fogott.

Mike elindult lefelé a létrán a repülőhídról. Frith előhúzta a kését, és felemelte. - Senki sem jön a hajómra.

Mike a magaslati helyéről előrehajolt, és lenézett Frith halkonténerébe. Majd felpillantott Darling felé, és bólintott.

Darling, továbbra is mosolyogva, így szólt: - Papagájhal meg dévérkeszeg. Megtisztítod és eladod a szállodáknak, mi, Carl? Mint friss bermudai halat. Kapsz kilójáért talán négy dolcsit?

- Nem tudsz bizonyítani semmit - mondta Frith. Szét-

tárta a karját, és széles gesztussal az üres kormányosfülkére mutatott. - Csapdák? Hol látsz te csapdákat?

- Nem kell bizonyítanom semmit, Carl, nem foglak feljelenteni.

- Ja... - Frith fellélegzett. - Hát, akkor...

Mike döbbenten figyelt, de nem szólt egy szót sem.

- Tudod, Carl, mit csinálnak a papagájhalak meg a dévérkeszegek? Megeszik a korallokon növő algákat, tisztítják a zátonyokat. Nélkülük a korall megfullad és elpusztul.

- Hagyd már, Whip... egy ember és néhány csapda még...

- Persze, Carl. - Darling arcáról lehervadt a mosoly. - Egy ember, aki százezer dollárt markolt föl a kormányzattól, és a szavát adta, hogy abbahagyja a halászást, egy ember, akinek nincs szüksége a pénzre, de aki makacsul elhatározta, hogy márpedig folytatja, egy ember, aki szarik rá, ha...

- Mész a picsába, Whip...

- Nem, Carl - így Darling. - Mész te a picsába. - Jobbra tekerte a kormányt, teljes gáz adott, mire a *Kalózkapitány* előre meg jobb felé lódult, Frith hajójába csapódva, acélorra lenyeste Frith fa úszólépcsőjét.

- Hé! A jó kurva... - sivította Frith.

Darling folytatta a fordulót, hajójának orra körbenyomta Frith tatját. Frith előreszaladt, elfordította a kulcsot, és megnyomta a gombot, hogy beindítsa a motort. A motor köhögött, ellenkezett, de végül engedelmeskedett.

Darling rükvercbe kapcsolt, félkörben hátrament, és az orrt Frith tatjának szegezte. Nekiment Frith farkosarának, és összezúzta.

Akkor Frith már sebességben volt, húzott el onnan, menekülni próbált.

Mike felmászott a létrán, és megállt Darling mellett a repülőhídon. - Elsüllyesztjük?

- Elsüllyeszti maga magát. - Darling visszanézett a napba: még jóval a látóhatár fölött volt, ragyogó sárga golyó.

Frith menekült, keleti irányba. Darling tíz méterről követte, ütközéssel fenyegetve, anélkül hogy erőltetné, és ahányszor csak Frith fordulni akart, mindig elállta az útját, és tovább kényszerítette kelet felé.

- Nem értem - mondta Mike.
- Majd fogod.
- A hasadékba űzöd.
- Addig azért nem.

Mike egy pillanatra elgondolkodott, aztán megértette, és elmosolyodott.

Darling még öt percig üldözte Fritht, mindig figyelve a napot a háta mögött és a zátonyokat maga előtt. Aztán finoman csökkenteni kezdte a sebességet. A *Kalózkapitány* lassult, és Frith fokozatosan távolodott.

Frith visszanézett, és látta, hogy előnyre tett szert. Kiáltott valamit, amit elnyelt a szél, és megvetése jeléül feltartotta a középső ujját.

Darling visszahúzta üresbe a fojtószelepállító-kart, és a *Kalózkapitány* megállt. - Isten áldjon, Carl - kiáltotta. - Sok szerencsét! - Előremutatott. Alig másfél méterre, jóformán a vízfelszín alatt sárga korallfejek egyenetlen falanxa tűnt fel.

- Gondolod, hogy beválik? - kérdezte Mike. - Ismeri ezeket a zátonyokat.
- Senki ember fia nem ismeri fel ezeket a zátonyokat, Michael, ha nem lát.

Carl Frith gyorsan kikerült egy korallfejet, majd egy másikat.

Csak lassan, mondta magának. A hajó merülése nincs egy méter, de ezek közül a szarok közül némelyik alig harminc centire van a víz alatt.

Csökkentette a sebességet, lassított, és egy kicsit kifújta magát.

Az istenit ennek a rohadt képmutatónak! Kicsoda Whip Darling, hogy ő mondja meg az embernek, hogyan keresse meg a kenyerét?! Whip nem csinál valami jó üzletet belőle, úgy hallotta. Azt hinné az ember, van

benne együttérzés. Még hogy a papagájhal meg a dévérkeszeg! Hitvány halfajták, mindenki tudja.

Whipnek azért borult el az agya, mert egy fia csapdája sincs, amivel átvághatná a kormányzatot.

Sebaj. Semmi probléma. Whip azt mondta, nem jelenti föl, és bár sok mindent föl lehet róni neki, a szavát meg szokta tartani. Láthatólag azt akarja, hogy intézzék el egymást közt, és Frith ennek jegyében fog eljárni. Egyik nap kimegy, és lehet, hogy egyszerűen elvágja Whip bóját, elpusztítja azt az egész, akváriumi lószart. Nem is embernek való munka.

Akárhogy is van, nyilvánvaló, hogy Whip nem vette ezt olyan komolyan, különben nem elégedett volna meg azzal, hogy a sekély vízbe űzze. Nem nagy dolog. Csak meg kell fordulnia és...

Frith nyugat felé nézett. Semmi mást nem látott a vízen, csak a nap vakító sárga villódzását. A tenger olajos egyformaságában sehol egy korallfej, semmi. Akárha egy gigantikus sztaniolpapírt nézne az ember déli verőfényben.

Rájött, hogy csapdába került. Kelet felé nem mehet, mert ott a korallfejek már kibukkantak a vízből. Nyugatnak nem mehet, mert arra nem lát: ha vakon megy, garantáltan kiszakítja a hajója fenekét. És most apály következik, emlékezett rá reggelről, amikor ellenőrizte az árapálytáblázatot, hogy biztos lehessen benne, megtalálja a bóját.

Megvárhatja a napnyugtát - na és? Próbálkozzon sötétben? Ez szóba se jöhet.

Reggelig kell várnia. Leereszti a horgonyt, és vár, megiszik egy sört, alszik, és...

Csakhogy nem mert. Ha feltámad a szél, kénytelen lesz az éj kellős közepén manőverezni. Ki tudja, milyen széljárást ígértek. Nem nézett utána, nem tartotta fontosnak.

Nem látta Whip hajóját. Ott van kint valahol, a napsütésben. - A jó kurva anyádat... - kiáltotta.

Darling figyelte, amint Frith hajója lelassul, majd megáll. Elképzelte, hogy Frith azt hiszi, minden nagyszerű, aztán megfordul, és a napba néz.

- Reggelig vár-mondta Mike.

- Carl ugyan nem. Nincs hozzá türelme.

Még néhány percig maradtak, ott sodródtak a sekély zátony szélén.

- Lehet, hogy igazad van - mondta Darling, és a fojtószelepállító-kar felé nyúlt.

És abban a pillanatban meghallották, hogy felbőg Frith motorja.

- Nix-vigyorodott el Mike.

Hallgatták a motor hangját a nyugodt vízen át, hallották, amint felpörög, majd elhal, ahogy a hajó lendült egyet, majd leállt.

- Tapogatózik - mondta Darling. - Mint a vak.

Egy pillanat múlva enyhe remegést éreztek a lábukban: a vízből jött, és áthatolt a *Kalózkapitány* acéllemezein, aztán valami mély, őrlő hangot hallottak, ami hirtelen Frith motorjának keserves nyüszítése követett.

- Sikerült neki - mondta Darling nevetve, és meglapogatta Mike vállát. - Faszául fölszaladt a zátonyra, jobban se kell.

- Akarod, hogy hívjam a rendőrséget? - kérdezte Mike. - Küldhetik a gumicsónakot.

- Hadd ússzon. Jót tesz neki egy kis tréning. - Darling nyugat felé fordította a hajóját. - Azonkívül dolgunk van.

- Micsoda?

- Tönkretesszük a rohadéknak a csapdáit.

- Fel fog jelenteni - vélekedett Mike. Majd kisvártatva: - Nem, ahogy így átgondolom, nem hinném, hogy megteszi.

Mire Darling megkerülte a földnyelvet és befordult a Mangrove-öbölbe, az ég kékje gyorsan ibolyaszínre váltott, és a lebukott nap lazacszínűre festette a nyugati felhőket.

Egy árva körte égett a dokkban, és alatta, egy cölöpépít-

ményhez kikötve fehér, hét és fél méteres, farmotoros motorcsónak ringott, az oldalán harminc centi magas, kék sablonbetűkkel: RENDŐRSÉG.

- Úristen! - ijedezett Mike. - Már föl is jelentett.

- Kétlem - mondta Darling. - Carl bolond ugyan, de nem őrült.

Két fiatal rendőr állt a dokkon, az egyik fehér, a másik fekete, mindketten egyenruhát viseltek: inget, sortot, térdzoknit. Nézték, amint Darling a dokk mellé irányítja a hajót, és odadobták Mike-nak az orr- meg a farkötelet.

Darling ismerte a rendőröket, nem volt velük semmi problémája, legalábbis nem több, mint a tengeri rendőrséggel általában, amiről azt tartotta, hogy rosszul kiképzett, hiányos fölszerelésű és túlterhelt. Ezt a kettőt a szabadnapjaikon magával vitte a tengerre, segített nekik megtanulni mindazt, amit a zátonyokról tudni kell, megmutatta, merre a legrövidebb kijutni a Bermudából ki- és bevezető néhány mély vizű csatornához.

Mindazonáltal úgy döntött, hogy a repülőhídon marad, ösztönösen érezve, hogy a magasság a tekintélyét is emeli.

A korlátnak támaszkodott, felemelte az ujját, és így szólt: - Szevasztok, fiúk!

- Hé, Whip - szólt Colin, a fehér zsaru.

- Fölmehetünk? - kérdezte Barnett, a fekete.

- Nyugodtan - válaszolta Darling. - Mi szél hozta uraságotokat éjnek évadján?

- Hallottuk, hogy találtál egy mentőcsónakot - mondta Barnett.

- Mi tagadás.

Barnett a fedélzetre lépett, és a csónakra mutatott, amely keresztben feküdt a kormányosfülkén. - Ez volna?

- Ez hát.

Barnett elemlámpájával megvilágította a csónakot, és lehajolt hozzá. - Az úristenit, de büdös!

Colin maradt ott, ahol volt, és tétován mondta: - Whip... magunkkal kell vinnünk.

Darling hallgatott. Aztán: - És minek? Bejelentette valaki, hogy elvesztette?

- Hát... nem egészen.

- Akkor az enyém, nem?... A megmentett holmira vonatkozó első törvény: azé, aki megtalálja.

- Hát... - Colin láthatólag zavarba jött. A lábát nézte. - Most ez nem érvényes.

- Szóval így. - Darling várt, érezte, hogy kavarogni kezd a gyomra a dühtől, de igyekezett leküzdeni. - Nos?

- Dr. St. John. -mondta Colin. -Ő akarja.

- Dr. St. John. - Darling most már tudta, hogy vesztésre áll, dühe viszont nyerésre. - Értem.

Liam St. John egyike volt annak a kevés embernek Bermudán, akikre Darling a gyűlöletét pazarolta. Másodgenerációs ír bevándorló volt, az Egyesült Államokba, Montanába ment iskolába, és egy diplomagyárban végzett, amely még egy doktorátussal is megajándékozta. Hogy pontosan miről szólt a disszertációja, senki sem tudta, ő meg nem mondta soha.

A neve elé biggyesztett címekkel felfegyverkezve St. John Bermudára visszatérve összegyűjtötte szülei néhány hatalommal rendelkező barátját, és ostromolni kezdte a kormányzatot, azt bizonygatva, hogy némelyik tudományágat, mint a tengeri történelem és a vadgazdálkodás, az amatőrök durván félreértelmezik, s ezért okleveles, képesített szakértők kezébe kellene adni őket - amin magát értette, lévén ő az egyetlen bermudai lakos, akinek nem orvosi doktorátusa volt.

Az mindegy, hogy a fokozatát valami ismeretlen témában szerezte, alkalmasint egy olyan, tökéletesen haszontalan témában, mint a druida fésűk története.

A politikusok, akik nem voltak érdekelve a hajóroncsokban, és akiket felingereltek a hangoskodó halászok, örömmel vették le mindkét ügyet a napirendjükről, és Dr. Phil. Liam St. Johnnak létrehoztak egy új posztot: ő lett a kulturális örökség minisztere. Nem törődtek azzal, hogy pontos munkaköri leírást adjanak, ami nagyon is megfelelt St. Johnnak, mert menet közben ő határozta meg és

szélesítette ki munkakörét, egyre nagyobb hatalomra téve szert, és sorra-rendre érvényt szerezve a saját szabályrendeleteinek és rendszabályainak.

Ami Darlingot illeti, szerinte St. John a rendszabályaival mindössze azt érte el, hogy több száz bermudaiból bűnöző lett. Elrendelte például, hogy senki sem nyúlhat hozzá semmiféle hajóroncshoz, amíg nem szerez tőle engedélyt, és bele nem egyezik, hogy napi kétszáz dollárt fizet az ő egyik munkatársának, aki a roncson végzett munkát felügyeli. Az eredmény az lett, hogy soha senki nem jelentett be semmit, amit talált, és aki pénzérmékre vagy más tárgyi leletre, arany fülönfüggőre vagy spanyol kerámiára bukkant, az eldugta, amíg ki nem tudta csempészni valahogy Bermudáról.

A kulturális örökség minisztere jóvoltából Bermuda örökségét a New York-i Madison Sugárút galériáiban adogatták el.

A tudósok, akik Bermudát egykor az egyik legősibb mélytengeri laboratóriumnak tekintették, egyedülálló földdarabnak az Atlanti-óceán közepén, többé már nem vették a fáradságot, hogy eljöjjenek, mivel St. John ragaszkodott ahhoz, hogy az összes fölfedezést engedjék át az ő munkatársainak, akik az ő számára dolgozatokat készítettek róluk - laposakat és többnyire teli tévedésekkel -, amiket ő tudományos üléseken adott elő.

Darling és búvár barátai majdnem egy évig arról fantáziáltak, mi módon szabadulhatnának meg St. Johntól. Valaki azt javasolta, egyszer jelentsék, hogy találtak egy hajóroncsot, vigyék ki St. Johnt, hogy nézze meg, majd pedig süllyesszék el a hajót. (Beszélték, hogy St. John nem tud úszni.) Az elképzelést elvetették, főképp azért, mert St. John sohasem szokott maga kimenni: az egyik strómanját küldené maga helyett.

Másvalaki azt javasolta, hogy egyszerűen öljék meg - csapják agyon, és dobják a tengerbe. Jóllehet mindnyájan elismerték, hogy az eredmény igencsak kívánatos volna, senki sem vállalkozott a tettre.

Mindazonáltal Darling nem lepődött volna meg, ha

valamelyik éjjel ez mégis megtörténne - ha St. John egyszerűen eltűnne. Nem lombozódott volna le feltűnően a hír hallatán.

- Colin - mondta -, tégy meg nekem egy szívességet.

- Mi légyen?

- Visszamész, és megmondod St. Johnnak, hogy neki-adom a csónakot...

- Rendben.

- .. .ha személyesen idejön, és megengedi, hogy földugjam neki.

- Vagy úgy... - Colin Barnettra pillantott, aztán újra a lábát nézte, majd vonakodva Darlingra emelte a szemét. - Tudod, hogy nem tehetem, Whip.

- Hát akkor gondban vagyunk, igaz, Colin? Mert ez esetben mást se tehetsz: nem viheted el a csónakot.

- De el kell vinnünk! -mondta Colin panaszos hangon.

Barnett ellépett a csónak mellől, előrejött, megállt a létra alján, és felnézett.

Ahogy Darling lepillantott rá, mozgást látott hátul, az árnyékban. Mike volt az, ő osont csöndben az állvány felé, amelyen a nagy halak megfékezésére szolgáló bunkókat és halászcsáklyákat tartották.

- Whip - mondta Barnett -, ugye nem gondolod komolyan?

- Az a csónak az enyém, Barnett, ezt te is tudod. - Darling még mást is akart mondani, például azt, hogy nem a csónakról van szó, nem is csupán az elvekről, hanem arról a két, három vagy négyezer dollárról, ami sokat jelenthet, azokról a dollárokról, amelyeket nem óhajt csak úgy átengedni Liam St. Johnnak, hogy egyszerűen elrabolja tőle. De nem mondta; ő aztán nem fog nyavalyogni rendőrnek.

- Akkor nem a tied, ha St. John tanulmányozni akarja, mint mondja.

- Az a fasz nem tanulmányozni akarja. Meg akarja tartani. Tudja, mennyit ér.

- Ő nem ezt mondja.

- És mióta ő az igazság istenverte bajnoka?

- Whip... - sóhajtott föl Barnett. Önkéntelenül hátranézett - valami fény villant, vagy talán hangot hallott? -, és Mike-ot látta, amint ott áll a sötétben, a melle előtt keresztben majd egy méter hosszú halászcsáklya, a végén a tíz centi hosszú, kifent kampó. - Tudod, mit kényszerülünk tenni...

- Aha. Visszamentek, és megmondjátok St. Johnnak, hogy le van szarva.

- Nem. Visszamegyünk, és kerítünk még egy tucat zsernyákot, visszajövünk, és elvisszük a mentőcsónakot.

- Nem mindannyiótok fogja megúszni szárazon.

- Az lehet, Whip, de gondolj csak bele. Ha így lesz, te a dutyiban végzed, a csónak a mienk lesz, és ki fog nevetni a végén? Az a kibaszott Doktor St. John.

Darling elfordította a tekintetét, a Mangrove-öböl sötét vize fölött a Watford hídon átkelő autók fényeit nézte, meg a közeli parti szálloda, a Cambridge tornácán égő lámpákat; a szállodában valami letűnt énekes trillázott zenekari kísérettel, tudatta a világgal, hogy ő a maga módján csinálta meg a szerencséjét.

Darling küzdeni akart, legszívesebben tombolt, ellenállt és tajtékozva rohangászott volna. De lenyelte dühét, mert tisztában volt vele, hogy Barnettnak igaza van.

- Barnett - mondta végül, ahogy elindult lefelé a létrán-, bölcsen szólottál.

Barnett Colinra pillantott, aki föllélegzett, és visszamosolygott rá.

- St. John doktor a csónakomat akarja - mondta Darling, ahogy hátralépdelt, és elvette Mike-tól a halászcsáklyát. - St. John doktor meg fogja kapni a csónakomat.

Odament a csónakhoz, a válla fölé emelte a csáklyát, és lesújtott vele a csónak orrára. A kampó a gumiba mélyedt, amely kipukkant, és sziszegve tört elő belőle a levegő, s a rekesz összelapult.

- Juhé! - rikkantotta Darling. - Bocsánat. - Azzal a mellvéd felé vonszolta a csónakot. Egy másik rekeszbe vágta bele a kampót, mire az is leeresztett, és a petyhüdt gumit a mellvédre húzta. Valami kis tárgy éles koppanás-

sal leesett a csónakról az acélfedélzetre, és zörrenve odébb gurult. Darling kihúzta a kampót, hátralépett, és belenyomta a legutolsó rekeszbe a csónak farán. Fölrántotta a szerszámot, és a mentőcsónakot a rendőrségi jármű fölött tartotta a levegőben. Vállizmai szinte égtek, nyakán pattanásig feszültek az inak.

- Juhé! - rikkantotta ismét, és a csónakot a rendőrségi járműbe ejtette, amelynek a fenekén egy halom sziszegő gumi lett belőle. Visszafordult a két rendőrhöz, a csáklyát
a fedélzetre dobta, és így szólt: - Tessék. St. John doktor feldughatja magának a csónakját.

A rendőrök egymásra néztek. - Rendben - mondta Colin, ahogy gyorsan kilépett a dokkra. - Azt fogjuk mondani Dr. St. Johnnak, hogy így találtad.

- Ez jó - mondta Barnett, és Colin után ment. - Olyan, mintha egy cápa kóstolt volna bele.

- És a felszín alá merült - toldotta meg Colin. - Képtelenség volt bemenni érte, körös-körül cápák... Jó éjt, Whip.

Darling figyelte, ahogy a rendőrök a gumihalmot a csónakjuk hátuljába viszik, beindítják a motort, és kihátrálnak a sötétbe. Mintha minden erő elszállt volna belőle, kissé émelygett is, elégedett is volt magával, meg szégyellte is magát.

- Ne búsulj, ott vannak nekünk a charterjáratok a búvárokkal, amikor a nagy versenyt megszakítják Bermudán - mondta Mike. - Akkor mi is leakasztunk egypár dollárt.

- Persze - mondta Darling. - Persze.

A hajó rendbetétele közben, amikor elrakták a szerszámokat és felmosták a fedélzetet, Darling egyszer csak valami kicsi és éles dolgot érzett a lába alatt. Felvette és megnézte, de rossz volt a fény, úgyhogy a zsebébe dugta.

- Akkor reggel jöjjek? - kérdezte Mike, amikor elkészült.

- Igen. Közöljük az akváriummal a rossz hírt, és meg-

látjuk, megbíznak-e bennünket újabb munkával. Ha nem, elkezdünk festéket kaparni.

- Akkor jó éccakát.

Darling Mike mögött ballagott a házhoz vezető ösvényen, megvárta, amíg Mike beindította a motort és elhajtott, aztán leoltotta a kinti fényeket, és bement.

Töltött magának kétujjnyi rumot, és letelepedett a konyhában. Vívódott, bekapcsolja-e a híradót, de úgy döntött, hogy nem: lényegénél fogva minden hír rossz hír, különben felesleges volna ismertetni a tévében. És neki most egyáltalán nem hiányzik még több rossz hír.

Bejött Charlotte, elmosolyodott, és leült a pult túlsó oldalán, vele átellenben. Belekortyintott Darling italába, kinyúlt a férje kezéért, és két kezébe fogta.

- Gyerekes dolog volt - mondta nyugodtan.

- Láttad?

- Nem áll meg itt a rendőrség minden este.

- A kurva anyját annak a rohadt írnek - rázta meg a fejét Darling.

- Mit végeztél?

- Tudod, milyen pocsék érzés, amikor ilyen tehetetlen az ember. Valamit tennem kellett.

- És jobban érezted magad tőle?

- Persze.

- Tényleg?

- Hát... - Charlotte-ra nézett. Az asszony mosolygott. - Oké, igazad van, vén szar vagyok csecsemőaggyal.

- Na... de azért aranyos vagy. - Áthajolt a pulton, megfogta Darling állát, és maga felé húzta.

Ahogy Darling felkelt, hogy megcsókolja, valami a combjába döfődött, mire felszisszent, hátrarándult, és visszazöttyent az ülésre.

- Mi az? - kérdezte Charlotte.

- Valami megszúrt. - A zsebébe nyúlt, és kihúzta azt a dolgot, amire rálépett, és a pultra tette.

Sarló alakú kis kampó volt, nem acélból, hanem valami kemény, fényes, csontszerű anyagból.

- Mi a csudával döftem meg magam? - Felvette és a

pult lapjának nyomta, próbálta még jobban meghajlítani. Nem ment.

- Mintha karom volna - mondta Charlotte. - Talán tigrisé. Vagy egy agyar. Hol találtad?

- Abból a mentőcsónakból esett ki - felelte Darling. Elhallgatott, mert most felidézte azokat a nyomokat, amelyeket a csónakon látott: mintha vágások lettek volna a gumin. Charlotte-ra pillantott, majd a tárgyra, összehúzta a szemöldökét, és így szólt: - Mi a fészkes fene... ?

9/ Csak függött a mélyben, és várt.

Mozdulatlanul és láthatatlanul a nagy feketeségben a préda közeledtét jelző vibrálásokra figyelt az érzékeivel.

Hozzászokott, hogy kiszolgálják, mert a hideg, táplálékban gazdag vízben háromszáz méter mélyen mindig számtalan, mindenféle méretű állat tanyázott. Soha nem ismerte a türelmet, nem volt rá szüksége, mivel mindig bőségesen el volt látva élelemmel. Régen reflexszerűen csillapíthatta étvágyát, küzdelem vagy komoly erőfeszítés nélkül.

A gyilkolásban volt járatos, nem a vadászatban, mert soha nem kényszerült vadászni.

De most a hatalmas állat életritmusa megtört. A tenger már nem bővelkedett táplálékban. Mivel csírája se volt benne az értelemnek, nem ismert múltat és jövőt, megzavarta a kellemetlen érzés, amit az eleddig ismeretlen éhség keltett benne.

Az ösztöne azt súgta, hogy vadásszon.

Valami változást észlelt a vízáramban, egy hirtelen szabálytalan dobbanást a tenger pulzusán.

Préda. Nem is kevés. Erre haladnak el.

Nem voltak közel, inkább valahol távol, valahol fönt.

A lény óriási mennyiségű vizet szívott be köpönyegének gallérján át, aztán a hasában lévő tölcséren át lökte ki, így hajtotta magát föl- és hátrafelé egy versenyző gőzmozdony erejével.

Ráállította magát a jelzések irányára, és görcsös lökésekkel taszította magát előre a vízben. Felismerte a jel-

zések jellegét: halakról van szó, sok halról, sok nagy halról.

Vegyi anyagok áramlottak szét a húsában, megváltoztatva a színeit.

Amikor úgy vélte, már eléggé közel ment, megpördült, és szembekerült azzal az iránnyal, amerre a prédának kellett lennie. Hatalmas szemei ezüstös villanást regisztrálnak, és két korbácskarja előrelendült. A korbácsok végén lévő bunkók húsra tapadtak, a fogas korongok beléhasítottak, a minden egyes korong közepéből fölmeredő sarló alakú kampók cafatokra szabdalták a húst. Másodperceken belül egyéb se maradt a halakból, mint pikkelyzuhatag és hömpölygő vér.

A lény étvágya azonban nem csillapodott - csak nőtt. Többet igényelt, sokkal többet.

De a nyomáshullám, amelyet egy ilyen hatalmas test okozta tekintélyes vízmozgás keltett, megriasztotta a kék uszonyú tonhalrajt, és falanxban menekültek el.

Így a kutató korbácsok semmit se találtak. A rövidebb karok a teste alsó részén fokozatosan megszűntek mozogni; a rettenetes csőrszáj állkapcái összezárultak, és a száj visszahúzódott a testüregbe.

Már felemésztette az éhség, de a kimerültség is fékezte vadságát. Óriási mennyiségű energiát használt el, de roppant szükségleteihez képest nagyon keveset talált, amivel pótolhatná.

Sodródott, éhesen és zavarodottan.

Messze alatta a tengerfenék olyan volt, mint egy hegynyereg, és az áramlat, amely a mélységből szökött föl, a teremtményt egy meredély mentén hajtotta lassan fölfelé egy százötven méter mélyen elterülő fennsík irányába. A hideg víz itt örvénylett, úgyhogy a teremtmény nem emelkedett tovább.

Egy másik meredélyen, magasan előtte, egy nagy és természetellenes dolog volt, valami, amiről az érzékei azt mondták: halott, leszámítva a szokásos életformákat, amelyek rajta tenyésztek.

A teremtmény nem vett róla tudomást, várt, erőt gyűjtött.

10/ Lucas Coven olyan ingerült és türelmetlen volt, hogy túl legyen már végre ezen a napon, hogy sebességbe kapcsolt, és szinte rádőlt a fojtószelepállító-karra, mielőtt még a csörlő fölvonta volna a horgonyt. Hallotta a nagy acélkapákat nekidörrenni a hajótestnek, és maga elé képzelte a ronda bemélyedéseket az üveggyapotban, amitől még mérgesebb lett.

Mindig is ezt csinálta, anélkül ment bele dolgokba, hogy értette volna, miről van szó, aztán meg konok büszkesége rabjaként ódzkodott a visszakozástól. Ő halász, az isten szereimére - legalábbis az volt -, tehát hogy a francba állíthatta, hogy Jacques Cousteau-t játszik?

Minden alkalommal ő maga kotyogott, saját magát árulta el. Megesküdött, hogy ha nagyobb baj vagy bírósági per nélkül megússza ezt a napot, a büdös életbe be nem teszi a lábát bárba - vagy ha mégis, összevarrja a száját, és szívószállal issza a vodkát.

Amikor végre kifutott Ely kikötőjéből, délnek fordult. Lenézett a repülőhídról, hogy megbizonyosodjon róla, két utasa közül egyik sem esett vízbe, nem szúrták le egymást szigonnyal, és nem ejtettek a lábukra valami nehéz dolgot. Ott voltak lenn, a taton, búvárfelszerelésüket állították össze-iránytűket, késeket, számítógépeket, polipszabályozókat, mentőmellényeket, fényképezőgépeket meg videokamerákat -, te jó isten, ennyi felszerelés elég volna egy űrhajósnak, hogy egy hónapot eltöltsön a Hold túlsó oldalán.

Azt mondták, gyakorlott búvárok, ragaszkodtak hozzá, hogy Lucas nézze meg Haladó Nyílt vízi Sportkártyájukat. De Lucas szemében az, aki egy csomó ilyen szerkezettel dekorálja ki magát, nem búvár, hanem ideális vásárló. Persze, a búvárkodás bonyolult is lehet, ha az ember foglalkozni akar a dolog kémiai részével, de ez nem szükségszerű. Aki ért hozzá, az egyszerűen oldja meg: fölhúz egy fürdőgatyát, nehogy valami megragadja a golyóit, motor gyanánt békalábat köt föl, maszkot vesz fel, hogy lásson, a légzéshez oxigénpalackot, egy-két kiló

ólmot, ami lenn tartja, meg egy mélységmérőt, ha netán szórakozottá válna.

Azonkívül annak a lánynak, Susie-nak szemlátomást semmi szüksége fölszerelésre - ránézésre is olyan pazar tüdeje van, hogy egy lélegzettel képes megtenni jó háromszáz métert. A fölszerelés csak rontott az összképen, teljesen eltakarta az aranybarna bőrt, a szőke sörényt, amit mikor meglátott, elakadt a lélegzete. Esélyes jelölt lehetett volna a *Sportmagazin* különszámába.

De ezek ketten a *high-tech* cuccok bolondjai. Mint szinte mindenki manapság, ők is az elektronikus biszbaszokra bízzák, hogy elvégezzék helyettük a munkát. A józan ész meg a csalhatatlan ösztönök már egyre inkább a múlthoz tartoznak.

Azért remélte, hogy egyikükben, a fiúban vagy a lányban megmaradt a józan ész egy szikrája, mert ahova készülnek, ott a drága játékszerek egy dologra jók esetleg: hogy bizonyítékul szolgáljanak a halottkém számára.

A gondolatra Lucas újabb dührohamot kapott. Még fizetne is azért, hogy valaki kioperálja a hangszálait.

Az első hibát akkor követte el, amikor elment a Penny kocsmába az ötórás mosolyvizitre. Soha be nem tette a lábát egyik turistabárba se a Front Streeten: ott az italok méregdrágák, és szűken is mérik az adagokat. De megállt egy csinos lány a motorbiciklijén, és megkérdezte tőle, hogyan jut el ide meg oda, és mondta, hogy mindennap a Pennybe jár, és hogy Lucas miért nem ugrik be később, mire ő megborotválkozott, inget váltott, és odament. A lánynak persze se híre, se hamva.

A második hiba az volt, hogy elég sokáig ott ragadt, és nyakára hágott egy húszdolláros bankónak, mert húsz dollárért még turistaárakon is eleget tudott tankolni, hogy hő termelődjön a pocakjában, és hogy elillanjon bennszülött-nyugalma.

Harmadik - s egyúttal legsúlyosabb - hibája az volt, amikor olyasmibe ütötte az orrát, amibe nem lett volna szabad: két ismeretlen fiatal beszélgetésébe.

A lány rögtön elkáprázatta, mihelyt meglátta, de nem

voltak szándékai vele kapcsolatban, mivel a társaságban levő fiú a maga módján ugyanolyan jóképű volt, mint amilyen csinos a lány, ugyanolyan magas, szőke és napbarnított. Lucas elképzelte, ahogy egy tudományos méntelepen összepárosítják őket, és úgy programozzák, hogy egy csupa szép egyedből álló fajtát tenyésszenek ki belőlük. Nagyon hasonlítottak egymásra, akár testvérek is lehettek volna...

...ami, mint később megtudta, pontosan megfelel a valóságnak: ikrek voltak, most végeztek az egyetemen, és leruccantak ide a szüleik házába, ami kint, az Óceán Klub mellett áll. Azt vette ki a beszédükből, hogy az apjuk valami fő-fő mágnás a rádiós üzletben, fönt, az Államokban.

Mivel mostanra már Dr. Smirnoff teljesen a fejébe szállt Lucasnak, és azzal áltatta, hogy ugyanolyan menő, mint Tom Cruise, kezdte azt képzelni, hogy esélye lehet ennél a lélegzetelállító bigénél. Pedig már a szerkója figyelmeztethette volna: igazi arany Rolex óra, kisujján aranygyűrű, egy olyan ötdolláros golfing, rajta az ötven dollárt érő polójátékoskép, na meg a bársony finomságú bőre és a zongorabillentyű-tökéletességű fogai - nem valószínű, hogy az ilyen lány akár egy kósza gondolatot is vesztegetne egy ilyen cingár, bozontos, hajós fickóra rongyos farmerben. De Dr. Smirnoff nem hagyta magát.

Légnyomáscsökkentési táblázatokat tanulmányoztak, fennhangon tűnődtek, vajon kellett volna-e nyomást csökkenteniük az utolsó lebukásuk után, és azt tervezték, milyen mélyre ereszkedhetnek a holnapi merülésekkor - ekkor már meg kellett volna szólalnia több vészcsengőnek is Lucas fejében, mivel először és mindenekelőtt: Bermudán semmiféle látogatót nem visznek mélymerülésre, másodszor pedig a mélymerülés nem olyan önmagában való dolog, amit választani lehet.

Lucas nem szólt semmit, mikor ők ketten azt vitatták meg, milyen mélyen találhatók a különböző hajóroncsok, amelyeken már voltak, összehasonlítva a *Constellation-t* a *l'Herminie-vel,* a *North Caroliná-t.* a *Virginia Merchant-tal.*

Egyik sem fekszik mélyebben tizenkét méternél - a tüdőbajosokat leszámítva mindenki kibír ennyit egy lélegzettel. Nem érzett kísértést arra, hogy kijavítsa őket, amikor a *Cristóbal Colón-t* vetették össze a *Pollockshields*-szel, e két vasból épített hajót, amelyek olyan közel vannak a víz színéhez, hogy az embernek vigyáznia kell, nehogy a hajója alja beléjük ütközzön.

Akkor találta kedvezőnek az alkalmat, hogy beleszóljon, amikor a fiú - Scottnak hívták - valami olyasmit mondott, hogy „a hajós fickó azt mondta, hogy a legmélyebb roncs a környéken a *Pelinaion"*.

- Az hol van?- kérdezte Susie. - Elvisz minket oda?

Lucas előrehajolt, feléjük fordította a fejét, és így szólt:

- Bocs... Semmi közöm hozzá, de szerintem valaki ugratni akar benneteket.

- Valóban? - Susie szeme kitágult, és Lucas arra eszmélt, hogy ilyen hosszú pillákat még életében nem látott.

- Aha. Tényleg semmi közöm hozzá, de rossz hallani, hogy félre akarnak vezetni titeket.

- Akkor melyik az? - kérdezte Scott. - A legmélyebb roncs.

- A legmélyebb roncs Bermudán - mondta Lucas mosolyogva, elbűvölten, mert örült, hogy a szája mozog, annak ellenére, hogy az ajkait valahogy zsibbadtnak érezte - az *Admiral Durham.* A sziget déli oldalán van. Legalábbis ez van a legmélyebben, amit valaha láttak.

- Ez milyen mélységet jelent? - Scott arcáról lerítt, hogy egy szót nem hisz belőle, de e pillanatban kénytelen jó képet vágni a fogadatlan prókátor karattyolásához.

- Hatvan méternél kezdődik és kilencven méter mélyen végződik, ahogy ott a lejtőn fekszik ferdén.

- Hű! - ámult el Susie.

- Na, ne etess már! - mondta Scott.

- Visszagondolva a történtekre, Lucas úgy vélte, jobb lett volna, ha valami olyasmit mond, hogy „Kopj le, haver!", mert ott és akkor kútba esett volna az expedíció.

De Susie vállon csapta Scottot, és így szólt: - Scott!

Hallgass, legalább egyszer az életben! -, ami azt jelentette, hogy őt érdekli a dolog.

Lucasnak több se kellett, áradt belőle a szó.

- A déli parton futott zátonyra egy viharban, s egy vagy két napig dülöngélt, miközben próbálták elhúzni. Végül sikerült megszabadítaniuk, de olyan csúnya léket kapott, hogy mielőtt úgy-ahogy kijavították volna, telement vízzel és elmerült, lecsúszott a hegy oldalán.

- És te láttad - mondta Scott.

- Egyszer, évekkel ezelőtt. Nem olyan könnyű rálelni.

- Milyen volt? - kérdezte mohón Susie.

- Megdobogtatja az ember szívét a látvány. Én „Özvegycsináló"-nak hívom. - Ez nem volt igaz, de jól hangzott. - Sokáig egyáltalán nem látni semmit. Aztán egyszerre csak feldereng a mélyből, és az az ember első gondolata, hogy úristen, biztos be vagyok rúgva. Mert amit látsz, az egy nagy vashajó, amely mintha egyenesen feléd tartana a mélyből. Aztán ami végképp meggyőz arról, hogy nyomás alatt van a fejed, az az, hogy ott hever közvetlenül mellette egy igazi lokomotívmotor, ami a hajó orráról zuhant le. És amikor a fejed már épp kitisztul, ideje indulni. Abban a mélységben úgy öt percig tartózkodhat csak az ember.

- Nem hiszem - mondta Scott.

- Szíved joga - felelte Lucas, és intett a pincérnek egy újabb adagért.

Susie Lucas karjára tette a kezét, vagy inkább csak megérintette, gyors pillantást vetett a testvérére, hogy maradjon csöndben, és így szólt: - Mi fizetünk -, és egy kézmozdulattal jelezte a csaposnak, hogy hozzon nekik két sört, Lucasnak meg még egy vodkát.

Ez volt az a pillanat, mikor Lucas tudta, hogy megfogta őket. S mivel jól érezte magát, és próbálta elképzelni, hova vigye Susie-t, miután sikerült lerázniuk Scottot, meg sem fordult a fejében, hogy jön még idő, amikor azt kívánja, bárcsak ne fogta volna meg őket.

Amikor megjött az innivaló, Susie így szólt: - Bocsáss meg egy pillanatra - azzal megragadta Scott karját, és

félrevonult vele néhány üres asztal mellé. Ott megálltak, suttogtak három-négy percig, mutogattak egymásra, majd visszajöttek, és Scott volt, aki elindította a dolgot.

És többé nem volt megállás.

Mit gondol Lucas, újra képes lenne megtalálni az *Admiral Durham-ot?*

Valószínűleg igen, az új elektronikával a hajón.

Hajlandó lenne megpróbálni?

Minek?

Mert (mondta Susie) unják már a Bermuda körüli merülgetést; szinte mindent láttak már, és igazi merülést is akarnak, mielőtt véget ér a nyár, és mindketten a zárt terek foglyai lesznek a munkahelyen vagy a továbbképzőben, vagy máshol. És a jelen pillanatban más szigetre sem mehetnek el búvárkodni, mert a szüleiket várják, akik New Yorkból jönnek le.

Hát... nem is tudja, nagyon elfoglalt.

Nem fogja megbánni...

Őszintén be kell vallania, mondta, holnapra feltételesen elő van jegyezve neki egy charter-társaság. (Még hogy *charter-társaság?!* Ez meg hogy a csudába jutott eszébe? Soha életében nem fuvarozott még pénzért a hajóján; fogalma se volt, mit kell velük csinálni, vagy hogy mennyit szokás felszámolni az ilyesmiért.) Bárcsak a segítségükre lehetne, marha rendes gyerekeknek látszanak meg minden, de erről a charter-díjról nem mondhat le.

És mennyi az?

Hát... egész napra... ezerötszáz (hasraütésszerűen bökte ki ezt a csinos összeget).

Nem probléma. Sőt, ha garantálja, hogy pontosan a hajóroncs fölé viszi őket, kétezret fizetnek. De ha nem találja meg (játszotta a kemény üzletembert Scott), egy centet sem kap.

Áll az alku, de Lucasnak meg kell kérdeznie, biztosak-e benne, hogy bírják a hatvanméteres merülést? Csináltak már ilyet? Tudnak a légembóliáról, amely megbéníthatja és meg is ölheti őket? A nitrogénkábulatról, a hírhedt

„mámorról", amelynek következtében elveszíthetik tájékozódóképességüket?... meg minden egyébről, ami a mélyben történik?

Ó, hogyne, szuperóvatosak, mindent tudnak a dolog kémiai és fizikai oldaláról. És ha nem is voltak még hatvan méter mélyen, harminc méternél már mindketten merültek jóval mélyebbre (Scott határozottan állította, Susie „biztos" volt benne), és nem lehet olyan eget verő a különbség, igaz?, csak kilenc-tíz emeletnyi magasság egy irodaépületből.

És három atmoszférával nagyobb nyomás, gondolta Lucas - további három fokozat az összepréselődés felé, háromszor nagyobb esély a szerencsétlenségre, amely temetésbe torkollhat. De nem szólt egy szót se, mert most már meg volt győződve róla, hogy Susie szemet vetett rá, azonkívül Scott megállás nélkül beszélt a szakértelmükről.

Scott felsorolta az összes helyet, ahol eddig merültek, és hogy milyen időjárási viszonyok között. Meglobogtatták a sportkártyájukat és a teljesítménynaplókat, amelyekben fel volt sorolva minden alkalom, amikor vízbe dugták a lábukat.

Oké, akkor elviszi őket, de csupán a horgonykötelet eresztheti le melléjük, ő nem tarthat velük, mert nincsen társa, és nem hagyhatja ember nélkül a hajót - neki a biztonság az első, erről híres a szigeten. Mert ha a hajó véletlenül elszabadulna, biztosan nem szeretnének egy hatvanméteres merülés után még kiúszni a partra... persze ha kedvük volna még egy hatvanméteres merülésre, annak az árából fel tudna fogadni egy társat egy napra.

Mire Susie: - A mindenségit, nem kell mellénk pesztra, egyenesen leúszunk az öreg horgonykötél mentén, készítünk egy csomó felvételt, és mire észbe kapnál, már vissza is értünk.

Scott: - Tehát emeljük poharunkat a holnapi nevezetes merülésre!

És így is tettek, emeltek nem is egy poharat, míg végül Lucas elérkezettnek látta az időt, hogy ráhajtson Susie-ra,

és javasolta, lógjanak meg, és költsenek el valahol egy csöndes vacsorát.

A lány erre felnevetett - nem undokul, amolyan kedves anyai nevetés volt, nem lehetett haragudni érte -, és beletúrt Lucas hajába, majd így szólt: - Viszlát holnap!

Lucas nagy ívben elkerülte a délnyugati törőhullámokat. Nem volt említésre méltó szél, csak egy kis délnyugati szellő, de a tenger még mindig tajtékzott a tengerfenékből fölmeredő álnok sziklaagyar körül, amely csak arra várt, hogy az arra haladó hajókat kilyukassza.

A friss levegő kitisztította Lucas fejét, egy marok borsmenta megszüntette szájának rothadásízét, a reggelihez ivott sörtől meg ismét barátságosabbnak látta a világot.

Kétezer dollár több, mint amennyit egy hónapban képes keresni a hálóval fogott repülőhalakkal vagy azzal, hogy segít az egyik cimborájának üres hálókat felhúzni.

Lehet, hogy a srácok hencegtek egy csöppet, lehet, hogy túlságosan hisznek az egész Mickey Mouse-os szerelésükben, de óvatosnak mindenképpen óvatosak, ahogy újra meg újra ellenőriznek minden csövet meg kelléket.

Ahogy lenézett rájuk, megállapíthatta, hogy idegesek, ami egészséges dolog. Lehet, hogy a levegőt olyan sebesen emésztik föl, hogy egyáltalán nem kerülnek a fenék közelébe, de ez nem az ő gondja.

Jó napnak ígérkezett, mindent összevetve. Egy kis szerencsével ebédidőre vissza is érhet a dokkba. Ha sikerrel járnak, ha meglesz a „nevezetes merülés", Susie még mindig jöhet. Sose lehet tudni.

A sziget déli oldalán közel van a parthoz a zátony vonala, gyorsan mélyül a víz, úgyhogy Lucas nemsokára kémlelni kezdett körbe, a természeti iránypontokat kereste. Annak idején lejegyezte őket - csak úgy ösztönösen, de most aztán hasznát veszi! -, akkor, amikor életében egyszer kiment a roncshoz, aminek már legalább tíz éve.

Van egy lila ház, közvetlenül mögötte egypár magas kazuárfa. Úgy kell manővereznie, hogy azt a két fát egyet-

len egyenes vonalban lássa, mintha egy puska irányzéka volna, s egyidejűleg háromszögelnie is kell, úgy, hogy nyugaton az őszibarack színű nyaralótelep főépülete a Gibbs Hill-i világítótorony tövében álljon.

Elkezdődött az apály, így Lucas kicsit jobban kiment a tengerre, aztán megfordult, és az orrt a partnak szegezte, miközben lassan araszolt előre, és beállította az iránypontokat.

Az iránypontokban persze nem lehet száz százalékig megbízni egy ilyen mélyen fekvő hajóroncs esetében. A felszínről láthatatlan, azután kell rögzíteni az iránypontokat, hogy fölúsztunk a roncstól, és addigra a hajó könnyen elforoghat a horgony körül.

És az *Admiral Durham-ot* csak úgy nagyjából megközelíteni nem elég. Odalent félhomány van, a látótávolság a legjobb esetben sem több tíz-tizenkét méternél, és azzal az ötperces fenékidővel - ami onnan számítandó, hogy lebukunk, és addig tart, amíg el nem indulunk lentről - az embernek nincs annyi ráérő ideje, hogy keresgélni kezdjen a mélyben. Lucasnak magára a hajóra kell a horgonyt kivetnie, a fedélzetre, s hagyni, hogy csússzon rajta, míg bele nem akad valami korlátba, láncba vagy éppenséggel abba az előfedélzeten gubbasztó rozsdás, öreg reterátba, amin ülve annak idején lefényképeztette magát.

Bekapcsolta a halkereső műszert, beállította rajta a mélységet, és kezével árnyékolta a képernyőt. A vonalak és az idomok nem mutattak semmit a fenék és a felszín között, csak ürességet. Elfordította a kormányt, néhány fokot mozdított az orron balra, majd néhány fokot jobbra, és egyszerre csak ott volt a hatalmas, magára hagyott hajótest, amint emelkedik fel a mélyből.

Lucas addig manőverezett, amíg a test a képernyőnek pontosan a közepébe nem került. Aztán egy paraszthajszálnyit előredöccentette a hajót, ami elég volt arra, hogy kiegyenlítse a horgonyt megragadó és a kötelet meghajlító áramlást, s azzal megnyomta a horgonyt kiengedő gombot.

Behunyta a szemét, de lelki szemével végigkísérte a horgony útját, képzeletben látta, ahogy zuhan a sötétedő kékségbe, és erőteljes kondulással az acélnak ütődik.

11/ A teremtmény a hibernációhoz közeli állapotba jutott. Légzése - azaz víznyelése és vízkilövése - tizenöt ciklusra csökkent percenként. Színe szürkésbarnára fakult. Karjai és két korbácsa szabadon tekeregtek, mint megannyi gigászi kígyó.

És csak gyűlt az ereje, mintha a csöndes, hideg sötétségből szívott volna energiát.

A csöndet hirtelen hangrezgések törték meg, amelyek fölülről záporoztak rá, a sós víztől felerősítve. Emberi fülnek a hang mélyen zengőnek tűnt volna, fémesnek, amikor a súlyos, tömör acél nagy sebességgel üreges acélnak ütődik.

A teremtménynek ismeretlen volt a hang... idegen és riasztó, úgyhogy légzése gyorsult, hamarosan a duplájára. Karjai föltekeredtek, a korbácsok fölegyenesedtek. Színe megváltozott, élénkebb lett, a barna árnyalatok eltűntek, bíbor és vörös váltotta fel őket.

Megállapította, hogy a zaj felülről jön, így nekilátott emelkedni a lejtő mentén a nagy, természetellenes és élettelen dolog felé, amit korábban észlelt ott.

A hang újrakezdte, de megváltozva: rövid, tompa, staccato ütések sorozatává lett. Aztán végképp elhallgatott.

A teremtmény a természetellenes dolog felé mozgott, aztán lebegett fölötte, és a hang forrását kutatta. Bármi hang, bármi változás a tenger megszokott ritmusában prédát jelenthetett.

És az a szükség, amely megrohanta, most, hogy mozgott és energiát emésztett, az éhség volt.

12/ Lucas a hajóorrban állt, és a keze közt eresztette
le a horgonykötelet, míg fel nem tűnt a kilencven métert jelző szalag. Ekkor megkerült egy kötélvillát, és figyelte az orr elfordulását meg a kötél szögét. Ha túlságosan kis játékot enged neki, fennáll a veszély, hogy a feszessége miatt elszabadul a horgony; ha túl nagyot, a búvárok útja sokáig tartana, és elfogyna a levegőjük.

De azért igazán megadhatja nekik a tisztességes esélyt,

gondolta, most, hogy a kétezer dollárt már-már a zsebében érzi.

Amikor már meg volt elégedve a kötél beállításával, rögzítette a villával, és hátrament. - Merülni, merülni! - mondta, és Scottra meg Susie-ra vigyorgott, akik úgy festettek, mint valami képregényhősök.

Ugyanabból az anyagból készült gumiruhát viseltek: a kék alapszínen a fölfelé mutató, ék alakú minták sárgája majdnem olyan volt, mint a hajuk szőkesége, lábukra vörös nyelű késeket szíjaztak, akkorákat, hogy egy bölényt le lehetett volna velük teríteni. Olasz úszólábaik olyan hosszúak voltak, hogy valamiféle bizarr, mutáns kacsának látszottak. Mindketten telis-tele voltak szíjakkal, csatokkal meg kapcsokkal.

- Biztos vagy benne, hogy megtaláltad a *Durham-ot ?* - kérdezte Scott.

- Nem hallottad, ahogy a horgony nekidörrent a fedélzetnek odalent?

Nem tudták, higgyenek-e neki vagy se, úgyhogy csak mosolyogtak, idegesen és türelmetlenül.

Lucas a tat oldalán lévő úszólépcső felé terelte őket. Susie barnasága mintha valamelyest fakult volna, arca szinte hamuszürkévé vált.

- Jól vagy? - kérdezte Lucas, megérintve a karját.

- Igen... azt hiszem.

- Nem kell menned. Nincs abban semmi szégyen.

- Megyünk - mondta Scott. - Susie mindjárt prímán lesz.

Lucas Susie-ra pillantott, és a lány bólintott.

- Én aztán nem akarok semmi jónak elrontója lenni - mondta Lucas, majd komolyan folytatta: - A víz színén ússzatok föl a horgonykötélig. Ragadjátok meg, ellenőrizzetek mindent, és várjatok, amíg teljesen megnyugosztok, lehiggadtok. Tőlem akármeddig eltarthat, csak semmi sietség, nem akarom, hogy ilyen izgatottan merüljetek. Amikor felkészültetek, egyikőtök elindul, a másik közvetlenül utána, és azt ajánlom, szedjétek az úszólábatokat lefelé, ne fecséreljétek az időt. Ami kevés időtök van, azt

maximálisan ki kell használni. Tartalékoljatok időt arra is, hogy szép komótosan feljussatok.

Rábólintottak, megtörülték a maszkjukat, és feltették. Lucas odaadta nekik a kameráikat: Scottnak egy védőburkolattal ellátott videót, Susie-nak egy Nikonos V-t.

Hüvelykujjukat feltartva kívántak egymásnak jó szerencsét.

- Hé! - szólt utánuk Lucas, és mindketten felnéztek rá. - Egy utolsó dolog: nehogy megijesszetek ám valamit odalent. - Elmosolyodott, jelezvén, hogy ez tréfa volt.

Nem mosolyogtak vissza.

Mihelyt a vízbe csobbantak, felfújták a mentőmellényüket, a hátukra feküdtek, és az árapállyal ellentétes irányba úsztak, a hajó orra felé.

Lucas előresétált, majd megállt, és nézte, amint elérik a horgonykötelet. Elbabrálgattak, ellenőriztek ezt-azt, és mondtak valamit egymásnak. Aztán bevették a szájrészt, leeresztették a mentőmellényt, s azzal lebuktak.

Lucas az órájára pillantott: 10:52. Tizenegy órára vagy gazdagabb lesz kétezer dollárral, vagy olyan pácba kerül, amire jobb nem is gondolni.

A teremtmény széltében-hosszában kétszer akkora volt, mint a nagy, természetellenes dolog. A hangrezgések már megszűntek, és nem követte őket több, prédára utaló jel.

Szeme gyönge fényt érzékelt odafönt. Itt a hideg víz meleggel keveredett, így az állat távolodni kezdett a természetellenes dologtól, és merült vissza a sötétségbe.

De aztán ismét mozgást észlelt, valami közelebb jött, vele valami hang is, ami az élet egy formáját jelezte.

Újra a természettellenes dolog fölé emelkedett, nagy teste árnyékban pihent és várt.

Ahogy a mozgás közeledett és az élő dolgok reszelős lélegzése hangosabb lett, a teremtmény színe változni kezdett.

Scott a horgonykötélbe kapaszkodva ereszkedett lefelé, a szerszámövére csatolt videofelvevő mögötte lógott. Most félhomályos, kék semmi vette körül. Megállt megnézni a légmérőjét - 2500 font, nagyon jó - és mélységmérőjét - 37 méter. Nem látott maga alatt hajóroncsot, se tengerfeneket.

Titokzatos érzés volt, a magányé, de nem félelmetes, mert a horgonykötél feszessége vigaszt nyújtott. Valami csak van odalent; a horgony megakadt benne. Ha a hajóroncs az, príma; ha nem, akkor... megtakarítanak kétezer dollárt. Még most se volt semmi elképzelése arról, hogyan magyarázza meg az öregnek az ezer-ezer dolláros készpénzelőleget, amit Susie-val a hitelkártyáikkal fölvettek.

Hol van Susie?

Scott megfordult és fölnézett a horgonykötél mentén. A lány jócskán fölötte volt, tizenöt-húsz méter mélyen függött a kötélen - talán fél, vagy valami baj van a fülével.

Semmit sem tehet érte. Ameddig Susie fölötte van, addig minden rendben lesz vele. Coven gondjaiba veheti. A maszkjából kiöblített egy párafoltot, visszafordult, és elrugaszkodott lefelé.

Ötven méternél meglátta, és elállt a lélegzete. Pont olyan volt, amilyennek Coven leírta - kísértethajó, amely mintha egyenesen feléje úszna a mélyből, s a mérete minden képzeletet felülmúl. És az orr jobb oldala mellett, a tengerfenéken ott hever a lokomotív: akár valami sebesült behemót, úgy bámul rá domború elejének vak küklopsz-szemével.

Fantasztikus!

Abba akarta hagyni a merülést legalább annyi időre, hogy lecsatolhassa az övéről a videofelvevőt, bekapcsolja rajta a lámpát, és beállítsa, amit kell. De bármilyen keményen rúgta is föl magát jókora úszólábaival, érezte, hogy változatlanul süllyed. Ehhez a mélységhez túl volt terhelve: Neoprén ruhája összesajtolódott, elvesztette felhajtóerejét, ő maga túl nehéz volt, és túl gyorsan merült. Megnyomta a gombot, amely levegőt fújt a mel-

lénybe, és megint csaknem semleges lett a fajsúlya a vízben. Megnézte a légmérőjét - 1800 font -, és arra gondolt, hogy ügyelnie kell a légzésére.

Aztán a kamerát a hajó orrára irányította, megnyomta a kioldót, és hagyta, hogy lassan lebegjen lefelé.

Ez a lassú és ügyetlen dolog, bármi is az, él.

És közeledik.

A teremtmény fölemelte korbácsait, farokuszonyait rezegtette, és nagyon lassan elhagyta az árnyékot, s a préda felé indult.

Scott a hajó orrán landolt. Még mindig túlságosan gyorsan lélegzett, hallotta a szívét, de nem törődött vele. Ez hihetetlen! Milyen óriási!

Talált valamit, ami köré a lábait szoríthatta, hogy el ne sodorja a víz - egy vécé, a mindenségit, itt a fedélzeten! -, és a kamera képkeresőjét fölemelte a maszkjához, hogy megkísérelje befogni az egészet.

Scott világa egy apró négyzet lett, az egyik sarkában zöld fénnyel, az alján néhány számmal.

Változást érzett a víz ritmusában maga körül, de nem fordult meg, hogy megnézze, mi okozza. Nyilván valami hirtelen változás a vízáramban, vagy talán Susie ért a közelébe.

Elmosódott, sötét mozgásfélét látott a négyzet legeslegszélén, baloldalt, de feltételezte, hogy a vibráló fény okozta érzékcsalódásról van szó.

Valami megérintette. Összerezzent, hátrafordult, de csupán bíborszínű homályt látott.

Aztán az a valami körbefogta a mellét, és szorítani kezdte.

Elejtette a kamerát, körberándította magát, ám az a valami egyre csak szorította. Most már olyan döfő izéket is érzett, mintha kések volnának. Reccsenést hallott - a bordái úgy törtek, mint a gyújtósnak használt rőzse.

Az utolsó, amit látott, benn a maszkjában, egy vérbuborék volt.

Susie se fölfelé, se lefelé nem látott semmit. Küzdött, hogy ura maradjon a helyzetnek, ne essen pánikba. Miért nem várta meg Scott? Úgy volt, hogy együtt ereszkednek le. Lucas ragaszkodott hozzá; ők beleegyeztek. De nem, Scott ment egyedül. Türelmetlen és önző. Mint mindig.

Megnézte a légmérőjét - 1500 font - és a mélységmérőt - 34 méter. Nem lesz rá képes. Egyre csak zihált, és elképzelte, miként fogy a levegője minden egyes lélegzetvétellel. Úgy érezte, körül van zárva, nyomódik össze, mint akit foglyul ejtettek. Még arra sem képes, hogy visszatérjen a víz színére. Meg fog halni!

Hagyd abba!, mondta magának. Minden a legnagyobb rendben. Veled sincs semmi baj.

Erősen megkapaszkodott a horgonykötélben, behunyta a szemét, és kényszerítette magát, hogy mély lélegzetet vegyen, lassan. A tápláló oxigéntől agya kitisztult, a pánik elült.

Kinyitotta a szemét, és ismét megnézte a légmérőt: 1450 font.

Úgy döntött, hogy még tizenöt métert ereszkedik a kötél mentén. Onnan legalább talán megláthatja a hajóroncsot. Aztán elindul fölfelé.

Továbbra is fogódzkodva hagyta, hogy merüljön. Harminchét méter, negyven, negyvenhárom, aztán... mi az? Valami mozog odalent. Valami jön föl, feléje.

Nyilván Scott. Látta a roncsot, elkészítette a képeit, és már visszafelé tart.

Ő sohasem fogja meglátni. Be kell majd érnie Scott leírásával - amit végtelen sokszor fog hallani, szükségképpen megszépítve. És el kell majd viselnie a testvére gúnyos megjegyzéseit, miszerint „ez a merülés igazi férfimunka volt, lányoknak nem is való".

Nagyon kellemetlen, de...

Ez a mozgó valami, ez a bíborba játszó dolog nem a feléje emelkedő Scott. De hatalmas, olyan hatalmas, hogy nem is lehet élőlény. De akkor micsoda? Vajon micso...

Az utolsó, amit érzett, a meglepetés volt.

Lucas az órájára pillantott: 10:59. A következő hatvan másodpercben nem ártana, ha már szednék az úszólábukat fölfelé. Ha nem, akkor irány a rádió, hogy megtudja, hol a legközelebbi dekompressziós kamra. Mert ezek ketten vonaglani fognak a légembóliás fájdalmaktól.

Már ha egyáltalán célhoz érnek, és nem száll inukba a bátorságuk, hogy csak lógjanak negyven-negyvenöt méter mélyen, ahonnan épphogy láthatják a roncsot. Általános jelenség, hogy a víz alatti nagy hajók sok emberre úgy hatnak, mint a kábítószer.

Ez történt, csak ez történhetett. Eljutván az út feléig, rájöttek, hogy mégicsak nagy fába vágták a fejszéjüket. Negyven, negyvenöt méter mélyen vannak. Ott még öt percet maradhatnak.

11:02.

A hajó orrában feküdt, a kezével árnyékolta a szemét, úgy meredt lefelé, a horgonykötél vonalát követve. Már annak is örült volna, ha azok a menő gumiruhák csupán megcsillannak.

Hangot hallott hátul, a tatnál. Úristen! Az ostoba marhák elszakadtak a horgonykötéltől, alkalmasint elfogyott a levegőjük, és elrugaszkodtak a víz színe felé. Már az is szerencse, ha legalább egyiküknek nincs embóliája.

Az is lehet, hogy négy-öt méter mélyen nyomást csökkentettek, aztán a hajó alatt jöttek föl. Persze. Ebben van logika.

De miért nem látja őket? A víz olyan tiszta, mint a gin.

Fölállt, és hátraindult. Az a hang még mindig hallatszik, hátborzongató, olyan szürcsögésféle.

Most meg valami szagot érez.

Ammónia. *Ammónia?* Itt?

Amint eloldalazott a kabin mellett, a hajó hirtelen felemelkedett, és élesen jobbra dőlt.

Jézus Úristen! Mi ez?

Hallotta, hogy fa recseg és zúzódik ízzé-porrá.

A hajó most már csúnyán megdőlt, Lucasnak küzdenie kellett, hogy el ne essen. Leugrott a kormányosfülkébe. A csörlőrúd eltűnt, a fedélzet fölött egy méterrel kettétört.

A fargerendázat fölé nézett, és attól, amit látott, megfagyott benne a vér, és elállt a lélegzete. Egy szem volt, akkora, mint a hold, még annál is nagyobb - egy artériás-vér-színű, remegő nyálkamező közepén.

Fölordított - nem szavakat, hanem artikulálatlanul -, és felpattant, hogy meneküljön a szem elől. Jobbra lódult a teste, erre kilépett jobbra, ám a hajó ismét megemelkedett, és Lucas hátrazuhant. Térde a fargerendázatnak ütődött, hadonászni kezdett, s azzal belebukott a vízbe.

13/ Marcus Sharp rápillantott az üzemanyagszint-mérőre, és látta, hogy tizenöt-húsz perc múlva vissza kell fordulnia a bázisra.

Már két órája tartózkodott a levegőben, színleg a szokásos gyakorló őrjáraton, ám valójában hajóroncsokat kémlelt. Megkerülte a szigetet, az északi és az északnyugati zátonyok fölött alacsonyan repült, ballaszthalmokat keresett. Az ismert roncsokra rá is bukkant, a *Cristóbal Colón-ra* meg a *Caraquet-re,* de újat nem talált.

Abban reménykedett, hogy szűz roncsot lel Whip számára, lehetőleg egy ezerötszázas évek végéről származó spanyol hajót, teli nemesfém rudakkal és aranyláncokkal meg esetleg néhány csiszolatlan smaragddal. De azért beérné mindenféle régi és érintetlen portékával, hogy feltöltse Whip gyorsan apadó lelkesedés-, remény- és pénzkészletét.

Sharp bűnösnek érezte magát, mert majdhogynem megígérte Whipnek, hogy megtarthatja a mentőcsónakot, és azt hallotta, hogy a rendőrség elkonfiskálta St. Johnnak, annak a szar kis mitugrásznak a parancsára.

És ez, legalábbis részben, az ő hibája, mert - mint Wallingford kapitány igencsak leereszkedő modorában rámutatott - neki nem volt felhatalmazása, hogy Whip Darlingot bárminek is az elvégzésével megbízza, arra meg pláne nem, hogy odaadjon Darlingnak egy bizonyíték erejű tárgyat. Sharp védekezésének logikája nem hatotta meg Wallingfordot, aki félórás előadást tartott neki az

idegen országokban állomásozó amerikai katonák illendő viselkedéséről.

Most Sharp a sziget déli partjainál cirkált. Tucatjával látta az önfeledt szörfözőket, meg azt a néhány légzőcsöves könnyűbúvárt, akik éppen a *Pollockshields* roncsát fedezték fel.

Jó cápacsalik, gondolta Sharp... ha vannak még cápák.

A *Pollockshields* nemzedékek számára jelentett fenyegetést. Ez a vasgőzös, amely az első világháborúban lőszerrakományt szállított, 1915-ben süllyedt el a sekély zátonyokon. Jóllehet a lőszer nagy része még most is éles volt, nem ez volt a probléma. Hanem a vas. A könnyűbúvárok beúsztak, ott kutakodtak a roncs körül, s a fölötte megtörő hullámok foglyul ejtették őket, és olykor nekicsapták az éles vasrészeknek. Megvágták magukat, és vérezve arra kényszerültek, hogy több száz métert ússzanak vissza a partig a nyugodt, sötét sekélyesben, ami a zátonycápák vadászterülete - vagy inkább csak volt.

Százötven méter magasan lassú kört tett a könnyűbúvárok fölött, hogy megbizonyosodjon róla, nem ólálkodnak a közelükben sötét árnyak, aztán nyugat felé döntötte a gépet.

Whip említette, hogy egyszer egy barátjának a barátja Sevillában a nyugat-indiai archívumot böngészte, egy Dominica partjainál 1567-ben elsüllyedt spanyol flottával kapcsolatos adatokat keresett, amikor rábukkant egy - szinte zárójeles - utalásra az egyik hajóról, amely még az út elején leszakadt a többitől, és Bermuda déli oldalán zátonyra futott.

Az elveszett bárány keresése teljesen vaktában történt, de a fenébe is... jobb dolga nem akadt.

Sharp másodpilótája, egy Forester nevű alhadnagy befejezte a *People* magazin olvasását, és így szólt: - Szörnyen kell brunzolnom.

- Mindjárt otthon vagyunk - felelte Sharp.

Már majdnem feladta, épp emelkedett, hogy visszafordduljon északkelet felé, amikor a rádiója életre kelt.

- Huey Egy... itt Kindley...

- Hallgatom, Kindley...
- Nem volna kedve egy rendhagyó őrjárathoz, hadnagy?
- Csak ha nem tart tovább tíz percnél. Különben Foresternek kipukkan a hólyagja, és mindnyájan úszva érünk haza. Miről van szó?
- Egy asszony hívta a rendőrséget, azt állította, hogy látta, amint egy hajó a darabjaira tört egy mérföldre délre a délnyugati törőhullámoktól.
- Darabjaira tört? Ezt hogy értette? Felrobbant?
- Nem, ez a furcsa benne. Azt mondta, a távcsövébe nézett, úgy fürkészte a púpos bálnákat - néha a házából is látni őket -, és látta, ahogy ez a halászhajó, amelyik úgy tíz-tizenkét méter hosszú lehetett, egyszerűen... a darabjaira tört. Se lángok, se füst, se semmi. Szétesett.
- Persze... van ilyen. Rendben, megnézem - mondta Sharp. - Egyébként is útba esik.
Balra nyomta a botkormányt, és a helikopter dél felé dőlt.
- Igyekezz - mondta Forester -, különben a nadrágomba pössentek.
- Köss csomót a farkadra - így Sharp. - Ez parancs.
Sharp balról elhagyta a délnyugati törőhullámokat, úgyhogy a nap most szinte közvetlenül a feje fölött, illetve egy kicsit mögötte sütött, s így a víz nem verte vissza a fényt. Tökéletesen látott.
Csakhogy nem volt mit látni.
Két percig délnek repült, majd délkeletnek fordult. Semmi. Semmi nem sodródott, semmi nem himbálózott a vízen, semmi nem törte meg a kék holthullámok végtelen hömpölygését.
- Kindley... itt Huey Egy... - mondta Sharp a rádiójába. - Abbahagyom. Nincs semmi odalenn.
- Akkor térj haza, Huey Egy. Valószínűleg nem olyan fontos.
Sharp keletnek fordult.
- Hé! - kiáltotta Forester, megkocogtatta maga mellett a plexiüveget, és lefelé mutatott.

Sharp balra döntötte a gépet, és lenézett. Két fehér, gumi ütközőhurkát látott, aztán néhány széles deszkát, s végül, félig elmerülve, egy egész hajókabintetőt: úgy festett, mint egy fehér pokróc, kék fátyollal letakarva.

- Most már nem állhatunk meg - mondta Sharp -, különben mi is úszunk egyet. - 040-re állította be az irányt, egyenesen a támaszpontot vette célba.

Átröpült a zátony vonala fölött, és már majdnem elérte a szigetet, amikor jobbra pillantott, és észrevette a part mentén lomhán nyugat felé pöfögő *Kalózkapitányt*.

Menj haza, mondta magának, ne tedd ezt. Ne adj ürügyet Wallingfordnak, hogy másodszor is megmossa a fejedet, nincs rá szükséged.

Aztán arra gondolt: le van szarva Wallingford. Sharpot már leteremtette néhány nagykutya, és hozzájuk képest Wallingford kevésjóska. Mi a csudát tudnának csinálni vele? Kihallgatásra citálják, ahol kap egy megrovást? És akkor mi van? Új fontossági sorrendet állapított meg magában, és a haditengerészet gyorsan a lista aljára csúszott.

Megnyomta mikrofonján a beszélőgombot, és így szólt: - *Kalózkapitány... Kalózkapitány... Kalózkapitány...* itt Huey Egy...

Darling a kormányosfülkében tartózkodott, egy csésze teát kortyolt, és azon tűnődött, mennyit kaphatna, ha eladná szabadkőműves palackját - jó palack volt, ritka, százhetven esztendős -, amikor a 16-os csatornán bejött a hívás.

Leemelte a mikrofont a kampójáról. - Itt a *Kalózkapitány...* menj huszonhétre, Marcus.

- Huszonhétre megyek...

- Mibe akar már megint belerángatni? - kérdezte Mike.

- Nem az ő hibájából történt az az affér a mentőcsónakkal - mondta Darling. - Jót akart nekünk.

- *Kalózkapitány...* itt Huey Egy... - mondta Sharp. - Whip, van egy hajóroncs úgy két mérföldre tőled, ponto-

san arra, amerre haladsz, mondjuk, kettő-három-zérón, onnan számítva, ahol vagy. Másfél mérföldre a parttól.

- Mi történt vele?

- Nem tudom. A víz felszínén is, meg alatta is van mindenféle törmelék. Nekem nincs elég üzemanyagom, hogy túlélők után kutassak. Valószínű, hogy útnak indult már egy rendőrségi hajó, de te vagy legközelebb hozzá.

- Értettem, Marcus. Megyek és megnézem. - Darling már majdnem visszaakasztotta a mikrofont, de eszébe jutott, mivel hálálhatná meg Marcusnak, újra megnyomta a gombot, és így szólt: - Figyelj, Marcus... - ezen a hétvégén, azt hiszem, kihajózom, ha érdekel.

Amikor Sharp válaszolt, hangján megkönnyebbülés érződött: - A mindenit!... Remélem, nem latrinát fogok pucolni éppen akkor.

Darling most már fölakasztotta a mikrofont, visszacsavarta a rádiót a 16-os csatornára, és így szólt Mike-hoz: - Látod? Tégy jót a barátoddal, és megfeddnek érte. Micsoda disznóság! - Előrenyomta a fojtószelepállítókart, és figyelte, ahogy a fordulatszámmérő tűje 1500-ról 2000-re vándorol.

- A haditengerészet minek avatkozik bele Marcus ügyeibe? - kérdezte Mike.

- Na, mit gondolsz? Mert az a rohadék St. John gróf az ő ügyeikbe avatkozik.

Ezekben a napokban Darling olyan gyakran kapta magát azon, hogy mérges, hogy már kezdett csodálkozni magán. Vigyázni kell, nehogy szép lassan üldözési mániája legyen.

Visszaszolgáltatták Mike-kal a megrongálódott felszerelést az akváriumnak, és elmondták mindazt a keveset, amit tudtak, mi történhetett vele. Darling épp kezdte vázolni, hogyan gondolja, miképp lehetne megjavítani az új felszerelést, amikor az igazgatóhelyettes - egy apró termetű, ideges fekete, aki rövid, hegyes szakállával félénk természetét álcázta, legalábbis Darling erre gyanakodott - így szólt: - Sajnos, nem fog menni.

- És mért nem?
- Mert... izé... felbontjuk önnel a szerződést.
- *Micsoda?* Miért?
- Mert ez... öööö... - Nem nézett Darling szemébe. - Végül is... igen drága felszerelés volt...
- A cápák nagy állatok... végül is... Az isten áldja meg, Milton, ha azt akarja, hogy három méter mélyre lógassam a felszerelést, semmi hozzá sem fog érni, biztosíthatom. De maga azt akarja, hogy oda lógassam, ahol zajlik az élet, hogy esetleg fogjak valami érdekeset, és ennek megvannak a kockázatai. Erről van szó.
- Igen, de.... sajnos, egyebet nem mondhatok.
- Ki a csoda fogja majd ki magának ezeket az állatokat?
- Hát... ezt még el kell dönteni.

Darling mély lélegzetet vett, és behunyta a szemét, megpróbálta elfojtani a dühét - és bizony a félelmét is - arra a gondolatra, hogy havi nyolcszáz dollár a semmibe foszlik.

- Ugye St. John keze van a dologban?...

Milton másfelé nézett, a telefonra, mintha imádkozna, hogy megcsörrenjen. - Én nem...

- Vadgazdálkodás. Úgy határozott, hogy a vadgazdálkodásba beleértendő az akvárium is... jól mondom?
- Kicsit elhamarkodottan...
- El akarja venni az *én* havi nyolcszáz dolláromat, majd ő megy ki egy merítőhálóval és egy láda Budweiserrel, és amikor nem tér vissza jó fogással, sikertelenségét a kaliforniai olajfoltokra keni. - Darlingnak igaza volt, és ezzel tisztában is volt.

Miltonról patakzott a veríték; úgy járt a szeme, mint a félőrültnek. - Az ég szerelmére, Whip...

- Igaza van, Milton, túlreagálom **a** dolgot. - Odament az ajtóhoz, és kinyitotta. Látta Mike-ot odakint, amint egy teknősbékával beszél, aki olyan öreg volt, hogy állítólag még Viktória királynő ajándékozta Bermudának. - Hanem tudja, mit? Magát jobban sajnálom. Lehet, hogy nem vagyok valami gazdag, de legalább nem úgy keresem a kenyeremet, hogy annak az ír gyíknak a seggét nyalom.

Darling meg volt győződve róla, St. John úgy véli, hogy személye fenyegeti az ő hatalmát, hogy az ő kis birodalmának építése ellen lázad. St. John eltökélte, hogy Darlingot térdre kényszeríti... vagy megsemmisíti.

És ami nagyon elkeserítette Darlingot, ami egyre emésztette, az volt, hogy napról napra nyilvánvalóbbá vált: St. John sikerrel jár. Ehhez megvolt minden fegyvere.

- Ott - mondta Mike, és valami sodródó fára mutatott. Úgy másfél méterszer egyméteres volt, volt rajta egy hozzászögelt, szakadt szőnyegdarab, és két rövid lánc lógott róla.

- Ugródeszka - mondta Darling. - Hozd a fedélzetre.

Mike kiment, megragadta a csónakcsáklyát, és hátrament, miközben Darling felmászott a létrán a repülőhidra.

Onnan föntről, három és fél méter magasból mindenfelé törmeléket látott, némelyik harminc-negyven centire volt a víz színe alatt, némelyik a felszínen himbálózott. Akadt köztük ütközőhurka, jókora deszka, párna, mentőmellény.

A vízen szivárványfoltok úsztak: a hajó elsüllyedésekor a motorból kiszivárgó olaj.

- Lódíts föl mindent a fedélzetre - kiáltott le Mikenak.

Egy órát cirkált a törmelék között, miközben Mike darabonként csáklyázta meg a roncsokat és lökte be a kormányosfülkébe.

- Ezt is akarod? - kérdezte Mike, egy három és félszer négy és fél méteres fehér négyszögre mutatva, amely úgy fél méterre lebegett a felszín alatt.

- Nem, az a teteje - válaszolta Darling a repülőhídról. Aztán valami szöget ütött a fejébe: - Várj csak. - A motort üresbe tette, hagyta sodródni a hajót, és lement a létrán. Fogott egy hat méter hosszú kötélre erősített négyágú kutatóhorgonyt, és a kampót a fa felé dobta. Hagyta merülni, amíg bele nem akadt a négyszög túlsó szélébe,

aztán húzni kezdte, és így a tető egyik sarka kiemelkedett a vízből. Egy pillanatra látta, hogy a tető alsó oldala borsóleves-zöld színű.

- Lucas Coven hajója - állapította meg, azzal visszaejtette a fát és föltekerte a kötelet, miközben a horgonyt a fedélzetre vonta.

- Honnan tudod?

- Láttam, amikor tavasszal festette a hajóját. A kormányosfülke egész belsejét babaszar-zöldre mázolta. Azt mondta, alkalmi vétel volt a festék.

- Mi a fenét csinált idekint?

- Ismered Lucast - mondta Darling. - Valószínűleg volt valami agyalágyult terve, hogy sebtiben összekaparjon pár dollárt.

Több mint húsz esztendeje ismerték Lucast, és mindig úgy gondoltak rá, mint aki a „majdnem"-szindrómában szenved: mindenből, amit csinált, majdnem megélt, majdnem, de nem egészen. Nem telt elegendő halcsapdára, a hajó költségeire, amikor meg a csapdákat betiltották, már nem tudott mihez fogni. Mindenre hajlandó volt pár dolcsiért - vízszállításra, házfestésre, dokképítésre -, de semminél sem ragadt le elég hosszú ideig, hogy meg is éljen belőle.

- Hogy tud az ember pár dollárt keresni idekint? Nincs itt semmi se.

- Nincs - hagyta helyben Darling. - Nincs semmi, csak a *Durham*.

- Senki nem száll le a *Durham-ra*... már ha van egy csöpp esze.

- Újfent igazad van. Na, nézzük. - Darling felemelt egy gumi ütközőhurkát. Nem voltak rajta árulkodó jelek, semmi karcolás, sérülés vagy égésnyom.

- Ugye GM-motor volt a hajóban? - kérdezte Mike.

- Aha. Hat-hetvenegyes.

- Úgyhogy az nem robbanthatta föl. Propán tűzhely?

- Talán. De a krisztusát, akkor hallották volna a robbanást egész St. George-ban. - Darling fölemelte a

deszkázat egy darabját, amelybe bele volt süllyesztve egy sárgaréz csavarsapka.

- Akkor mi röpítette a levegőbe a hajót? Lucas robbanóanyagot szállított?

- Semmi nem röpítette a levegőbe - válaszolta Darling. - Ide nézz! Nincs szenesedés, se füst, a pusztulásnak semmi olyan jele, ami robbanástól keletkezik. - A fához érintette az orrát. - Nincs szaga. Érezni lehetne, ha hő érte volna. - A fát a fedélzetre lökte. - Lucas valaminek... nekivágódott.

- De minek? Nincs idekint semmi se, aminek neki lehet menni.

- Nem tudom. Kardszárnyú delfinek? Ez a hajó fából készült. A kardszárnyú delfinek képesek pozdorjává zúzni egy fahajót.

- Kardszárnyú delfinek!? Egy kiáltásra a parttól?

- Hát akkor találj te valami magyarázatot! - Darling érezte, hogy ismét elönti a düh. Mike mindig válaszokat akar, és neki egyre kevesebb volt a tarsolyában. - Mi más lehet? UFÓ-k? Marslakók? Vagy valami gonosz tündér?

- Hé, Whip...-kiáltotta Mike.

- A francba - mondta Darling, ezúttal saját magára volt mérges; belerúgott egy mentőmellénybe, ami felszállt a fedélzetről és a tengerben végezte volna, ha Mike el nem kapja.

Mike már majdnem félredobta, amikor felfigyelt valamire. - Mi ez?

Darling megnézte. A kapokrostot borító narancsszín szövet foszlányokban lógott, s kilátszott alóla a felhajtóanyag. Két nyom volt rajta, két kör, úgy tizenöt centi átmérőjűek. Mindkét kör szegélye kissé szakadozott volt, mintha reszelővel vágták volna, a közepükben pedig mély hasíték éktelenkedett.

- Az úristenit! - mondta Darling. - Ezt polip művelhette.

- Persze... - Mike azt hitte, Darling tréfál. Nyolckarú polipra gondol? - Azannyát neki. Hanem láttál te már olyan polipot, amelynek fogak vannak a szívókorongjaiban?

- Nem. - Mike-nak igaza van. A nyolckarú polip karján lévő szívókorongok puhák, hajlékonyak. Az ember olyan könnyen fejtheti le őket a karjáról, mint egy kötést.

De akkor micsoda? Állatnak állat, az biztos. Ez a hajó nem robbant föl, nem vágódott neki semminek, nem csapott belé a villám, nem esett szét varázslat hatására. Találkozott valamivel, ami elpusztította.

Darling a fedélzetre dobta a mentőmellényt, és félrerúgott pár fadarabot, hogy megtisztítsa maga előtt az utat. Az egyik deszka nekiütődött az acél mellvédnek, és ahogy visszaesett a fedélzetre, valami kihullott belőle, és éles koppanással lepottyant.

Egy karom volt, amilyen az a másik - sarló alakú, öt centi hosszú, és éles, mint a borotva.

Elnézett a mellvéd fölött, ki a nyugodt vízre. Ám a víz nem volt igazán nyugodt, nyüzsgött benne az élet, s mintha emlékeztetni szerette volna Darlingot, lágy holthullámot hajtott felé, ami megemelte a hajót.

Ahogy a hullám elült, valami előbukkant a hajó alól: egy gumiruha darabja, kék színű, mindkét oldalán egy-egy sárga ék.

A gumiruha sapkarésze.

Darling fogta a csáklyát, és kihalászta a sapkát. Úgy jött föl, mint valami nagy csésze, tele vízzel, és a vízben két kis fekete-sárga csíkos hal volt: kisasszonyhalak. Valamit lakmároztak.

Darling a kezében tartotta a sapkát. Bűz áradt belőle, éles és csípős. Akár az ammónia.

A testével árnyékolta a sapkát, úgyhogy a napnak fordult, és a sötét üreget a fény felé tartotta.

Amin a halak lakmároztak, nagy üveggolyónak rémlett.

Mike hátulról odament Darlinghoz, és a válla fölött megnézte. - Mit talá... szentséges úristen! - Mike-nak elállt a lélegzete. - Ez emberé?

- Igen - felelte Darling, s azzal oldalt lépett, hogy Mike a tengerbe okádhasson.

14/ Az asszony addig nézett a távcsőbe, amíg megnem fájdult a feje és el nem homályosult a látása. Csak nézte, ahogy a haditengerészet helikoptere jön és megy, és látta, amikor Whip Darling feltűnt azon a rozzant *Kalózkapitány-on.* De hol a rendőrség? Azzal, hogy bejelentette, amit látott, megtette állampolgári kötelességét; a legkevesebb, amit a rendőrség megtehet, hogy utánanéz a dolognak.

Most mintha valaki belerókázott volna a tengerbe a hajóról. Nyilván másnapos az illető. A halászok mind egyformák: egész nap halásznak, az éjszakát meg átvedelik.

Ha a rendőrség nem szándékozik intézkedni, talán szólnia kellene a lapnak. Néha a riporterek ügybuzgóbbak, mint a rendőség. Az egyetlen ok, amiért nem értesítette korábban az újságot, az az aggodalom volt, hogy esetleg az egyik púpos bálnája roncsolta szét a hajót - véletlenségből, természetesen -, és egy tudatlan riporter még kísértést érezhetné arra, hogy rossz dolgokat mondjon a bálnákról. De csak nézett, nézett, és bálnáknak nyomát sem látta, nem észlelt vízfúvást, nem látott farkuszonyokat, úgyhogy most már alighanem nyugodtan szólhat a lapnak.

A riporter a villogó fényre meredt a telefonján, ahogy sebtiben előhúzott egy jegyzetblokkot az íróasztalfiókból, és áldotta a szerencséjét. Már egy órája kereste ezt az asszonyt, amióta csak hallotta az első jelentéseket a hírszoba rendőrségi rádióján, de a Kikötői Rádió nem volt hajlandó megadni a nevét.

Ez a sztori lehet a kilépője a lövészárokból, útlevele a sztárriporterség világába. Az utóbbi három évet olyan andalító témák megírásával töltötte, mint a halcsapda-vita meg a behozatali vámok emelkedése, és már kezdett elkeseredni, hogy sohasem fog elkerülni erről az isten háta mögötti szikláról. Bermudával az a probléma, hogy itt az égvilágon semmi sem történik, legalábbis semmi olyasmi,

ami a rádiószolgálatokat, a hírmagazinokat vagy a tévéhálózatokat érdekelné.

De ez más. Több halott a tengeren, akik ráadásul titokzatos körülmények között haltak meg: az ilyesmi dinamitként robban. Ha rá tudna játszani a titokra, és esetleg belekeverné a Bermuda Háromszöget is, könnyen felfigyelhet rá az AP hírügynökség vagy a clevelandi *Plain Dealer*, vagy az álmok álma, a *The New York Times.*

Már épp feladta, hogy megtalálja az asszonyt, és az ajtóban volt, indult volna Somersetbe, hogy megvárja Whip Darlingot, amikor a telefonkezelő továbbította a hívást.

Megnyomta a villogó gombot, és így szólt: - Brendan Eve, Mrs. Outerbridge. Köszönöm a hívást.

Néhány percig hallgatta az asszonyt, majd ezt mondta: - Biztos benne, hogy nem robbant föl?

Ismét az asszony beszélt, és ő ismét hallgatott. Úristen, hogy tud beszélni ez a nő! Mikor befejezte, a riporter azon kapta magát, hogy négy oldalt körmölt tele. Akár értekezést is írhatna a púpos bálnák történetéről.

De az asszony monológja aranyat érő információkat is tartalmazott. A riporter észrevette, hogy szerepel egy kifejezés, amit többször leírt, és aláhúzta: „tengeri szörny".

MÁSODIK RÉSZ

15/ Dr. Herbert Talley behúzta a nyakát, és az arcát is védte a bömbölő északkeleti széltől, amely sós tajtékot fújt az óceánról, esővel keverte, és ebből olyan brakkpermet keletkezett, ami barnára égette a faleveleket. Belelépett egy pocsolyába, és érezte, ahogy a jeges víz a cipőjébe fröccsen és a lábujjai közé szivárog.

Akár tél is lehetne. Nova Scotiában az az egyetlen különbség a tél és a nyár között, hogy télre már az összes levelet elfújja a szél.

Átvágott a négyszögű belső udvaron, megállt a városi parkban, hogy felvegye a postáját, és felmászott a lépcsőn apró dolgozószobájába. Kifulladt a megerőltetéstől, ami bosszantotta, de nem lepte meg. Semmi testmozgást nem végez. Az időjárás oly sokáig volt mostoha, hogy nem tudott sem úszni, sem kocogni. Korábban azzal kérkedett, hogy fiatal ötvenéves, de most már öreg ötvenegy évesnek kezdte érezni magát.

Ünnepélyesen megfogadta, hogy másnap nekilát a testedzésnek, akár orkánban is. Kénytelen. Ha eltunyulna, azzal beismerné a vereségét, elfogadná, hogy szertefoszlottak az álmai, beletörődne, hogy élete végéig tanárkodni fog. Vannak ugyan, akik szerint az egyetemi világ a tudomány temetője, de Herbert Talley még nem készült fel saját temetésére.

Az ilyen napok, mint a mai, nem segítenek. Mindösszesen hat hallgató tűnt föl a kephalopodokról szóló előadásán: hat aszociális, életunt nyári egyetemi hallgató, akiktől megtagadták a diplomát, amíg meg nem felelnek a tudományos követelménynek. Ő minden tőle telhetőt megtett, hogy lelkesedést öntsön beléjük. Egyike volt a világ vezető tudósainak kephalopod-ügyben, és hihetetlennek találta, hogy a tanítványai ne osszák a csodálatos lábasfejűek iránti nagyrabecsülését. Lehet, hogy őbenne a hiba. Türelmetlen tanár, aki jobban szereti mutatni a dolgokat, mint magyarázni; csinálni, mint mondani. A terepen vég-

zett kutatómunkán és az expedíciókon olyan volt, mint egy mágus. De most már nem indítanak több expedíciót, most, hogy a nyugati világ gazdasága az összeomlás szélére került.

Talley dolgozószobájában egy íróasztal fért el egy hozzávaló székkel, egy klubfotel olvasólámpával, egy könyvszekrény meg egy asztal, amin a rádiója állt. Az egyik falat a *National Geographic* világtérképe fedte, amelyet Talley a malakológiai eseményeket jelző gombostűkkel tűzdelt tele: expedíciók, amelyeket figyelemmel kísért, azok a helyek, ahol ritka fajokat láttak, a környezetszennyezés által tönkretett területek, meg ahol ciklikus természeti csapások történnek, mint a vörös ár meg a mérgező algatenyészetek, amelyek lehetnek természetesek vagy az ember művei. A többi falon bekeretezve mindenféle oklevelei, kitüntetései és idézetek függtek, valamint szakterülete nevezetességeinek fényképei: nyolckarú polip, tintahal, osztrigák, ehető kagylók, kagylóhéjak, porceláncsigák és rekeszes nautiluszok.

Talley felakasztotta a kalapját és az esőkabátját az ajtó belső oldalán lévő fogasra, bekapcsolta a rádiót, bedugta az elektromos vízforralót a teához, és leült olvasni a légipostán érkezett *The Boston Globe-ot;* a hozzá eljutó lapok közül ez volt az egyetlen, amely a halászaton és a piti bűneseteken kívül elismerte más témák létezését is.

Nem volt semmi különösebb hír, legalábbis olyan nem, ami a Nova Scotia-i vadonban ragadt korosodó malakologistát izgalomba hozhatta volna. Semmi sem volt már új a számára.

Bruno Walter Beethoven hatodik szimfóniáját vezényelte csöndesen, az eső kopogott, susogott a szél, a tea jólesően melegítette - csaknem elszenderült, erőt kellett vennie magán, hogy ébren maradjon.

Hirtelen tágra meredt a szeme. Egy kifejezés - egyetlen kifejezés az ezernyi szóból az ölében kiterített hatalmas lapon - átszűrődött szendergésén, és bevágott a tudatába. Úgy fölébredt, mintha riasztották volna.

Tengeri szörny.

Mi van vele? Miféle tengeri szörny?

Átböngészte az oldalt, nem találta, felülről lefelé végigfutott minden hasábon, és akkor... meglelte, egy apró cikk a lap alján, egy töltelékanyag.

HÁROM HALÁL A TENGEREN

Bermuda (AP) - Tegnap három személy meghalt, amikor hajójuk ismeretlen okból elsüllyedt az atlanti-óceáni sziget partjainál. Az áldozatok között volt Osborn Manning médiacézár két gyermeke is.

Nem találtak robbanásra vagy tűzre utaló nyomot, néhány helyi lakos arra gyanakszik, hogy a hajóba villám csaphatott, jóllehet a körzetből nem jelentettek elektromos viharokat.

Mások, emlékeztetve a Bermuda Háromszög rejtélyeire, a szerencsétlenségért egy tengeri szörnyet tesznek felelőssé. Az egyedüli nyomok, amikre a rendőrség felfigyelt: furcsa jelek néhány gerendán és az egyes törmelékek ammóniaszaga.

Talley visszafojtotta lélegzetét. Újra meg újra elolvasta a cikket. Fölkelt a székéből, és odament a falitérképhez. Gombostűi színkódosak voltak, a vöröseket kereste; csak kettő akadt belőlük, mindkettő Újfundland partjai közelében, és a hivatkozási időpont mindkettőn a hatvanas évek elejéről származott. Bermuda körül nem volt semmi.

Mostanáig.

Nyilvánvaló, hogy a riporter nem is tudta, miről ír. Tényeket gyűjtött, durván összeillesztette őket, és nem vette észre, hogy óvatlanul megadta a rejtvény kulcsát is.

Ammónia. Az ammónia a kulcs. Talley megborzongott a felfedezéstől, mintha egyszerre csak új fajba botlott volna.

Ez a faj azonban nem új; Talley régi nemezise volt, a vad, amit üldözött, egy teremtmény, amelynek a keresésével szakmai működésének java részét töltötte, egy teremtmény, amelyről könyveket írt.

Kitépte a cikkecskét az újságból, és újra elolvasta. - Lehetséges volna? - mondta fennhangon. – Irgalmas

Isten, add, hogy igaz legyen. Ennyi év után. Most már ideje.

Igaz, igaznak kell lennie. Csak az lehet, semmi más. És csupán ezer mérföldre van tőle, ami két óra repülőút, és őrá vár.

De alighogy föllelkesült, rögtön el is fogta a szomorúság. El kell jutnia Bermudára, de hogyan? Föl kell készülnie a kutatásra, egy rendes tudományos kutatásra, de miből fogja finanszírozni? Az egyetem mostanság semmit nem pénzelt; az állami támogatások megszűntek. Neki nincs készpénze, se családja, amelytől kölcsönkérhetne.

Elképzelte magát mint hegymászót, aki előtt egyszeriben előbukkan a felhők közül vágyainak csúcsa. Küzdenie kell, hogy feljusson, de küzdeni is fog.

Kell. Ha ezt az esélyt elmulasztja, akkor igazolja, hogy ő a leghitványabb szélhámos egyetemi körökben, aki csak mások eredményeit képes szajkózni, aki csak mások elméleteit gyúrja össze.

A megoldás eléggé egyszerű: pénz. A világ tele van pénzzel. Hogyan juthatna hozzá valamennyihez belőle?

A rádióból ismert dallam áradt, de nem tudta volna hirtelen megmondani, mi az, lendületes ritmusa volt - egy dal, fülbemászó, szomorú, de valahogy reményteljes is. Mi az? Bosszantotta, hogy nem ugrik be, úgyhogy száműzött az agyából minden pénzzel kapcsolatos gondolatot, és a zenedarab felismerésére összpontosított.

A dal véget ért, rövid szünet következett, majd újabb dal kezdődött - hasonlóképpen fülbemászó és reményteljes -, és Talley tudta, mi az: Mahler műve, a Gyermekgyászdalok - dalciklus. Furcsa ellentmondás, gondolta Talley, hogy a legszörnyűbb tragédiákból csodálatos remekmű szülessék. Csak egy szellemóriás képes a gyermekek halálából szépséget teremteni.

Gyermekek halála...

Elállt a lélegzete.

Megvan. A válasz.

Elővette zsebéből az újságból kiszakított cikket, és az

íróasztalán kisimította. Manning, olvasta... „Osborn Manning médiacézár."

Felkapta a telefont, és kérte a központost, hogy kapcsolja a New York-i tudakozót.

Osborn Manning az irodájában ült, és megpróbált az egyik alelnökétől kapott jelentésre koncentrálni. A hír jó volt. Most, amikor a gazdaság a mélypont felé zuhan, az emberek nem hajlandók hét dollárt kifizetni egy moziért és ötvenet egy színházért, nem mennek vasárnapi kocsikázásra, és nem mennek szórakozni a vidámparkba. Inkább olcsó szórakozás után néznek, amilyen az övé: a kábeltévé. Mindenütt az országban nő az előfizetők száma, és az emberei fél tucat új műsor szórásának a jogát vették meg bagóért olyan tulajdonosoktól, akik nem győzték fizetni a banktartozásokat. Manningnek nem volt banktartozása. Látta, hogy jönnek a bajok, és arra a következtetésre jutott, hogy a kilencvenes években a készpénz lesz az úr. 1988 végén kisebb társaságainak a zömét eladta, amikor a legmagasabb árat kapta értük, és most több a készpénze, mint sok születő nemzetnek.

Na és? A pénz tán visszahozza a gyerkőceit? A pénz tán meggyógyítja a feleségét? Korábban nem tudta, mennyit jelent neki a családja, csak amikor már elvesztette. A pénz tán helyreállíthat egy családot?

A pénzzel még a bosszút sem vásárolhatja meg, márpedig a bosszú volt az egyik dolog, amire vágyott, mintha az segíthetne levezekelnie a bűnét, hogy trehány apa volt, nem töltött elég időt a gyerekeivel. Magában titokban arra gondolt, bárcsak a gyerekeit egy narkós gyilkolta volna meg. Akkor ő saját kezűleg ölhetné meg a fickót, vagy bérgyilkost fogadhatna.

Még azt a luxust sem engedhette meg magának, hogy elképzelje a bosszút, mert fogalma sem volt, mi ölte meg őket. Senki sem tudta. Különös tragédia volt. Szörnyen sajnálatos. Fájdalom mart a gyomrába, görcsös nyilallást érzett közvetlenül a mellkasa alól a belei irányába. Talán éppen most kap fekélyt. Remek, gondolta. Megérdemli.

Félrelökte a jelentést, hátradőlt a székében, és kinézett az ablakon a szélesen elterülő Central Parkra. A kései nap arany csillogással verődött vissza az Ötödik sugárút ablakairól. Imádta ezt a látványt, vagyis hogy régebben még imádta. Többé nem érdekelte.

A házitelefon búgni kezdett az asztalán. Megpördült, lenyomott egy gombot, és így szólt: - Az istenit, Helen, nem megmondtam, hogy...

- Mr. Manning... a gyerekekről van szó.

- Mi van velük? - És aztán, hogy megtudja, hogyan esik kiejtenie a szót, hozzátette: - Meghaltak.

Hallgatás - lelki szemével Manning látta, ahogy a titkárnője nyel egyet.

- Igen, uram - mondta. - De ez a kanadai tudós van a vonalban.

- Kicsoda?

- Egy férfi, aki azt mondja, tudja, mi ölte meg a gyerekeket.

Manningen hirtelen végigfutott a hideg. Szólni sem bírt.

- Mr. Manning...

Nyúlt a kagylóért, és észrevette, hogy reszket a keze.

16/ Anya és borja a tenger színén pihentek a többiekkel a kis csordában, mivel a nap már a nyugati égbolt alján járt és a hold sápadt ostyaként feltűnt keleten.

Ez volt a napi összejövetel, ekkor elégítették ki társaságigényüket. Nem számított, hol voltak, nem számított, hogy napközben mennyire széledtek szét, amint kezdett leszállni az este, a csorda összejött, nem táplálkozás és nem fajfenntartás végett, hanem hogy megtapasztalják a közösség vigasznyújtó erejét.

Hajdanán, nagyon régen, bár a csorda legöregebb tagjai még emlékeztek rá, sokkal többen voltak. Erről nem kérdezősködtek a fiatalabbak, mert ezek a bálnák, amelyeknek a földön a legnagyobb az agyuk, nem kérdeznek, csak tudomásul vesznek. Tudomásul veszik, hogy kevesebben vannak, tudomásul fogják venni, hogy tovább

csökken a számuk, és tudomásul veszik majd, ha a csorda két vagy három tagra apad.

De ezek a kifinomult agyak - az állatvilágban egyedülállóak - igenis felismerték a veszteséget, igenis ismerték a bánatot, és a maguk módján éreztek is. És bár tudomásul veszik a dolgokat, keseregnek is miattuk.

Most, hogy leszállt az est, a csorda feloszlott. Egyesével, kettesével és hármasával széledtek szét, és levegőt vettek a fejük tetején - üres sóhajok kórusa; megtöltötték hatalmas tüdejüket, és a sötétségbe merültek. Az ösztön észak felé hajtotta őket, és mindaddig mennek észak felé, amíg hónapok múlva a bolygó mozgása meg nem változik, s akkor visszafordulnak délnek.

Anya és borja egyszerre merültek le; néhány hónapja ez még elképzelhetetlen lett volna. Amikor a borjú fiatalabb volt, a tüdeje még fejlődött, és nem volt akkora kapacitása, hogy kibírjon egy órás merülést a mélybe. De a borjú most már kétesztendős, hét és fél méter hosszú és több mint húsz tonna súlyú. Alsó állkapcájában a fogak hegyes kúpokká fejlődtek, amelyekkel hatékonyan lehet fogni és meríteni. A borjú már rég abbahagyta a szopást, és élő zsákmánnyal táplálkozik.

Ahogy merültek a fekete vízbe, vízszintes farkuk erőteljes csapásaival hajtva magukat előre, lapos homlokukból hangimpulzusokat bocsátottak ki, prédát kerestek.

A teretmény csak függött a sötétben tétlenül, nem várt semmit, nem félt semmitől, hagyta, hadd vigye az ár. Karjai és korbácsai szabadon lebegtek, úgy hullámzottak, mint megannyi kígyó; uszonyai alig mozogtak, de egyensúlyban tartották.

Hirtelen ütés érte, majd még egy, és az, ami a teremtményben a hallószervnek felelt meg, éles és átható fütyttyentést regisztrált. Karjai visszahúzódtak, korbácsai összetekeredtek és felegyenesedtek.

Ellenség közeledik.

A visszaverődő hang félreérthetetlen volt: préda. Az anya lefelé csapott a farkával, gyorsított, és elszakadt a borjától, ahogy mind mélyebbre hajtotta magát.

A borjú igyekezett tartani az iramot, és nagy igyekezetében - bár ő még nem érzékelte ezt, nem érezte szorult helyzetét - túlságosan gyorsan emésztette fel az oxigént.

Noha az immár bemért préda kísérletet sem tett a menekülésre, az anya agya újabb meg újabb hangrakétákat lőtt ki, mert elhatározta, hogy ez lesz a borjú első felnőttként elejtett prédája. A préda nagy, ezért hangkalapácsokkal el kell kábítani, mielőtt a borjú nekieshet.

Amint ostromolni kezdték, a teremtmény visszahőkölt. A vegyi anyagokat kioldó ravaszok tüzeltek, táplálták a húst, serkentették, foszforeszkáló sávokkal csíkozták. Látszólagos ellentétben a színparádéval, más reflexek egy tömlőt ürítettek a testüregben, és az állat fekete tintát lövellt a fekete vízbe.

Egyre záporoztak rá az ütések, kalapálták a húsát, összezavarták piciny agyát.

Védelmi ösztöne támadóösztönné változott. Harcállást vett föl.

Ahogy az anya becserkészte a prédát, lassított, és hagyta, hogy a borjú beérje, majd pedig hogy elébe kerüljön. Még kilőtt egy utolsó sorozat hanglövedéket, s azzal hirtelen elkanyarodott, és körözni kezdett a préda körül.

A borjú lebukott, izgalomba hozta a zsákmány ígérete, egymillió éves bevésődés űzte a célja felé.

Kitátotta a száját.

A teremtmény érezte a nyomáshullámot: sodorta hátra. Az ellenség elérte.

Előrecsapott a korbácsaival. Vakon hasították a vizet, aztán húsra leltek, keményre és síkosra. Automatikusan

körbefonták, a korongjai rátapadtak, a kampók belemélyedtek.

A korbácsizmok megfeszültek, az ellenséget a teremtményhez húzták, a teremtményt az ellenséghez - akár két ökölvívó belharc közben.

A borjú csukta a száját és... semmi nem volt benne. Ettől megzavarodott. Valami nincs rendben. A feje mögött nyomást érzett, valami szorította és lassította a mozgását.

Küszködött, erőlködött a farkával, tekergőzött, mint a dugóhúzó, eszeveszetten igyekezett megszabadulni attól a valamitől, ami lenn tartotta.

Most már a tüdeje elkezdte kibocsátani a vészjeleket.

Az anya riadtan körözött, észlelte, hogy veszélyben a borja, de képtelen volt segíteni rajta. Ismerte a támadást, ismerte a védekezést, de agya programozásában nem volt olyan kód, amely utasíthatta volna, mit tegyen, ha más - akár a tulajdon sarja - kerül veszélybe. Hangokat adott ki - éles, kétségbeesett hangokat, feleslegesen.

A teretmény kitartott, makacsul az ellenségéhez tapadt. Az ellenség dobálta magát, és a teremtmény azt érezte a mozgásából, hogy billen át a csata mérlege: már nem az ellensége a támadó; menekülni próbál.

Bár itt, fény híján, nem voltak színek, a vegyi anyagok a szörny testében „védekezésről" „támadásra" változtatták a programot.

Minél jobban küszködött az ellensége, hogy fölemelkedjen, a teremtmény annál több vizet szívott a testébe és préselt ki a hasa alatti tölcséren át, mind magát, mind az ellenségét egyre mélyebbre kényszerítve.

A borjú fulladt. Megfosztva az oxigéntől, izomszövetei apránként működésképtelenné váltak. Ismeretlen kín mart a tüdejébe. Az agya haldoklott.

Feladta a küzdelmet.

A teremtmény érezte, ahogy az ellensége abbahagyja a küzdelmet és süllyedni kezd. Bár továbbra is kapaszkodott a testébe, fokozatosan enyhített a szorításon, és együtt merült a zsákmányával, lassú spirálban.

A korbácsok letéptek egy jókora darab bálnaszalonnát és a karokhoz továbbították, amelyek hátranyújtották a kapdosó, kidudorodó csőrszájnak.

A köröző anya a hanglokátorával követte a borját. Aggodalmas füttyenéseket bocsátott ki, és bőgött tehetetlen kétségbeesésében.

Végül az ő tüdeje is kimerült, és egy utolsó hangrobbanással hirtelen föllökte magát az életadó levegőre.

17/ Marcus Sharp a strandon ült és azt kívánta, bárcsak máshol volna. Nem emlékezett, mikor volt utoljára strandon, alkalmasint még Karen idejében. Nem nagyon szerette a strandot; nem szeretett a homokban ülni és nézni a vizet, miközben a trópusi napon pecsenyére sül. A szörnyű kielégítetlenség szülte, jobb ügyhöz méltó felbuzdulás eredményeképp motorbiciklijére pattant, és elhajtott a támaszponttól tizenöt mérföldre elterülő Patkóöbölbe.

Ezen a szombaton nem volt szolgálatban, és korábban azt remélte, hogy Whip Darlinggal búvárkodni mennek. De amikor reggel nyolckor felhívta, Darling azt mondta, hogy Mike-kal egész nap festéket szándékoznak kaparni. Sharp felajánlotta a segítségét, ám Darling elhárította, mondván, így is szorosan egymás mellett fognak dolgozni a hajó tatjában, három embernek ott végképp nincs hely.

Sharp olvasott egy órát, aztán tizenegykor azon kapta magát, hogy a videotékában a címeket böngészi. Az órájára nézett, és szinte az émelygésig fajult levertségérzéssel ráébredt, hogy nem egy, nem is kettő, hanem legalább három filmet kell kölcsönöznie, hogy átvészelje a szombat hátralevő részét.

Ez az életed?, kérdezte magától. Hát ennyi maradt neked? Hogy választhatsz a „holt költők társasága" és egy

„kipurcant bébicsősz" között? Mit szólna Karen, hogy ilyenekkel vagy kénytelen eltölteni az idődet? Azt monda-
ná, hogy „Élj, Marcus! Menj, és rabolj ki egy bankot, repülj, vágd le a lábkörmeidet, csinálj valamit! Akármit!".

Kisétált a videotékából, megpróbált találni egy teniszpartnert, de az összes teniszező, akit ismert, éppen futballozott, ő meg nem szerette ezt a játékot: a foci merő technikázás csekély eredménnyel; ő azokat a játékokat kedvelte, ahol sok pontot lehet szerezni. Felhívott egy búvártúra-szervező párost, de aznapra már az összes hajó foglalt volt. Önkéntesként vállalkozott helikoptervezetésre, de mindegyik fölszállt már.

Úgyhogy kiment a strandra, abban a halvány reményben, hogy esetleg összeakad egy lánnyal, akivel érdemes szóba ereszkedni, együtt ebédelni, akár megbeszélni egy randit is, hogy elmennek táncolni. Nem mintha tudott volna táncolni, de minden jobb, mint a nőtlen tisztek szállásán ücsörögni, és a *Cagney és Lacey* ki tudja hányadszori ismétlését nézni.

Hiba volt kijönni. Ahogy ott ült a strandon és figyelte a habokban ugrándozó gyerekeket, a sétáló párokat meg a pálmafák alatt piknikelő családokat, egyre magányosabbnak érezte magát, egyre csüggedtebbnek. Azon tűnődött, vajon van-e magányosok klubja a szigeten. Talán rá kéne szoknia a piára, és belépnie a Névtelen Alkoholisták közé, csupán a társaság kedvéért.

Látott két szóba jöhető lányt, amerikai turisták voltak, csinosak és elevenek, eléggé kicsi bikinit viseltek, hogy érdeklődést keltsenek, de azért nem olyan kicsit, amivel közhírré teszik: portyára indultak. Még meg is álltak és beszéltek vele. Hogy miért, nem tudta; talán mert nem látszott veszélyesnek: harmincas, és nyilvánvalóan nem az az igazi csődöralkat, a munkásemberekére jellemző lesülése nem ezt mutatja - mindenütt fehér volt, kivéve a karjait meg az arcát. Az egyik lány világos bőrű volt és vörös hajú, a másik csokibarna és hollófekete.

Akart velük beszélgetni, és eszébe is jutott egy csomó társalgási téma - a haditengerészet, helikopterek, hajóron-

csok, búvárkodás, Bermuda. De kijött a gyakorlatból, és miután válaszolt a kérdéseikre, hogy melyek a mérsékelt árú éttermek Hamiltonban, hagyta, hogy lelépjenek. Öt percen belül természetesen számos hadicsel felötlött benne, amivel felkelthette volna a kíváncsiságukat, és átkozta magát, hogy mekkora seggfej.

Talán belemennek a vízbe, és lesz még egy esélye. Ő is belemegy a közelükben, és megpróbálja megdumálni őket.

Aztán arra gondolt: Minek törje magát? Mit érne el vele? Nem hajtották a mirigyei. Úgy érezte, nem hajtja semmi.

Kisapám, bizony ez a te problémád.

Sharp kinézett a vízre, és a parttól száz méterre egy szörföst látott, aki derekasan küzdött, hogy elfogjon egy lehelet szellőt és fél métert haladjon. De nem volt semmi szellő, úgyhogy a fickó folyton hátraesett, a vitorla meg rá.

Sharp tűnődött, milyen mély ott bent a víz, ahol a fickó szörfözik. Akármi puszította is el azt a hajót és ölte meg a búvárokat, a dolog mély vízben történt.

Érdekesnek találta, hogy nem tört ki pánik, különösen miután az újság szó szerint idézte azt a dilis nőt, többek közt a hülye kijelentéseit is a tengeri szörnyről. Az emberek továbbra is úszkálnak, vitorláznak és szörföznek. Tizenéves volt, amikor *A cápa* végigsöpört az Egyesült Államokon, és még élénken élt az emlékezetében, hogy a szülők megtiltották a gyermekeiknek, hogy a lábukat vízbe dugják, hogy strandokat zártak be, és egyébként felvilágosult felnőttek nem voltak hajlandók víz alatt úszni... tavakban!

Hogy most nincs pánik, az az ismeret hiányának tulajdonítható. Senki sem tudja, miféle valami lehet odakint, de nem cápa és nem is bálna, s így még hihető feltételezés sem létezik. Sharp gyanította, hogy Whipnek van elképzelése, de Whip nem az a fajta, aki találgatni szokott. A találgatás, mondaná Whip, merő idő- és energiapocsékolás.

Sharp megéhezett, így felkelt, és elindult a büfé irányá-

ba. Már fordult volna be a fák közé, amikor meglátta a két amerikai lányt. Épp a hajukat kötötték hátra gumiszalaggal. Észrevették, hogy nézi őket, integettek neki, beleszaladtak a vízbe, és úszni kezdtek.

Oké, gondolta, mi a fene... Megvárja, amíg abbahagyják az úszást, akkor ő is bemegy, beúszik hozzájuk, és megpróbál kigondolni valami okosat, amit mondhatna.

Amikor harminc vagy negyven méterre voltak a parttól, a lányok megálltak, és csak taposták a vizet. Fejük egy-másfél méterre volt egymástól, beszélgettek és nevetgéltek.

Sharp lesétált a víz széléhez. Látta, hogy integet az egyik lány, mire ő visszaintegetett.

A lány megint integetett, két kézzel, azzal eltűnt a víz alatt, és most már a másik integetett, sőt kiabált is. Nem, nem kiabál, jött rá Sharp. Sikoltozik.

- Úristen! - mondta, és rohanvást tette meg a hátralevő pár métert, belevetette magát a derékig érő vízbe, és úszott inaszakadtából. Csak úgy verte a habokat, csupán minden harmadik vagy negyedik csapásnál vett levegőt.

Fölpillantott, jó irányba halad-e; már majdnem odaért. Látta, hogy a vörös hajú lány hadonászik és sikítozik, és valahányszor kiemeli a karjait a vízből, lemerül. A másik megpróbált hozzáférni, malomkerék módjára forgó karjai alá kerülni, hogy megragadja és abbahagyassa vele a hisztériát.

Sharp a vörös hajú mögé úszott, és a lány karjait a testéhez szorítva karjaival átfogta a lányt, majd hátradőlt, és rugdalózni kezdett, hogy a víz színén tartsa magát, meg hogy a lány feje kint legyen. Kereste a cápát, a barracudát, a hólyagmedúzát. Kereste a vért.

- Itt vagyok már - mondta Sharp. - Minden rendben van, nyugodjon meg. Minden rendben.

A lány sikítozása mostanra zokogásba fulladt.

- Megsérült? Mi történt?

- Minden átmenet nélkül egyszerre csak elkezdett sikoltozni és hadonászni - mondta a másik.

Sharp érezte, hogy a lány elernyed, erre elengedte, de egyik kezét a lány háta alá tette, hogy a víz színén tartsa.

- Valami... - mondta a lány.
- Megharapta magát? - kérdezte Sharp.
- .. .szörnyű, síkos és vastag...
- Mit csinált? Megcsípte?
- Nem, hanem... - A lány áthengeredett a hasára, és Sharpba csimpaszkodott, sírt, és kis híján a víz alá nyomta a férfit.
- Kivisszük a partra - mondta Sharp, megfogta a lány egyik karját, és intett a feketének, hogy ő fogja meg a másikat. Együtt húzták a lányt a part felé, maguk között, oldalúszással. Hamarosan leért a lábuk.
- Most már rendben vagyok - mondta a lány. - Én csak... az olyan... - Sharpra pillantott, mosolyogni próbált, és így szólt: - Köszönöm.
- Mindjárt visszajövök - mondta Sharp, azzal visszafordult a mély víz felé, könnyű mellúszással. Amikor úgy vélte, hogy elérte azt a helyet, ahol a lányok voltak, abbahagyta az úszást, lassan körbefordult, a vizet fürkészve. Hogy mit keres, nem tudta. Dobozmedúza nem él Bermudán, tengeri darazsak sincsenek. Azonkívül a lány sértetlenül megúszta, csupán megijedt. Vannak ellenben portugál hólyagmedúzák, de ezek összetéveszthetetlenek: bíborszínű hólyagjaik a felszínen úsznak. Arra gyanakodott, hogy nagy, ártalmatlan medúzák lebegtek a víz színe alatt, de a lánynak látnia kellett volna őket, egyes részeik a testéhez ragadtak volna.

Elindult a part felé, lassan, mellúszással, és ekkor a keze hozzáért valamihez; visszahőkölt, hátrapedálozott. Megnézte a vizet, ahol a keze volt. És ott, úgy harminc centire a víz alatt valami krémfehér, gömbölyded dolog lebegett, olyan görögdinnye nagyságú. Óvatosan feléje nyúlt és megérintette. Ragacsos volt, egyenetlen felületű és kocsonyás. Tapintásra akár a rohadt hús. Alája tette a kezét. Az alsó oldala síkos volt és kemény. A felszínre emelte, és mihelyt levegőre került, Sharp orrlikai megtel-

tek a rothadás ocsmány bűzével, amitől még a szeme is könnyezni kezdett.

Nem hús, hanem háj. Bálnaszalonna. Enyhén rózsásfehér, csupa cafat.

Fölfordította a vízben. A bőrös oldala kék-fekete volt, a közepe táján friss seb: kör alakú, tíz-tizenkét centi átmérőjű, mintha vágástól származna. A kör közepén meg egyetlen mély vágás, amely áthasította a bőrt, és még a szalonnába is belemélyedt. A bőrfelület egyik szélén egy másik kör fele volt látható.

- Uramisten... -szörnyülködött Sharp.

A dolgot maga előtt lökdösve kiúszott a partra.

A strandon a gyerekek közben odagyűltek valami köré, amit a partra sodort a víz. Bottal piszkálták, taszigálták egymást feléje, s közben ilyeneket mondtak: „Hű, de ronda!" meg „De klassz!".

Sharp megnézte, és látta, hogy egy másik darab bálnaszalonna, egy-egy félkörrel mindkét végén.

Ahogy elfordult, egy szülő ment oda a gyerekekhez, látta, mijük van, és ezt mondta: - Mi a szent szar ez? -, majd elkiáltotta magát: - Hé, Nelson, gyere, nézd meg ezt!

Sharp olyan messzire tartotta a dolgot az arcától, amennyire csak tudta. A lányok egymás mellett ültek, vöröshaj törülközőbe bugyolálva, a másik átölelte vöröshaj vállát.

- Minden oké vele - közölte a fekete hajú, mosolygott, és hozzátette: - Szeretnénk magának megköszönni. Megengedi, hogy... - A szellő feléje fújta Sharp zsákmányának bűzét. - Mi ez?!

- Mennem kell - mondta Sharp. Felkapta a törülközőjét, beletakarta a szalonnát, feltette a napszemüvegét, és a parkolóba ballagott a motorjához.

18/ Darling és Mike a *Kalózkapitány* hátsó raktárában térdeltek, és smirglivel csiszolták azokat a helyeket, ahonnan a festéket lekaparták. Orvosi maszkot viseltek, hogy ne szívják be a festékport, és védőszemüveg is volt rajtuk.

Darling már hat éve birtokolta a hajót, és a hajótest igen jó állapotban volt. Alig eresztett valahol, még a tömszelence körül sem, de a hajófenék visszatartotta a nedvességet, és a nedvesség meg a sós levegő végül átrágták magukat mindenen.

Pocsék volt a hangulata. Utált festéket kaparni, sokkal szívesebben ráhagyta volna a hajójavítóra, amikor ősszel a hajót kihúzzák fenékfestésre. Csakhogy a hajójavító negyven dollárt számol föl egy munkaórára, és Darling már azon kezdett tűnődni, egyáltalán azt megengedhetné-e magának, hogy fölhúzassa a hajót a sólyatérre, hogy saját maga fesse le a fenekét.

Érezte, hogy a hajó egy csöppet megsüllyed, ahogy újabb teher nehezedett rá. Lépteket hallott a fedélzeten a feje fölött. Felpillantott, és meglátta a fedélzeti nyílásban álló Sharpot. - Hé, Marcus...

- Bocs, hogy zavarok.

- Semmi baj. Még annak is örülnék, ha maga Lucifer jönne, hogy megszabadítson ettől az utálatos munkától.

- Megnéznél nekem valamit?

- De csak mert öregapámnak szólítottál. - Darling levette a maszkot, a szemüveget, és elindult fölfelé a lépcsőn.

Mike folytatta a smirglizést, aztán Darling odaszólt neki: - Gyere, Michael fiam. Ne mulaszd el a lehetőséget, hogy egy kis jó levegőt szívj.

Sharp a batyut egy vágóasztalra tette a hajó közepén, és odébb ment tőle, hogy ne kelljen szagolnia.

Ahogy Darling közelebb lépett, megcsapta a bűz, és így szólt: - Az istenit, fiú! Mit hoztál, valami döglött portékát?

- De még mennyire hogy döglöttet! - felelte Sharp, és elmesélte Darlingnak, mi történt a Patkó-öbölnél.

Darling tartotta a törülköző egyik végét, miközben Mike kigöngyölte. Legyek teremtek elő a semmiből, és két sirály, amely addig a víz színén ringatózott, fölemelkedett, és körözni kezdett a hajó fölött.

- Bálna - mondta Mike.

Darling bólintott, - Méghozzá fiatal.

- Honnan tudod? - érdeklődött Sharp.

- Vékony a szalonna; még nem kapott teljes felnőtt adagot. Látjátok, hogy úgy öt centi után átmegy rózsaszínbe.

- Ámbráscet? - kérdezte Mike.

- Kezeskedem érte.

- Propeller kapta el?

- Nem - felelte Sharp. - Fordítsd meg.

Darling egy késpengével felfricskázta a bálnaszalonnát. Ahogy így közvetlenül érte a nap, a kör alakú nyom úgy fénylett, mint egy nyaklánc, a közepén éktelenkedő vágásból a rothadó hús leve szivárgott.

Mike és Darling egymásra néztek, aztán Darling halkan megszólalt: - Az anyja úristenit! - Bement a kabinba, felnyúlt az egyik polcra valamiért, aztán visszajött egy aranyossárga, sarlóforma karommal. A karmot belecsúsztatta a kék-fekete bőrben lévő vágásba. Tökéletesen illett.

- Az anyja úristenit! - mondta újra.

- Mi az, Whip? - kérdezte Sharp. - Mitől származik?

- Remélem, nem attól, amire gondolok - mondta Darling.

- Mi az?

Darling a szalonnára mutatott, és odaszólt Mike-nak: - Dobd azt a randaságot a tengerbe, hadd lakmározzanak a dévérkeszegek. - Aztán Sharphoz fordult. - Gyerünk.

- Hova?

- Utánanézünk pár dolognak a könyvekben. Darling ballagott elöl az ösvényen a háza felé, és észrevette a lánya kocsiját a behajtón. - Itt van Dana - szólt hátra Sharpnak. - Mi járatban lehet?

Sharp még soha nem volt Darling házában, és gyorsan körülnézett. Klasszikus tizennyolcadik századi bermudai ház volt, olyan alakú, mint egy fölfordított hajó. Masszív könyökfák tartották a mennyezetet mindenütt; négyszer négy méteres gerendák dúcolták a falakat. A ládák, a szekrények, asztalok és a padlózat mind széles deszkájú bermudai cédrusból készültek, ereklyék az összes cédrus-

fát elpusztító vész előtti időkből. A szobák hűvösek voltak és sötétek, és erősen érződött bennük a cédrus gazdag, fűszeres illata.

Az ebédlőben ülő két nő azonnal fölpattant, mihelyt meglátták Darlingot az ajtóban.

A fiatalabbik - a bőre barnára sült, az arca markáns vonású, haját kiszítta a nap - fürgén elrendezte a papírokat maga előtt az asztalon, egyeseket a többivel takart le.

Darling mintha nem is vette volna észre. Így szólt: - Nicsak, gyíkocska! -, odalépett hozzá, és megcsókolta az arcát. - Mi szél hozott ide föl?

- Konspirálok, tervezgetek - felelte a lány. - Mi másért jönnék?

- Úgy is kell, tartsd sakkban a szarháziakat. Ismered Marcus Sharpot? Marcus, ő Dana.

- Hallottam már magáról - mondta Dana, elmosolyodott, és kezet fogott Sharppal.

- Nagyon örülök - így Sharp. Úgy rémlett neki, hogy Dana kényelmetlenül, feszélyezve érzi magát. A lány háttal állt az asztalnak, a testével takarta a papírhalmot.

Darling átvezette Sharpot a nappalin egy kis szobába, tele könyvespolcokkal; csupán egy hatalmas cédrus íróasztal meg két szék állt benne.

- Szégyellhetném magamat - mondta Darling, ahogy felgyújtotta a villanyt.

- Miért?

- Mert a tudományba helyeztem a bizalmamat. A tudósok csak azt fogadják el, amit ismernek. Amit nem ismernek - de ami létezhet, tehát minden a lehetséges, de nem bizonyított dolgok birodalmában -, elvetik mint mendemondát.

Sharp tekintete végigszaladt a polcokon sorakozó címeken. A jelek szerint megvolt minden könyv, amit valaha a tengerről írtak, Rachel Carsontól, Jacques Cousteau-ig, Samuel Eliot Morisontól Mendel Petersonig, Peter Freuchentől Peter Matthiessenig. És nemcsak a tengerről, hanem érmékről, kerámiákról, üvegárukról, hajóroncsokról, kincsekről és fegyverzetről szóló könyvek is.

- Na, nézzük. - Darling az egyik polcról levett egy jókora, tokba bújtatott kötetet, és hangosan olvasta a címét: - *A tenger rejtelmei*. - Kivette a tokból, és kinyitotta.

- Úgy tíz esztendeje - mondta, ahogy a könyvben lapozgatott - a Cortez-tengeren voltam egy hajón néhány kaliforniai akváriumi emberrel, segítettem nekik különleges állatokat gyűjteni. Egyik éjjel láttunk pár mexikóit, akik lámpával halásztak, és odamentünk hozzájuk, hogy megnézzük. Billenőcsalival fogtak nagypolipot. Humboldt-polipot, ami százhúsz-százötven centi hosszú, és huszonöt-harminc kiló. Én azelőtt még nem láttam ilyet, úgyhogy elhatároztam, bemegyek velük a vízbe. Mihelyt kitisztult a maszkom, az egyik dög nekem esett. Rácsaptam, az meg a gondolatnál is sebesebben kilőtt az egyik korbácskarjával, és megragadta a csuklómat. Mintha száz tű mélyedt volna belém. A szemébe öklöztem, erre eleresztett, és én elindultam fölfelé, mert úgy döntöttem, ez nem valami egészséges hely. Aztán egyszerre csak azt éreztem, hogy húznak lefelé. Három ilyen átokfajzat kapott el, rángattak le a homályba. Mondhatom, az Úr külön helyet tart fenn az Ő szívében a hülye bermudaiak számára, mert minden, amit ezek megragadtak, levált rólam: az egyik úszólábam, a mélységmérőm, egy gyűjtőzsák. Elrugaszkodtam a felszín felé. Valamilyen okból nem üldöztek, és visszatértem a hajóra. De egy hónapig lidérces álmok gyötörtek.

- Jézusom! - szörnyülködött Sharp.

Darling lapozott egyet, majd így szólt: - Tessék - azzal odatolta a könyvet Sharpnak.

- Mi ez? - kérdezte Sharp, ahogy a lapon lévő képre meredt. Tizenkilencedik századi fametszet volt egy förtelmes állatról. Úgy festett, mint valami őskori szörny a hatalmas, gumós testével, amely nyílhegy formájú farokban végződött. Nyolc tekergő karja volt, két korbácsa - ezek kétszer olyan hosszúak voltak, mint a teste - és két gigantikus szeme. A képen a szörny éppen kiemelkedett a tengerből, és egy vitorlást pusztított el. Emberi testek

röpültek a roncsról, és egy asszony - a szeme tágra meredt a borzalomtól - a teremtmény csőrszerű szájából lógott.

- Ez a nagypapája annak az állatkának, amelyik elkapott engem - mondta Whip. - *Architeuthis dux*-nak hívják, ő az óceáni óriáspolip.

- Lidércesen hangzik. Ilyen nem létezhet... vagy mégis?

- De még mennyire létezik! Ritka, de létezik. - Bariing elhallgatott. - Nemcsak hogy létezik, Marcus, hanem most is él az óceánban. Méghozzá itt.

Sharp Darlingra nézett. - Ne bolondozz, Whip...

- Nem hiszel nekem? - kérdezte Darling. - Rendben. De talán hiszel Herman Melville-nek. - Fölnyúlt, és levette a polcról a *Moby Dick-et,* gyorsan lapozott, és nemsokára megtalálta, amit keresett. Fennhangon olvasta: - „...meredten néztük a legcsodálatosabb tüneményt, amit a titokzatos tengerek eleddig megmutattak az emberiségnek. Hatalmas, kocsonyás, csillogó, krémszínű tömeg lebegett száz és száz yard hosszúságban és szélességben elterülve a vízen, közepéből megszámlálhatatlan hosszú kar ágazott szét és tekergőzött, csavarodott, mint egy fészekre való óriáskígyó, mintha vakon át akarna fogni minden közelébe eső szerencsétlen lényt."*

Ahogy Darling összecsukta a könyvet, Sharp ezt mondta: - Whip, a *Moby Dick* kitaláció.

- Nem teljesen. A bálna létezett, ő okozta azt a balesetet, amely egy *Essex* nevű hajóval ténylegesen megtörtént.

- De azért...

- Tényeket akarsz? Rendben, mindjárt keresünk neked tényeket. - Darling előszedett egy másik könyvet, és hunyorogva olvasta a gerinc kifakult feliratát: -*Az utolsó sárkány,* írta Dr. Herbert Talley. Ez biztosan megfelel. - Évekkel azelőtt behajtotta a lapok sarkát a fontos részeknél, és most az első jelzésnél nyitotta ki. - Az óriáspolipról a tizenhatodik század óta írnak, vagy talán még régebb

* Szász Imre fordítása.

óta. Hallottad már azt a szót, hogy *kraken?* Svéd szó, azt jelenti: ...gyökerestül kitépett fa". A szörnyek küllemérő l az embereknek ez jutott eszébe, azzal a sok-sok karral, amik úgy kígyóznak összevissza, mint a gyökerek. Manapság a tudósok a *cephalopod* szót szeretik, ami elég jól leírja.

- Miért? - kérdezte Sharp. - Az mit jelent?

- „Lábasfejű." Mivelhogy a karjaik, amikről az emberek azt hitték, hogy a lábaik, egyenesen a fejükből nőnek ki. - Egy másik jelzéshez lapozott. - Itt van, ni, Marcus. Az egyik szarházi feljött az Indiai-óceánban, és magával rántotta a mélybe a *Pearl* nevű szkúnert, pont úgy, mint azon a fametszeten. Meghalt mindenki. Több mint száz szemtanú volt. - Darling összecsapta a könyvet. - Az istenit - mérgelődött. - Hihetetlen, hogy nem jutott eíőbb eszembe! Olyan nyilvánvaló. Nincs *semmi* más, ami így eltéphette volna a felszerelésünket. Semmi más. Nem létezik olyan cápa, amely ilyen nagy és ilyen alávaló, hogy ripityára törjön egy tizenkét méteres hajót. - Szünetet tartott, majd: - És semmi sincs, ami ilyen totálisan és a velejéig gonosz.

- De Whip. Nézd a dátumot. - Sharp a könyvre mutatott. - Ezernyolcszázhetvennégy. Nem éppen ma volt.

- Marcus, azokat a jeleket a bálnabőrön magad is láthattad. - Darling előszedte az egyik karmot a zsebéből, és feltartotta. - Miféle szörnynek vannak ehhez hasonlatos kései? - Darling érezte, hogy egyre jobban felzaklatja a dolog. Tegyük fel, hogy igaza van. Tegyük fel, hogy ami a tengerben úszkál, az egy óriáspolip. Ugyan mit tehetnének? Fogják meg? Aligha. Ejtsék el? Hogyan? De ha nem ejtik el, mit tehetnek - mit tehetne bárki is -, hogy megszabaduljanak tőle?

Még több könyvet húzott le a polcról, néhányat Sharpnak nyújtott, aztán leült a heverőre, és fölütötte az egyiket. - Olvasd - mondta. - Jobb, ha erről a szörnyről mindent megtudunk, amit csak lehet.

Átnézték Darling tengerről szóló könyveit. Igen vázla-

tos utalások voltak bennük az óriáspolipra, és gyakran ellentmondásosak. Egyes szakértők azt állították, hogy az állat nem nő tizenöt-tizennyolc méternél hosszabbra, mások meg azt bizonygatták, hogy harmincméteres vagy még nagyobb példányok úsznak a világ összes óceánjában. Voltak, akik azt mondták, az óriáspolip szívókorongjaiban fogak és kampók vannak; mások szerint vagy ez, vagy az van bennük: megint mások szerint se ez, se az. Egyesek azt mondták, fénykibocsátó szerv van a testében, ezért biolumineszcens módon világít: mások szerint nincs ilyen szerve.

- Semmiről nincs két egyező vélemény - mondta Sharp, miután egy darabig olvasott. - Ez a rossz hír. A jó az, hogy az összes, ember elleni támadás, amiről feljegyzés készült, a múlt században történt.

- Nem - mondta Darling, és odaadta Sharpnak Talley könyvét. - Ezzel a szörnnyel kapcsolatban, úgy tűnik, nem létezik jó hír.

Sharp a nyitott oldalra pillantott. - A fenébe! Ezerkilencszáznegyvenegy?

- Ráadásul nem messze innen. Tizenkét megtorpedózott tengerész egy mentőcsónakban. Túl volt terhelve, és ketten kilógtak a csónak oldalán. Egyik éjjel, koromsötétben, sikoltást hallottak, és az egyik közülük eltűnt. A második éjjel ugyanez történt. Úgyhogy most már mindnyájan a csónakba tömörültek. A harmadik éjjel kaparó hangot hallottak a korláton, és éreztek valami szagot. Nos, úgy tűnik, hogy az óriáspolip, amely követte őket - napközben a víz színe alatt, csak éjszaka jött föl -, a korbácsával tapogatózott. Megérintette az egyik embert, villámgyorsan körbefogta a korbáccsal, és kihúzta a csónakból. Most már tudták, mi az, és a következő éjjel felkészültek rá, így amikor a korbács feljött és vadászni kezdett, ráugrottak és levágták, de csak azután, hogy egyikükre a korbács csúnyán rávágott. A polip elment, és soha nem tért vissza. Észrevették, hogy abból a fickóból, akire rávágott a korbács, huszonöt centes érme nagyságú

húsdarabok szakadtak ki. Arra gondolnak, hogy az állat *egy*... na. mi?

Sharp végighúzta az ujját a lapon lefelé. - Hét méter - mondta. - Akkora, mint egy jókora furgon.

Darling egy pillanatig gondolkodott, majd így szólt: - Szerinted mekkorák voltak azok a nyomok a bálnabőrön?

- Tizenkét-tizenhárom centi.

- Jézus Mária! - Darling felállt. - Ez az átkozott polip lehet, hogy akkora, mint egy kék bálna.

- Kék bálna?! Az isten szerelmére, Whip, az kétszer nagyobb a hajódnál. Nagyobb, mint egy dinoszaurusz. A kék bálna a legnagyobb állat, amely valaha létezett.

- Testtömegben igen, de talán nem hosszúságban. És holtbiztos, hogy nem gonoszságban.

Ahogy mentek vissza a kijárathoz, elhaladtak az ebédlő mellett, mire Charlotte felpillantott, és így szólt: - Mi ez az egész az óriáspolippal?

- Óriáspolippal? Mi vagy te, parafenomén?

- Most mondták a rádióban. Valaki talált valamit egy strandon, és az egyik tudós az akváriumtól azt mondta, hogy...

- Igen, Charlotte - mondta Darling. - Úgy néz ki, beszereztünk egy óriáspolipot.

- Holnap este nagy összejövetel lesz, ahol erről beszélnek. Lent az ülésteremben. Halászok, búvárok, hajósok. Az egész sziget felbolydult.

- Nem csodálom.

- Milyen nagy ez a valami?

- Nagy.

- William - szólt Charlotte. Fölkelt az asztaltól, odament Darlinghoz, és megfogta a karját. - Ígérj meg valamit...

- Ugyan már, Charlotte. Csak egy kötözni való barom menne neki egy ilyen szörnynek.

- Mint például Liam St. John.

- Hogyhogy?

- St. John azt mondta a rádióban, hogy ő el fogja

kapni. Hogy Bermudát megmentse. Azt mondja, hogy ő meg az „emberei" tudják, hogyan csinálják.

- Fikarcnyi esélye sincs - mondta Darling. - Dr. St. John a szörny gyomrában fogja végezni, mi meg örülhetünk a szerencsének. - Odahajolt az asszonyhoz, megcsókolta, és a válla fölött az asztalon tornyosuló papírhalomra nézett. - Mit műveltek, ti lányok, átveszitek a General Motors irányítását?

- Semmit - felelte Charlotte, és visszacsókolta. - Na menj. - Charlotte az asztal felé indult, megállt, és ezt mondta: - Telefonon hívtak.

- Kicsoda? Mit akartak?

- Nem közölték. Külföldiek. Annak, akivel beszéltem, mintha kanadai kiejtése lett volna. Csak azt akarták tudni, szabad vagy-e.

- Mire akarnak kapacitálni? - kérdezte Darling. - Különben nem nehéz kitalálni. Ha ismét hívnak, megmondhatod, hogy szabad *voltam*, úgy tíz perccel ezelőttig. De azóta hirtelen úgy döntöttem, visszavonulok.

19/ Micsoda kabaré, gondolta Darling, amikor elhagyta az üléstermet. Szigeti fórumnak nevezték, de kész színjáték volt, Solomon Tuckernak, a kormányzónak szolgált jó eszközül arra, hogy éreztesse a polgárokkal, mennyire aggódik, anélkül hogy bármit is tennie kellene. Nem mintha bárki bármit is tehetett volna; de a kormányzó nem ment olyan messze, hogy beismerje: mint a legtöbb politikus, fedezékbe vonult, de nem adta meg magát.

Mindenkinek megengedték, hogy megnyissa a szelepeket, és hogy előadja szánalmas javaslatait, miképp kéne elbánni a szörnnyel, amelyről kevesen hallottak, és amelyet még senki sem látott. Na már most, ha a dolgok lecsillapodnak és visszatérnek a normális kerékvágásba, a jó öreg Solomon dicsőséget hoz a „működő demokráciára"; ha rosszul mennek a dolgok, legalább felerészt a népre háríthatja a felelősséget, mert hiszen megkérték őket,

hogy működjenek közre, de nem voltak épkézláb elképzeléseik. Ő mindenképp nyertes.

Darling mélyet szívott az éjszakai levegőből, és úgy döntött, hogy gyalog megy haza. Csupán kétmérföldnyi út - szüksége van erre a kis testedzésre két óra ülés után. Úgy képzelte, hogy a dolog még legalább egy órát fog tartani, s a jónép azon kap majd hajba, pontosan miképp hangozzék a kibocsátandó figyelmeztetés szövege.

Valószínűleg elkéstek már az aggodalommal. Liam St. Johnnak és állandó önreklám-hadjáratának köszönhetően a ma reggeli újság a következő szalagcímmel jelent meg: A SZÖRNY EGY ÓRIÁSPOLIP, ERŐSÍTI MEG ST. JOHN. Mostanra ezt a hírt kopogják a telexgépek az egész világon.

Egyesek annak a reményüknek adtak hangot, hogy a Newport-Bermuda versenyt, amely már megkezdődött, nem érinti az ügy, csakhogy azt a részét, amelyikből Bermuda hasznot húzott, bizony már érintette is. A szállodai szobafoglalások jócskán elmaradtak a várakozástól; az élelmiszer-szállítók arra eszméltek, hogy nincs hova szállítani; a taxisofőrök tétlenül ültek, vagy römiztek a motorháztetőn.

Még Darlingnak is sikerült elveszíteni egy kalap pénzt, amit soha nem is látott. A gyűlés közepe táján Ernest Chambers, az a búvár, aki felajánlotta Darlingnak a fuvaroztatási lehetőséget arra az időre, amíg a versenyzők megállnak Bermudán, talpra ugrott és közölte, hogy búvárútjainak kétharmadát lemondták, és megkérdezte, ez ügyben mit szándékozik tenni a kormányzat.

Amint megjósolható volt, Liam St. John megvárta, amíg a dolgok minden jel szerint holtpontra jutottak, akkor fölkelt a bársonyszékből, és miután hiába iparkodott magasabbnak föltüntetni magát százhatvanhárom centijénél azzal, hogy föltupírozta tökszínű fürtjeit, a köz támogatását kérte akciótervéhez.

Mivel senki sem tudott eleget a szörnyről, hogy megítélhesse St. John tervét, egyre többen követelték, hogy kérdezzék meg Darlingot, ő mit gondol róla. Elvégre, mint valaki rámutatott: - Whip legalább egy példányt már

mindenből fogott, amivel csak Isten a Bermuda körüli óceánt benépesítette.

És Darling elmesélte nekik, amit olvasott, meg hogy mik a következtetései: egy óriáspolip föltűnése Bermuda környékén alkalmasint merő véletlen, a természet szeszélye; mivel nem hajók és nem emberi lények alkotják rendes táplálékát, minden valószínűség szerint végül el fog menni; nekiindulni megfogni és elpusztítani a dögöt értelmetlen, mert véleménye szerint senki sem képes rá. Dr. St. John ambiciózus terve úgyszintén alkalmatlan. Summa summarum, mondta Darling, hagyjuk békén egy darabig, és várjunk.

St. John Darling megközelítését „tunya defetizmus"-nak aposztrofálta, és ezzel újabb vitát indított el, amiben megint mindenki fölszólalt.

Amikor Darling elhagyta a helyiséget, könyökkel vágva utat magának a tömegben, hallotta, amint valaki felveti, hivatalosan kellene értesíteni a tengerészeket, másvalaki sajtóközleményt javasolt, ami felhívná a figyelmet arra, hogy minden évben többen halnak meg darázscsípéstől, mint az összes tengeri teremtménytől együttvéve, majd a kormányzó bejelentette, hogy Dr. St. John elnökletével létrehoz egy bizottságot, amelynek a lehetőségek számbavétele a feladata.

Darling gyalog ment Somersetbe, s közben azon tűnődött, mitévő legyen. Részben az a baj ezekkel az emberekkel, gondolta, hogy a modern korban élnek. A régi időkben szó nélkül elfogadták volna az *Architeuthis-hoz* hasonló valami eljövetelét. A megmagyarázhatatlan és az elkerülhetetlen dolgok hozzátartoztak az élethez, és az emberek megtanultak együtt élni velük. De most már nem. Az emberek el vannak kapatva; képtelenek elfogadni egy olyan helyzetet, ami türelmet igényel, és nem kínál könnyű megoldásokat.

Amikor olyan részhez érkezett, ahol összeszűkül az út-mindkét oldalról magas mészkőfalak szorongatták -, hátulról autó közeledett. Lelépett a járdáról, háttal a

falnak állt. hogy elengedje az autót, de az ahogy elhaladt-mellette, lassított, és közvetlenül előtte meg is állt.

Most mi van?, gondolta. A kocsi csomagtartójára pillantott, és látta, hogy BMW. Gazdag fickó... de hülye is: egy olyan országban, ahol a legnagyobb megengedett sebesség óránként húsz mérföld, egy BMW nem közlekedési eszköz, hanem státusszimbólum.

Egy férfi szállt ki az utasoldalról, és elindult hátra, feléje. - Darling kapitány?

Darling egy tweedzakót látott, cserszínű pantallót meg egy pár alacsony szárú túracipőt, de nem látta a férfi arcát. - Ismerem magát? - kérdezte tőle.

- Kapitány, a nevem Dr. Herbert Talley.

Talley, gondolkozott Darling. Talley. Valahogy ismerősen csengett, de nem tudta elhelyezni. - Minek a doktora?

- A malako... szóval, a polipoké, kapitány. A polipológia doktora, mondhatnánk.

- Lekötelez, de ismerem a „malakológia" szót.

- Bocsánat. Természetesen... Megengedi, hogy hazavigyük?

- Szívesen gyalogolok - felelte Darling, és már épp kerülte ki a kocsit, amikor eszébe jutott, megállt, és így szólt: - Talley. Dr. Talley. Maga írta azt a könyvet, igaz? *Az utolsó sárkány-t.*

Talley elmosolyodott. - Igen, én.

- Jó könyv, tele tényekkel. Legalábbis én ténynek vettem őket.

- Köszönöm. Izé... kapitány.... szeretnék beszélni magával. Tudna szakítani ránk néhány percet?

- Beszélni? Miről?

- Az *Architeuthis-ról.*

Darling fejében megszólalt a riasztócsengő: nyilván ez az ember telefonált. Charlotte azt mondta, kanadaias a kiejtése, márpedig Talley kiejtése egyértelműen kanadaira vall. Így szólt: - Elmondtam mindent, amit kell.

- Azért meghallgathatna minket, utána meg... csak néhány perc.... meghívhatjuk egy pohár italra?

- Ki az a „mi"?

Talley a kocsi felé intett. - Mr. Osborn Manning. - Miután Darling nem szólt semmit, mint aki nem érti, Talley hozzátette: - Manning... az apja azoknak a...

- Ja, igen. Bocsánat.

- Mi... ő... szóval, szeretnék váltani magával egy-két szót.

Darling habozott. Jó volna, ha Charlotte ott lenne vele. Nem valami ügyesen hárítja a ravasz ajánlatokat. Másrészt nem akart durva lenni olyasvalakivel, aki most veszítette el mindkét gyerekét. Mit érezne *ő,* ha Danát megenné egy... valami? El sem tudta képzelni, és nem is óhajtotta megtapasztalni. Végül így szólt: - Lehet róla szó.

- Remek - mondta Talley, és nyitva tartotta Darlingnak a hátsó ajtót. - Van egy jó kis hotel itt a...

Darling megrázta a fejét. - Menjenek tovább az úton száz métert, és álljanak le a „Shilly" feliratú tábla alatt. Ott találkozunk.

- Elvisszük kocsival.

- Gyalog megyek. - Darling kikerülte az autót.

- De...

- Shilly - mondta Darling, és ment tovább.

Shilly régen egykutas töltőállomás volt; aztán, sorrendben: diszkó, butik és videokölcsönző. Most egytermes vendéglő; a tulaj egy visszavonult cápavadász. A hely úgy hirdette magát, hogy „Bermuda híres kagylóstésztája itt a legfinomabb", ami vicc volt, lévén hogy Bermuda kagylóit már évekkel azelőtt kifogták az utolsó szálig. Ha szorongatták, Shilly egy sült halnak kinevezett valamit szolgált fel az állandó vendégeinek, de nem ebből élt meg, hanem abból, hogy olcsó piát árult. A régi benzinkút csontváza még most is a parkolóban állt, bíborszínűre festve.

Darling hagyhatta volna éppen, hogy fölvigyék a hotelbe; semmi kifogása a hotelek ellen. De ott kényelmesen érezték volna magukat, márpedig ő nem akarta, hogy kényelmesen érezzék magukat. Azt akarta, hogy ingerültek legyenek, és hogy rövidre fogják a mondókájukat és a lényegre térjenek.

Ahogy befordult a parkolóba, látta, hogy ott a BMW két ütött-kopott teherautó között.

Bement a vendéglőbe, és egy pillanatra megállt, hogy hozzászoktassa szemét a sötéthez. Áporodott sörszag csapta meg. cigarettafüst és a marihuána fűszeres, édeskés illata. Egy tucat férfi tömörült a biliárdasztal köré, kiabáltak és fogadásokat kötöttek. Néhányan egy ósdi játékautomata fölött vitatkoztak. Kemény fickók voltak mindnyájan, hamar dühbe gurultak. Fekete volt mind.

Több üres asztal volt az ajtó közelében, de Talley és Manning az egyik sarokban álltak egymás mellett, mintha a tanítójuk küldte volna oda őket büntetésből.

Egy tagbaszakadt ember, fekete, akár egy haiti néger és széles, mint egy rögbijátékos, csúszott le egy bárszékről és odaballagott Darlinghoz. - Szevasz, Whip.

- Szevasz, Shilly.

- Azok veled vannak? - Shilly a sarok felé bökött a fejével.

- Velem.

- Fasza. - Shilly a sarokba cammogott, és megeresztett egy keresetlen vigyort. - Urak, foglaljanak helyet. - Elhúzott egy széket a legközelebbi asztaltól, és Manning alá tolta.

Miután helyet foglaltak, Shilly megkérdezte: - Mit hozhatok?

Manning: - Én egy Sztolicsnaját kérnék jég...

- Rumot vagy sört.

- Hozzál három kevertet, Shilly - mondta Darling.

- Parancs. - Shilly már fordult is a bár felé.

Darling megnézte Osborn Manninget. A férfi az ötvenes évei elején járhatott. Makulátlanul ápolt: körme lakkozva, frizurája tökéletes formájú. Kék öltönyét mintha az alatt vasalták volna ki, míg várta, hogy leültessék. Keményített fehér inge ragyogóan tiszta, kék selyem nyakkendőjét aranytű tartotta a helyén.

De Manningnek a szeme volt az, amiről Darling képtelen volt levenni a tekintetét. Ideális körülmények között is beesettnek tűnt volna: homloka a szemei fölötti

csontpolcon ért véget, szemöldöke vastag és sötét. De most ez a szempár két fekete alagútnak látszott, amelyekben mintha maguk a szemgolyók eltűntek volna.

Lehet, hogy csak sötét van idebent, gondolta Darling. Vagy talán ezt teszi az emberrel a gyász.

Manning észrevette, hogy Darling bámulja, és megszólalt: - Köszönöm, hogy eljött.

Darling bólintott, és próbált valami udvariasat mondani, de nem tudott előjönni jobbal, mint hogy: - Nem probléma.

- A közelben lakik? - kérdezte Talley, hogy beinduljon a társalgás.

- Elég közel. - Darling az északi fai irányába biccentett. - A Mangrove-öblön túl.

Shilly kihozta az italokat, Talley kortyantott egy nagyot, és így szólt: - Nagyszerű! - Darling figyelte, hogyan reagál Manning, miután belenyalintott. Megrándult az arca, de elnyomta a grimaszt. Egy vodkához és jéghez szokott szájnak, gondolta Darling, a rum és gyömbérsör olyan lehet, mint hogyha szardellát kóstolna mogyoróvajjal.

Kínos csend, állt be, mintha Talley és Manning nem tudnák, hogyan kezdjék. Darlingnak világos elképzelése volt, mit akarnak tőle, és erőt kellett vennie magán, hogy ellen tudjon állni a kísértésnek, és azt ne mondja: „Ne kíméljenek, vágjanak a közepébe!" De nem szeretett volna türelmetlennek látszani; az évek során jó néhány dollárt keresett azzal, hogy tartotta a száját. Mindig tanult valamit, ha mást nem is ért el vele.

Manning mereven ült, zakója begombolva, keze összekulcsolva maga előtt, s csak bámult az asztalon álló egyetlen gyertya fényébe.

Egye fene, gondolta Darling, ártani nem árt, ha udvarias. - Sajnálom, ami a srácaival történt - mondta Manningnek.

- Igen. - Manning mindössze ennyit válaszolt.

- El nem bírom képzelni, hogy micsoda... van egy

lányunk... nyilván...- Nem tudta, mi egyebet mondhatna, úgyhogy inkább elhallgatott.

Manning feléjük emelte a fejét: már nem a gyertyát, hanem őket nézhette - a szeme még mindig az üregében rejtőzött.

- Persze hogy nem bírja, kapitány. Nem bírja elképzelni. Csak ha majd magával történik. - Manning fészkelődött a helyén. - Tudja, hogy utoljára mikor éreztem magam a legrosszabbul? Amikor egyetemre jelentkeztek. Akkor először fenyegette a gyermekeimet olyasmi, amitől nem tudtam megvédeni őket. Az életük, a jövőjük idegenek kezébe került, akik fölött nem volt hatalmam. Az életben nem éreztem még magam olyan reményvesztettnek. Egy szép napon azt vettem észre, hogy fél szememre kezdek nem látni. Doktorokhoz jártam, mindenféle tesztet végeztettek velem, minden rendben volt. De arra a szememre tényleg kezdtem nem látni. Aztán egy barátommal fallabdáztunk, és megemlítettem neki - mint ürügyet, azt hiszem, amiért folyton vesztettem -, és ő azt mondta, hogy mikor az ő csemetéi jelentkeztek egyetemre, nála fekélyes vastagbélgyulladás alakult ki. Nekem hisztériás vakságom volt. Mihelyt felvették őket, elmúlt. Akkor megesküdtem, hogy semmi ilyesmi nem fog többé megtörténni. - Összeszorította a kezét, és megrázta a fejét. - Tudni akarja, milyen érzés? Mintha halott volnék.

Talley még egyet kortyantott a poharából, és így szólt:
- Darling kapitány, tetszett nekünk, amit a gyűlésen mondott.

- Ott voltak? Minek?

- Hátul voltunk. Látni akartuk, miképp reagálnak az emberek erre az egészre.

- Egyszerű: halálra vannak rémülve - mondta Darling.
- Csak egy lépés választja el őket a pániktól. Azt látják, hogy a világukat olyasvalami fenyegeti, amit még csak nem is értenek, nemhogy tenni tudnának ellene.

- De maga nincs... megrémülve, igaz?

- Hallották, mit mondtam ott. A polip olyan, mint bármi más nagy és rettenetes dolog a természetben. Ha

békén hagyjuk, ő is békén hagy minket. - Manning gyerekeire gondolt, és hozzátette: - Általában... többnyire.

- Az a doktor ott a gyűlésen. St. John... az egy oltári marha.

- Így is lehet mondani.

- De van valami,. amiben nem értek egyet magával. Ami itt történik, az nem véletlenszerű.

- Hát?

Darling látta, hogy Talley Manningre pillant, majd így szól: - Mondja, kapitány, mit tud az *Architeuthis-ról?*

- Amit olvastam, amit maga írt, meg más dolgokat. Nem olyan sokat.

- És mi a véleménye róla?

- Amikor hallom, hogy az emberek szörnyekről beszélnek - fogott bele némi tűnődés után -, *A cápa* jut eszembe. Az emberek elfelejtik, hogy *A cápa* regény, ami egy másik szó arra, hogy... hisz tudják: marhaság. Amint vetíteni kezdték a filmet, minden hajóskapitány innentől Long Islandig és le, Dél-Ausztráliáig tíz-tizenkét-tizenöt méteres fehér cápákról kezdett fantáziálni. Amikor valaki egy teherautó méretű állatról beszél nekem, én kapásból elveszem a harmadát vagy a felét annak, amit mond.

- Okos - mondta Talley -, nagyon okos, de...

- De - vágott a szavába Darling - ezzel a szörnnyel, úgy néz ki, az a helyzet, hogy amilyen történeteket hallani róla, különös módon nemhogy elvenni nem kell belőle semmit, hanem inkább kétszer akkorának kell elképzelni.

- Pontosan! - mondta Talley. Szeme csillogott, és közelebb hajolt Darlinghoz, mint aki örül, hogy rokon lélekre lelt. - Említettem magának, hogy malakologista vagyok, de szakterületem a teuthológia... a lábasfejű polipok... kivált az *Architeuthis.* Az ő tanulmányozásukkal telt az életem. Használtam számítógépet, készítettem grafikonokat, végeztem szövetboncolást, megszagoltam, megkóstoltam...

- Megkóstolta? Milyen az íze?

- Ammóniaíze van.

- Látott valaha élő példányt?
- Nem. És maga?
- Soha - felelte Darling. - És szeretném, ha soha nem is látnék.
- Minél többet tanulmányoztam, annál világosabbá vált. milyen keveset tud bárki is az óriáspolipról. Senki sem tudja, mekkorára nőnek, milyen kort érnek meg, miért úsznak zátonyra néha és vetődik partra a holttestük... még azt sem, hogy hány fajtájuk létezik: egyesek azt mondják, három, mások szerint tizenkilenc. Klasszikus példa ez a régi mondásra: Minél többet tudsz, annál világosabb számodra, milyen keveset is tudsz valójában. - Talley elhallgatott, zavartnak látszott, majd így szólt: - Bocsánat. Túlzottan belemerültem. Rövidre foghatom, ha maguk...
- Folytassa - mondta Manning. - Darling kapitánynak tudnia kell.
Fel akarnak lelkesíteni, gondolta Darling: elhúzzák előttem a csalit, incselkednek velem, mintha egy éhes nyársorrú hal volnék.
- Van egy elméletem - mondta Talley -, semmivel sem rosszabb, mint a legtöbb elmélet, néhánynál határozottan jobb. Egészen a múlt század közepéig senki sem hitt igazán az *Architeuthis* vagy *bármiféle* óriáspolip létezésében. A pár megfigyelést azzal vetették el, hogy őrült tengerészek hagymázas képzelgése. Az 1870-es években hirtelen megugrott a megfigyelések és a zátonyra úszások száma, sőt még a hajók elleni támadásoké is, és...
- Olvastam róluk - közölte Darling.
- A lényeg az, hogy annyi volt a tanú, hogy az emberek akkor először hittek nekik. Aztán az egész abbamaradt megint, mégpedig az 1900-as évek elejéig, amikor is látszólag minden ok nélkül, több megfigyelés és zátonyra úszás történt. Kíváncsi voltam, van-e benne rendszer, úgyhogy összegyűjtöttem a feljegyzéseket minden megfigyelésről és zátonyra úszásról, betápláltam őket a számítógépbe az összes adattal, ami a fontosabb időjárási eseményekre, a vízáramlás változásaira meg miegyébre vonatko-

zott, és azt mondtam a számítógépnek, hogy találjon valami okot és értelmet a jelenségben. A gép válasza az volt, hogy a megfigyelések és a zátonyra úszások rendje egybeesik bizonyos ciklikus változásokkal a Labrador-áram ágaiban. Ez az áramlás az a nagy hideg vizű tölcsér, ami az atlanti part teljes hosszában végigszáguld. A ciklus legnagyobb részében az *Architeuthis* soha nem mutatkozik, se élve, se halva. De a változás első néhány esztendejében, valamilyen okból - vízhőmérséklet, táplálék-utánpótlás, nem állítom, hogy tudom - a szörny előkerül.

- Milyen hosszúak a ciklusok? - kérdezte Darling.

- Harminc év.

- És a legutóbbi... mikor is kezdődött? - Tudta a választ, még mielőtt a szavak elhagyták volna az ajkát.

- Kilencszázhatvanban... és hatvankettőig húzódott.

- Értem.

- Igen - mondta Talley. - Persze hogy érti. Itt van, mert eljött az ideje. - Talley előrehajolt, keze az asztalon. - De az az igazság, hogy átnyújthatok én magának egy kötetnyi tényt, és dokumentálhatom őket, de ha agyoncsapna, se tudnám megmondani magának, miért történik úgy az egész, ahogy történik. Egyesek szerint az *Architeuthis* csapdába kerülhet, ha meleg vizű áramlatba jut: megfullad az oxigénhiánytól, megdöglik és a partra vetődik. Mások szerint éppen hogy a hideg víz fogja meg, olyan, ami, mondjuk, hidegebb mínusz tíz foknál. Senki se tudja.

Ez az ember, gondolta Darling, az óriáspolip szerelmese. - Doki - mondta -, ez mind nagyon érdekes, de az elmélet egy kukkot sem szól arról, hogy a szörny mért eszik hirtelen embert.

- Dehogynem! - felelte Talley, és még jobban előrehajolt. - *Az Architeuthis* véletlenszerűen táplálkozó állat, magyarán azt eszi, amit éppen talál. Normális étrendje - megnéztem a gyomrukat - cápákból, rájákból, nagy halakból áll. De megeszik bármit. Tegyük föl, hogy a ciklikus áramlatok felhajtják a hatszáz-kilencszáz méteres mélységből, ahol általában tartózkodik. És tegyük föl,

hogy a szokásos táplálékforrásait nem találja. Magának tudnia kell, kapitány. Mint hallom, a bermudai vizeket majdnem teljesen lehalászták. És tegyük föl, hogy semmi más ennivalót nem talál, csak...

Éles csattanás hasított a levegőbe, akár egy puskalövés, és valami elszállt Darling arca mellett.

Osborn Manning olyan erősen markolta műanyag italkeverő pálcikáját, hogy az eltört. - Elnézést - mondta. - Bocsássanak meg.

- Nem - udvariaskodott Talley -, én kérek bocsánatot. Istenem...

- Doki - mondta Darling egy kis szünet után -, egyvalamiről nem beszélt - a természet első számú szabályáról, az egyensúlyról. Amikor túlságosan elszaporodnak az oroszlánfókák, megugrik a fehér cápák száma, hogy föl ne boruljon az egyensúly. Amikor túlságosan elszaporodnak az emberek, végigsöpör rajtuk valami vész, mint például a fekete halál. Nekem úgy tűnik, az, hogy ez a dög itt van, azt jelenti, hogy a természetben valami elromlott. Miért?

- Van egy elméletem - mondta Talley. - Nem a természetben romlott el valami, hanem az emberek rontották el a természetet. Csupán egyetlen állat van, amely vadászik az *Architeuthis-ra*, és ez az ámbráscet. Az ember módszeresen irtja az ámbráscetet - gyakorlatilag már ki is halhatott. Lehetséges tehát, hogy egyre több óriáspolip marad életben, és most kezdenek mutatkozni. Itt.

- Azt akarja mondani, hogy maga szerint *több* is van belőlük?

- Nem tudom. Véleményem szerint nincs, mert nincs elég táplálék egynél többnek. De lehet, hogy tévedek.

Egyre több kérdés zsibongott Darling fejében, egyre több elmélet kavargott s igyekezett eggyé összeállni. Hirtelen rájött, hogy már majdnem bekapta a horgot, és erőnek erejével visszakozott, nehogy Talley végképp megfogja.

Színlelt fontoskodással megnézte a karóráját, majd

hátratolta a székét. - Késő́re jár - mondta -, holnap korán kelek.

- De, kapitány... - mondta Talley - ...az a helyzet, hogy ezt az állatot el lehet kapni.

- Még soha senki nem kapta el - rázta meg a fejét Darling.

- Hát nem, az igazi *Architeuthis-t* még nem, élve még nem.

- Miből gondolja, hogy maguknak sikerülne?

- Tudom, hogy képesek vagyunk rá.

- És az isten szerelmére, miért?!

Talley hátrahőkölt. - *Miért?* Miért *ne?* Mert ilyen teremtmény nincsen több.

- Darling kapitány - vágott közbe Manning -, ez a... ez az állat, ez a szörny... ölte meg a gyermekeimet. Rajtuk kívül nincs több gyermekem. Tönkretette az életemet... az életünket. A feleségem nyugtatókon él, mióta...

- Mr. Manning - mondta Darling -, ez a szörny csak egy állat. Ez csak...

- Tud érezni. Dr. Talley mondta... és én elhiszem... hogy ismeri a düh bizonyos formáját, ismeri a bosszút. Nos, én is ismerem. Higgye el. Én is.

- De akkor is csak egy állat. Nem lehet bosszút állni egy állaton.

- Én bosszút állok.

- De miért? Mi értelme, hogy...

- Mert csak ezt tehetem. Az jobb volna, ha kényelmesen hátradőlnék, átkoznám a sorsot, és azt mondanám: „Ez a világ sora"? Hát nem! Meg fogom ölni ezt a szörnyet.

- Nem fogja. Annyit fog elérni, hogy...

- Meg tudjuk csinálni, kapitány - vágott közbe Talley. - El lehet kapni, mondom.

- Ha maga mondja, doktor... De engemet hagyjanak ki belőle.

- Mennyit szokott kérni egynapi fuvarért? - kérdezte Manning.

- De én nem...

- Mennyit?

Na tessék, gondolta Darling. El se kellett volna jönnöm. - Ezer dollárt.

- Én fizetek magának ötezer dollárt plusz a költségeket.

Mivel Darling nem válaszolt azonnal, Talley így szólt: - Ez nemcsak személyes ügy, kapitány. Ezt az állatot el *kell* kapni.

- Minek? Miért nem lehet hagyni, hogy csak úgy elmenjen?

- Mert maga még egy dologban tévedett a gyűlésen. A dög nem áll le. Tovább gyilkol.

- Öt perce ez egy elmélet volt, doki. Most már tény, mi?

- Eshetőség - ismerte el Talley. - Ha táplálékforrást talál, nem látom be, mért menne tovább. És nem hiszem, hogy volna élőlény a tengerben, amely képes lenne megállítani.

- Hát. én se. Kerítsenek valaki mást.

- Nincsen senki más - mondta Manning. - Kivéve azt a gyengeelméjű St. Johnt...

- .. .a mesteri tervével - vette át a szót Talley. - Az az ember tényleg azt képzeli, hogy képes elkapni az *Architeuthis-t,*úgy, hogy robbanóanyagot hajigál az óceánba? Nevetséges... kész szembekötősdi!

Darling vállat vont. - Benne lesz a neve az újságokban. Nézze, Mr. Manning, magának ott az a sok pénze, fogadjon fel néhány nagymenő szakértőt, hozzon egy hajót.

- Higgye el, próbáltam. Azt hiszi, akarok magukkal dolgozni... helybéliekkel? Ismerem a szigetlakókat, kapitány, ismerem a bermudaiakat. - Manning felkönyökölt az asztalra, és Darling felé hajolt. Halkan beszélt, de olyan erővel, hogy szinte kiabálásnak rémlett. - Évekig volt itt egy házam. Mindent tudok a kis szigetekről és a kis elmékről, tudom, hogy maguk mennyire fennhordják az orrukat és mennyit pofáznak a függetlenségükről. Tu-

dom, mit gondolnak a külföldiekről. Maga szerint én csak egy gazdag jenki seggfej vagyok, mint a többi.

Talleyt mintha letaglózták volna. Darling hátradőlt, elmosolyodott, és ezt mondta Manningnek: - Maga aztán nem udvariaskodik.

- Elegem van ebből a szarakodásból, kapitány. Mert mi történt? Bérelhettem volna egy hajót, az egész parton egy csomó embert majd megevett a fene, hogy jöhessen. De a maguk fafejű kormányzatának annyi szabálya és előírása van, oly sok engedélyért és felhatalmazásért kell folyamodni, annyi illetéket és díjat kell fizetni, hogy hónapokba tellett volna, míg a végére jutok. Úgyhogy a helyiekre vagyok kénytelen hagyatkozni, és ez magát jelenti. Maga a legjobb. Ha jól látom, csupán egy problémánk van, magának és nekem, mégpedig a pénz. Még nem rukkoltam elő a megfelelő összeggel. Mondja meg maga. Mondja meg, mennyit kér.

Darling egy hosszú pillanatig figyelte, majd így szólt: - Hadd mondom el, hogy látom én a dolgot, Mr. Manning. Maga gazdag is meg jenki is, de ezeket nem rovom föl magának. Amiért viszont seggfej, az az, hogy azt hiszi, a pénz visszahozza a gyerekeit. Azt hiszi, ha megöli a szörnyet, azzal visszahozza őket. Hát nem fogja. A békéjét nem vásárolhatja meg.

- Meg kell próbálnom, kapitány.

- Oké - mondta Darling. - Maga kiterítette a kártyáit. Íme, az enyémek. Nekem kétszázötvenezer dollárom fekszik a hajómban, és szó se róla, tudnám mire használni a pénzét. Ezen kívül még egy vagyontárgyam van, az pedig itt ül maga előtt, ebben a gúnyában, ni. És ha ezt a vagyontárgyat elveszítem, az én személyes értékem nulla lesz. - Felállt. - Úgyhogy köszönöm, de nem. - Biccentett Talley felé, és kisétált.

- Azért gondolja meg, kapitány - kiáltotta után Manning.

Miután Darling elment, Talley kiitta az italát, felsóhajtott, és így szólt: - Szó, ami szó, Osborn, maga nem volt valami...

- Nehogy már maga mondja meg, hogy kell üzletet

kötni - így Manning. - A bájolgás semmivel sem lett volna jobb. Értjük mi egymást, Darling meg én. - Intett Shillynek, hogy fizet.

Talleyt majd megette a méreg. Ez nem történhet meg. Eddig minden olyan pompásan alakult. Biankócsekket kapott Manningtől, rögeszméjét összekötötte a Manningével, és kitalált egy közös célt. Bármit megvehetett, amit akart, és meg is vette: a legjobb fölszerelést, a legújabbat, a legkacifántosabbat.

S ami a legfontosabb: volt egy terve.

És most az utolsó dolog, amire szüksége van, az utolsó csavar a komplikált gépezetébe, nem kapható.

Lepleznie kellett csüggedését Manning előtt, nehogy átragadjon rá is. Hogyha Manning visszavonja a csekket, harmincévi kutatás, reménykedés, álmodozás megy füstbe.

Nem beszéltek, csak amikor már kint voltak a parkolóban. Manning szólalt meg: -Mennyit tudunk Darlingról?

- Csupán a hírnevéről tudunk. Ő a legjobb a környéken.

- Nem... úgy értem, a ...személyéről.

- Semmit.

- Szaglásszon körülötte, hátha megtud valamit. Nincs élő ember, akinek ne volnának ellenségei. Keressen ilyet. Dobja meg egy kalap pénzzel. Mondja meg neki, hogy maga mindent tudni akar, amit tudni kell: szennyet, pletykát, hazugságokat, mendemondákat. Kezdje a halászokkal. Kicsi közösség, nincs munka, nincs pénz... Fogadok, hogy rosszabbak, mint a színészek - a saját anyjukat is eladnák, csak hogy tönkretehessenek egy versenytársat.

- El akarja pusztítani ezt az embert? Miért?

- Dehogy. Meg akarom kaparintani, de addig képtelenség, amíg nem tudom róla, amit tudni kell. Régi igazság, Talley: a tudás hatalom. Reggel bemegyek a városközpontba, beszélek néhány emberrel, adok nekik pár fillért.

- Miről beszél velük?

- Gyönge oldalakról... tartozásokról. Másik régi igazság: Minden embernek megvan az ára. Csupán annyi a teendőnk, hogy megtudjuk, mennyi a Darlingé, és akkor már a kezünkben van.

Charlotte a konyhában várt, amikor Darling hazaért. Amikor a férfi beszámolt neki, hogy alakult az este, Charlotte megcsókolta, és így szólt: - Büszke vagyok rád.

- Ötezer egy napra. - Darling megrázta a fejét. - Tíznapi munkától szabadíthatott volna meg, talán még többtől.

- Igen, de akkor...

Darling átfogta a derekát. - Pazar temetést rendezhettél volna.

Charlotte nem mosolygott. Felpillantott Darlingra. - Ugye nem felejted el az ígéretedet, William? Ne közösködj olyanokkal, akiknek nincs vesztenivalójuk.

20/ Hatalmas volt a kormánykerék, mindkét kezére és teljes koncentrációra volt szükség, hogy ura maradjon. Rozsdamentes acélkarika volt, százhúsz centi átmérőjű, és mintha önálló életet élt volna, szüntelenül ki akarta rántani magát a kezéből, hogy elforduljon a széltől és himbálózzon. Makrancos lóra emlékeztette Katherine-t. Erre az a válasz, hogy az ember megmutatja neki, ki a főnök; akkor aztán viselkedik.

Most nem fog elkövetni semmi hibát, hiszen három teljes napig várt a lehetőségre, hogy magához ragadja a kormányt, három teljes napig hallgatta apját, Timmyt, Davidet meg másokat, amint ecsetelték, milyen kemény dolog irányítani a hajót hátfélhullámzásban, hogy férfierő kell a kormányzáshoz, hogy várniuk kellene, amíg elül a szél és ideálisak lesznek a körülmények... bla-bla-bla.

Katherine fölegyenesedett ültében, térdét szorosan nekitámasztotta a kerékpillérnek, és olyan erővel markolta a kormánykereket, hogy az ujjai görcsölni kezdtek. Karizmai már sajogtak, és tudta, hogy hamarosan szúró fájdalmat érez bennük.

Timmy ott terpeszkedett mellette a párnákon. Előtte, a fedélzeten David és Peter hevert a napon, versenyt barnultak. Most, hátfélszélben semmi dolguk nem volt, csupán a várakozás, amíg újra őrájuk kerül a sor az őrségben.

- Gyere el egy kicsit - mondta Timmy.
- Minek?
- Mert verdes a fővitorla szél felőli éle. - Timmy fölmutatott a vitorla tetejére. - jézusom... te mit hittél, minek?

A lány fölpillantott, és hunyorogva nézte a kék égbe ékelődő, vakítóan fehér vitorlát. Timmynek igaza volt, és ez bosszantotta; az ilyesmit neki illene meglátnia. Vagy meghallania. Egyszóval észrevenníe. De a széloldal oly kicsi, oly jelentéktelen, nemigen hitte, hogy számítana valamit.

Nagy nekiveselkedéssel jobbra fordította a kereket, míg azt nem látta, hogy a vitorla alsó éle abbahagyja a remegést. A hajó jobbra dőlt, és Katherine-nak meg kellett támaszkodnia a lábaival.

- Elkapta - mondta Timmy.
- Hála az égnek. Marhára örülök, hogy láttad. Most már biztosan nyerni fogunk.
- Hé, Kathy... ez egy *verseny*.
- Jé, nem is tudtam.

Nem volt más hajó a láthatáron. Hányan indultak? Ötvenen? Százan? Fogalma sem volt. De elegen ahhoz, hogy a startvonalnál még lármás csődülethez hasonlított a mezőny, a gyorsabban és lassabban induló hajók cikcakkjával meg az egymásra üvöltő emberekkel, a fülsiketítő kürtökkel. De ahogy múltak az órák, a számuk megcsappant: egyre kevesebb hajó a közelükben, majd egyre kevesebb a láthatáron, minthogyha egymás után nyelte volna el őket a tenger. Katherine tudta, csupán az történik, hogy minden kapitány egyéni stratégiával próbálkozik, a maga útját járja, számítógépet használ meg a tapasztalatát, a sejtéseire hagyatkozik meg - Katherine úgy tudta - a fekete mágiára, hogy meglelje a szél, a ten-

gerjárás és az áramlat tökéletes kombinációját, ami előnyhöz juttathatja.

Mégis furcsa volt így egyedül lenni az óceánon. A hajó majdnem tizenöt méter hosszú volt, a gyomrából nézve akkorának látszott, mint egy ház, ám idefönt - mindkét oldalon a hullámok, minden irányban a végtelen horizont, az ég teljesen üres - mintha olyan apró volna, akár egy bogár a falon.

Az apja dugta föl a fejét a nyílásban. - Hogy megy, bucikám?

Kérve kérte, hogy szólítsa Katherine-nek. Csak ezen az úton. Vagy Kathynek. Bárminek, csak bucikámnak ne.

- Klasszul, apu.
- Hogy csinálja, Tim?

Legyél rendes, imádkozott Katherine. Ne légy tipikus szarházi báty.

- Elég jól...-mondta Tim.

Köszönöm...

- .. .csak néha szórakozott egy kicsit.

Szarházi!

- Épp most pillantottuk meg Bermudát a radaron... az ötvenmérföldes kör szélén van.
- Remek! - mondta Katherine, remélve, hogy helyénvaló az öröme.
- Az hát. Ez azt jelenti, hogy egész éjjel hajózhatunk rendületlen, és ha szerencsénk van, hajnalhasadás után elérjük a csatornát. Nem ajánlatos a sötétben megkísérelni.
- Isten őrizz! - mondta Tim. - Emlékszel, mi volt tavaly?
- Ne is mondd.

Hát persze, gondolta Katherine. Tavaly. Amikor én nem voltam ott. Akkor történnek az izgalmas dolgok: amikor nem vagyok ott.

Az apja már húzta vissza a fejét, aztán megállt, és így szólt: - Milyen fura... a Bermuda Kikötői Rádió értesíti a tengerészeket, hogy van valami állat, amelyik hajókat támad meg.

- Bálna? - kérdezte Katherine. - Talán beteg.
- Nem tudom, szerintem így próbálják fellendíteni a turizmust, rájátszva a Bermuda Háromszög-dologra. Mindegy, nem szabad kockáztatni. Tedd föl a mentőkötelet, amikor közlekedsz a hajón.
- Apa. még csak nem is készül vihar.
- Tudom, bucikám, de jobb félni, mint megijedni. - Elmosolyodott. - Megígértem anyádnak, hogy a szokásosnál is nagyobb gonddal vigyázok rád. - Intett Timnek, azzal visszaereszkedett a kabinba.

Tim fölült, átnyúlt Katherine mentőmellényéhez, kibontotta a szükséghelyzeteknél használatos mentőkötelet, és a kormánypillér acélkarikájához kapcsolta.
- És a tied? - kérdezte a lány. - Még a mellény sincs rajtad.
- Én már háromszor végigcsináltam ezt a versenyt - mondta Tim. - Azt hiszem, már tudom, hogy kell járni egy hajón.
- Én is tudom!
- Apával vitatkozz, ne velem. Én csak parancsot teljesítek. - Tim rámosolygott, és visszafeküdt a párnákra.

Katherine hajlítgatta az ujjait, hogy megszüntesse a görcsöt, és változtatgatta a súlypontját, hogy megkíséreljen enyhíteni karja és válla feszültségén. Nem viselt karórát, fogalma se volt, mennyi ideig kell még küszködnie ezzel a hülye kormánykerékkel. De remélte, hogy már nem sokáig, különben kénytelen lenne megkérni Timet, hogy vegye át tőle, mire Tim mondana valami csípőset, amivel teljesen megalázná - nna, semmi undokságot, csak egy ostoba *macho* megjegyzést.

Ő nem az a fajta, aki könnyen föladja. Ő esedezett, hogy eljöhessen erre az útra, és el volt szánva, hogy elvégzi a maga részét, beleértve az őrszolgálatot is. Tudta, hogy a bátyjai a részvétele ellen érveltek, és hogy ha az anyja nem ülteti le az apját és nem beszél a lelkére, hogy igazságosság így és egyenlőség úgy és a többi, akkor ő most is Far Hillsben tanítja teniszezni a tízéveseket. Az anyjának

köszönheti, és magamagának,hogy bebizonyíthatja: hasznát is lehet venni, nemcsak kolonc.

De már alig várta, hogy véget érjen, hogy megérkezzenek Bermudára, és hogy pár napot a strandon elnyúlva töltsön, meg hogy motorral furikázzon, miközben az apja és a többiek a hajóutat beszélik meg egy pohár ital mellett a Jacht Klubban - nem is, a *Dingi* Klubban, ahogy itt nevezik. Jópofa.

Aztán hazarepül, így szól a megállapodás. Hála istennek.

Képtelen volt beleélni magát a nagyvitorlással való hajózás misztikájába, noha lelkesedést színlelt, és nagyon iparkodott, hogy elsajátítsa az olyan homályos kifejezéseket, mint a „mozog a patrác" meg hasonlók.

Élvezte a part menti hajókázást kis vitorlással - nappal. Jó szórakozás pár órát eltöltetni a vízen, barátokkal versenyezni, elmarháskodni, sőt, néha fölborulni - de aztán jó hazamenni, forró vízzel lezuhanyozni, rendesen bekajálni és szépen átaludni az éjszakát.

De ez, ez maga a maratoni unalom, kényelmetlenség és fáradtság. Senki sem alszik négy-öt óránál többet naponta. Senki sem fürdik. Egy ízben megpróbált lezuhanyozni, de kétszer elesett, és bevágta a fejét a szappantartóba, úgyhogy beletörődött a dologba, és utána már csak szivaccsal mosta le, amit elért - és amikor volt rá ideje. Minden nyirkos. Minden sótól és penésztől bűzlik. A hajó gyomrának olyan szaga van, mintha egy óriási nedves tornacsuka volna. Mérnöki oklevél kell ahhoz, hogy az ember képes legyen működtetni a vécéket. Mindkettő eldugul legalább egyszer naponta, amiért kivétel nélkül Katherine-t és az egyetlen másik nőneműt okolják, Evant, David beképzelt barátnőjét... mintha a lányok valahogy összeesküdtek volna a tengerészeti vízvezeték ellen. Katherine-t kinevezték „főszakácsgyakornok és mosogató"-nak, ami rossz tréfának bizonyult, mert hogyan lehet bármit is rendesen elkészíteni, amikor a hajó mindig olyan szögbe dől, hogy alig bír állva maradni az ember? Mindössze annyi tellett tőle, hogy éjjel-nappal legyen

forró kávé meg leves, valamint egy mosogatóba helyezett edényben kész szendvicsek, aki még mást is akar.

Elviselte volna ő a rossz dolgokat, ha lett volna elegendő jó is, ami ellensúlyozza, de mint megállapította, az óceáni versenyzés - legalábbis jó időben - a következőkből áll: sok beszédből, sok ücsörgésből és naponta egyszer úgy fél óra lázas tevékenységből, amikor neki az a dolga, hogy ne akadályozzon másokat.

Katherine csak arra tudott gondolni, hogy ennek az egésznek nyilván a férficinkosséghoz van valami köze, és bár örült, hogy a saját szemével is látta, ezután tökéletesen megelégszik majd, ha csak hall róla, és udvariasan mosolyogni fog, amikor a bátyjai hősi tetteiket mesélik a félelmetes tengeren.

Most már karja-válla üvöltött a fájdalomtól; nincs más választása: át kell adnia a kormányt Timnek.

De akkor egyszerre csak - hála az égnek - jött a váltás. Apja és nagybátyja, Lou, másztak föl a nyíláson, hogy felváltsák őt és Timet, Lou két fia meg előrement, hogy David és Peter helyére feküdjenek.

- Szép munka volt, kedvesem - mondta az apja, ahogy becsúszott a kerék mögé. - Pont irányban vagyunk.

- Van valami elképzelésed, hogy haladunk? - kérdezte Tim.

- Nehéz megmondani. Azt hiszem, esélyünk van arra, hogy másodikok vagy harmadikok legyünk az osztályunkban. Sok hajó van a radaron, de nem tudom, mifélék.

Katherine kikapcsolta a mentőkötelet az acélkarikából, és lemászott. Levetette mentőmellényét, és a hálóhelyére hajította. Tim átfurakodott mellette, előrement az orrba, és az egyik hálóhelyre vetette magát. Még a cipőjét se húzta le. Nem csoda, hogy olyan szag van, mint egy zsúfolt tornateremben.

Katherine úgy döntött, hogy megiszik egy csésze levest és olvas egy darabig, amíg el nem alszik. Mást nemigen tehet.

- Fordulásra készül! - hallotta apja kiáltását. Lépések döngtek a feje fölötti üveggyapoton. Megragadta a fölső

ágy korlátját, ahol Evan horkolt, akár a láncfűrész, és megtámasztotta magát.

- Teljesen szél alá! - kiáltotta az apja, mire a hajó fölegyenesedett, egy másodpercre úgy maradt és aztán, amint az alsó vitorlarúd megfordult, és a vitorla öblös zuttyanással szelet fogott, balra dőlt. A mosogatóban csörömpölés, ahogy a piszkos csészék megindultak és átbucskáztak egymáson.

El kellene mosnia a csészéket. Ez a munkája. És persze Evané is, de Evan törődik is vele, fogta magát, lefeküdt. A fenébe, majd később elmossa őket. Kiöblített egy csészét, öntött bele egy kis levest, és fölhajtotta.

Ahogy ment vissza a hálóhelyére, megállt a radarernyő mellett és megnézte. Zölden világított, mint egy videojáték. Egy sárga csík pásztázta körbe-körbe, az óramutató járásával azonos irányban, s itt-ott aranyszínű pontok villantak, amelyekről tudta, hogy azok a többi hajó. A képernyő tetején csipkés szélű folt látszott.

Helló, Bermuda!, mondta magában. Tartogass egy kis napsütést a számomra. És esetleg, ha már itt tartunk, egy jóképű vízimentőt is. Olyat, aki utálja a vitorlásokat.

Örült, hogy megnézte a radart - nem érezte magát annyira egyedül.

Lefeküdt a helyére, fölkapcsolta a kis olvasólámpát, és kézbe vette a könyvét - Anne Rice: *A múmia.* Az anyja választotta neki, tökéletes könyv volt egy ilyen útra: romantikus, tele borzalmakkal, és eléggé hosszú, hogy sok napig kitartson, bármikor leteheti az ember és fölveheti, anélkül hogy elvesztené a cselekmény fonalát. Megtalálta, hol tartott. Ramszesz visszahozta az életbe Kleopátrát, és Kleopátra szeretkezett minden férfival, akivel találkozott, aztán megölte őket, és...

Klotyóra kellett mennie. Sóhajtott, fölkelt, a hajó hátuljába indult, el a térképasztal mellett. Kinyitotta az egyik vécé ajtaját. Azonnal megcsapta az orrát a szag, rosszabb volt, mint a Penn pályaudvar közvécéiben. Nem is kellett odanéznie, mégis odanézett, és persze el volt dugulva. Rálépett az öblítőpedálra, és kísérletképpen

meghúzta a szivattyúkart, de a hörgő hang óvta az újabb próbálkozástól.

Előrement a másik vécéhez. Az ajtajára egy darab szalagot ragasztottak, amin vegytintával ez állt: ROSSZ.

Hát ez remek!

Visszaballagott a hálóhelyéhez, kihúzta az alatta levő fiókot, és elővette a szükségklotyóját: egy üres, literes majonézes üveget.

Azzal újra a hátsó klotyóba ment, ahol visszatartott lélegzettel belepisilt az üvegbe, s csak arra gondolt: Jöjjön már a holnap, hadd aludjak, és ne ébredjek föl, csak amikor már bent vagyunk a dokkban!

Miután végzett, rácsavarta az üvegre a tetejét, jó szorosan, és elindult föl a nyíláson.

- Mentőmellény - figyelmeztette az apja.
- Én csupán... - Fölmutatta az üveget.
- Most már mindkettő?!
- Aha. Megint.
- Úristen... amikor megérkezünk, megjavítjuk.
- Ó, ezek a hölgyek... - mondta Lou bácsi kuncogva.
- Lou bácsi - így Katherine -, nem voltam jó biológiából, de ha nem tévedek, a férfiak is járnak klotyóra... néha.
- Elismerem - mondta Lou bácsi mosolyogva.
- Hoci - mondta az apja, és nyújtotta a kezét, hogy elvegye az üveget.
- Majd én - felelte Katherine.
- Bucikám...
- Mondom, hogy majd én!
- Akkor vedd föl a mentőmellényedet.
- Apu... jó, rendben. - Visszahátrált a létrán, a hálóhelyére ment, és magához vette a mellényt. Mérges volt, zavart és bosszús. Senki más nem visel mentőmellényt, pedig úgy rohangásznak a fedélzeten, mint a majmok. Ő mindössze három lépést akar tenni, hogy a tengerbe ürítsen egy üveget, és úgy beöltözik, akár egy űrhajós.
- Fölvette a mellényt, és azt gondolta: Most minek hü-

lyéskedsz? Mért nem hagyod, hogy kiöntse helyetted? Csak. Csak miért? Csak mert ez... magándolog. Marhaság. Amikor kicsi voltál, ő tett tisztába. Nem számít, most már mindegy.

Felment a nyíláson, megkerülte a kormánykereket, és előreindult a hajó szél alatti oldalán. A nap már alacsonyan járt a nyugati égbolton, olyan alacsonyan, hogy az óceáni holthullámok már-már el is takarták, és ezen az oldalon, ahol a nagy vitorla még árnyékot is vetett, olyan sötét volt, mintha este volna.

- Kapcsold be magad - utasította az apja.

- Igenis, kapitány úr. - A mentőkötelet egy két korlátlábat összekötő, hat milliméteres kábelhez kapcsolta.

- Tudom, hogy nehéz elhinni, de tényleg nem szórakozásból gyötörlek.

- Értettem, kapitány úr. - Tisztában volt vele, hogy ingerült a hangja, de nem tehetett róla.

Lecsavarta az üveg tetejét, és térdeivel egy korlátlábnak támaszkodva előrehajolt, hogy kiürítse az üveget. Az üveg nagy volt a kezének, és ahogy fölfordította, kicsúszott belőle. Reflexszerűen utánakapott a másik kezével, és elejtette a tetőt, mire előrelendült, hogy azt is elkapja, és akkor hirtelen egy pillanatra gyengült a szél, majd jött egy erősebb fuvallat, ami még jobban megdöntötte a hajót. És akkor egyszerre csak semmi sem tartotta a lábát, s mivel súlypontja a korláton túl volt, elvesztette az egyensúlyát és kibukfencezett.

Abban a töredékmásodpercben már tudta is, hogy a mentőkötél megfogja és visszalendíti a hajóba, mire megfeszítette a testét, és kezét a fejéhez emelte. A kötél nagy rándulással megfogta. Hallotta magát, amint sikít, és hallott mást is, valami hátborzongató, törésszerű hangot, és aztán, amikor neki kellett volna ütődnie a hajó oldalának, azt vette észre, hogy a... vízben van!

Elmerült, fejjel lefelé, de a mellény felhajtotta, és a feje fölbukkant a víz színén. Nem látott semmit - a haja a szemébe ragadt. Igyekezett kitörölni, ám mégsem látott

mást, csak vizet, hatalmas, kék-feketén ringó holthullámokat.

Lehetetlen. Mi történt? Lepillantott a mentőmellényére, és egy szaggatott szélű lyukat látott - ahonnan a mentőkötél kiszakadt.

Hallotta, hogy az apja kiabál, meg mások is, a szavak zagyván összefolytak, úgyhogy a kezei segítségével megfordult, és a lenyugvó nap fényében meglátta az árboc tetejének sziluettjét - egyre távolodott tőle, a vitorla csapkodott, a hangok mind gyengébben hallatszottak.

Egy hullám jött föl alatta, a magasba emelte, és most az egész árbocot látta, sőt még a kajüt tetejét is. Sikoltott, de érezte - a csudát, *tudta* -, hogy a szél elragadja a szavait és kelet felé viszi, az éjszakába.

A hullám tovagördült, s ő a völgybe csúszott, ahonnan semmit nem látott a hajóból, még az árboc csúcsát sem.

Érzett valamit a vízben, ami beburkolta, valami lüktetést, nagyon gyengén, de határozottan.

A motor. Bekapcsolták a motort. Nagyszerű. Most tudnak manőverezni, így gyorsan megtalálhatják. Gyorsam Mielőtt leszáll az éj.

Újabb hullám jött, és a tetejéről újra látta az árbocot, most már messzebb volt, az összes fényt kigyújtották rajta - árboclámpa, futófények, horgonyfények -, azért, hogy láthassa a hajót.

Ismét sikoltott, integetett, de most már nem hallhatták. Hát persze hogy nem, bekapcsolt motorral semmiképp.

De miért távolodnak folyamatosan tőle? Miért nem fordulnak vissza?

Aztán a hajó csak visszafordult, az orra jobbra állt; körözni kezd visszafelé, őhozzá. Remek. Most már megtalálják.

A holthullámot völgy követte, ahol nem látott semmi mást, csak vizet.

Ha nem látja őket, azok hogyan láthatják őt? Ők tizenöt méterre emelkednek ki a vízből. Ő milyen magasra? Ötven-hatvan centire?

Kíméld az erődet, gondolta. Ne sikoltozz, ne csápolj

olyan veszettül, amíg a hullám tetején vagy, ahol meglát-hatnak.

Egy holthullám felemelte, és látta a hajót, szinte teljes egészében... de távolodott tőle, más irányba ment! Fölsi-koltott.

Ahogy megint hullámvölgybe süllyedt, nyugat felé fordította a fejét. A nap már lebukott, csupán narancs izzást hagyott maga után a láthatáron és a sötétedő égen rózsás szegélyű felhőket. A feje fölött csillagok.

Hamarosan sötét lesz. Meg kell találniuk... kell, kell... különben...

Ne is gondolj rá.

Az istenit, milyen hideg van! Hogyan fázhat ennyire ilyen hamar? Még csak néhány perce van a vízben, de már karja-lába remeg, a torka és az állkapcsa olyan csúnyán reszket, hogy lélegezni is alig bír.

Az óceán vizének hűvös középső rétegében sodródott, nem fenyegette semmi, nem háborgatta semmi, vitte a víz.

Nemrég táplálkozott - belakott alaposan, úgyhogy most nem érzett ösztönzést a vadászatra.

Pusztán csak létezett.

És akkor, messziről valami lüktetés lökéseit érezte, gyönge hullámokat, amelyek a vízen át a bőrét paskolták.

Inkább kíváncsiságból, mint szükségből rezegtetni kezdte farkuszonyait, és lassan emelkedett.

Ha melegebb vízre bukkan, akkor megáll, mert csupán a jói-lét kényszerének engedelmeskedett. De a hűvös réteg folytatódott, s így tovább emelkedhetett.

Most fényt érzékelt, és a lüktetés is közeledett, és volt valami más, valami, ami nem a lüktetéshez tartozott, ami a vizet háborgatta odafönt.

Valami élő.

Újabb holthullám emelte Katherine-t, s amikor följutott a tetejére, meglátta a hajót, az egész hajót - a közelben! -, fekete árny volt a szürke égbolttal a háttérben, az árbocon fehér, zöld és vörös fények világítottak.

Sikoltott és integetett, majd a hullám tetejéről ismét visszasiklott a völgybe.

Nem látták meg és nem hallották. *Miért?* Olyan közel vannak! Pedig ő hallotta őket, hallotta a motort, s mintha még egy emberi hang is eljutott volna hozzá.

A hajó felől fúj a szél, ezért. Tőlük eljut a hang hozzá, de tőle hozzájuk nem.

Sötét. Sötét van, majdnem, mint éjszaka. És hideg. A víz mély. Milyen mély is? Végtelenül mély.

És most végül elfogta a rettenet, a zsigereibe ősi félelem markolt, szétáradt a vérében is, és szaggatni kezdte az idegeit.

Az apja szörnyekről beszélt, és most már tudta, hogy ezek el fogják kapni. Lidérces képek villantak az agyába, amit már évek óta nem tapasztalt, utoljára hat- vagy nyolcesztendős korában, akkor voltak mindenféle szörnyetegei, amik az ágya alatt éltek, a szekrényben meg a susogó fákban az ablaka előtt. Az anyja mindig bejött a szobájába és vigasztalta, azt mondta, hogy nincs semmi baj, a szörnyetegek csak kitalált lények.

De most senki sem siet a vigasztalására. A kitalált lények léteznek.

Rémesen egyedül érezte magát, nem is tudta, hogy létezhet ilyen totális egyedüllét, mintha ő volna az egyetlen élőlény a föld kerekén.

Egymást kergették a gondolatok a fejében: Miért is erősködött, hogy eljöhessen erre az útra? Miért nem hagyta, hogy az apja ürítse ki az üveget helyette? Miért? Miért? Miért?!

Imádkozni próbált, de csupán az jutott az eszébe, hogy „Álomra hajtom a fejem..."

Meg fog halni.

Ne!

Megint sikoltott - nem szándékosan, nem azért, hogy meghallják; olyan élőlény sikolya volt, aki a halál ellen tiltakozik.

Újabb hullám tetejére került, és látta, hogy ott a hajó,

egészen közel, de valami megváltozott. Nem mozog - megállt. Nem hallott motorhangot.

Ahogy a hullámvölgybe siklott, emberi hang ütötte meg a fülét: az apja beszélt hangerősítővel.

- Katherine, hallasz engem? Mi nem látunk téged, de kikapcsoltuk a motort, kikapcsoltunk mindent, és így hallani fogunk téged. Hogyha hallasz engem, akkor amint elhallgatok, sikíts, drágám, sikíts, ahogy csak bírsz, rendben?... Na, sikíts!

Katherine arra gondolt: Katherine-nek szólította.

Sikított.

Harminc méterre volt a felszín alatt. Lebegett, hagyta, hogy az érzékei információt gyűjtsenek.

Fölülről a lüktetés abbamaradt, de valami háborgatta a felszínt, egy apró mozgó valami.

Az élőlény.

Lassan emelkedni kezdett.

- Hallak, Katherine! Megint! Megint!

Megint sikoltott, kaparó hangon, ezúttal gyengébben, de összeszedte minden erejét, és sikoltott újra meg újra.

Egy hullám a hátára emelte és a tetejéről látta, hogy egy keresőlámpa fénykévéje feléje lendül. Imádkozott, hogy ne süllyedjen a völgybe, amíg a fény meg nem találja, de siklott lefelé, egyre lejjebb. Integetett. Nem fogja megtalálni a fény!

Az utolsó pillanatban a fény felemelt kezeire vetődött - látta, hogy a kéve megvilágítja a semmit markoló ujjait -, és a fény lendült odébb, de hallotta, mit kiáltanak a hangerősítőbe: - Megvagy!

Aztán hallotta, hogy ismét beindul a motor.

A lüktetés megint elkezdődött... közelebbről, tisztábban, és a kis élőlény irányába mozog.

Most már izgatottan emelkedett, változott a színe is. Nem az éhség miatt volt izgatott, nem a közelgő csata

előérzete miatt, nem valami fenyegető veszély miatt, hanem mert gyilkolásvágy fogta el.

Lassan érezni kezdte a holthullámzást, mivel már közel volt a felszínhez.

Amikor Katherine felért egy hullám tetejére, a fény az arcába vágott és elvakította. De a hajó ott volt, érezte a motor dobbanásait, érezte a kipufogógáz szagát.

Valami csobbant mellette, valami nagy dolog, s egy kar fogta át a derekát, egy hang meg így szólt: - Megvagy... minden rendben... nincs semmi baj.

Timmy. A bátyja köré fonta a karját, majd azt érezte, hogy húzzák fölfele, és a keze hozzáért a hajó kemény oldalához.

Ott van, ott van az élőlény, közvetlen fölötte, ott hánykolódik.

Sebesült állat.

Préda.

Több mint préda.

Táplálék.

A teremtmény nagy mennyiségű vizet szívott testüregeibe, és a hasában lévő tölcséren át lökte ki - kilőtt fölfelé.

Kezek ragadták meg Katherine-t és húzták olyan erősen, hogy arra gondolt, még kirántják a karját a helyéről, de aztán ott volt apja ölelésében, aki majdnem halálra szorította, és ezt mondta: - Ó, drágám... bébi... bucikám...

Más kezek Timmyt húzták a fedélzetre, ahol a fiú köhögve elterült.

Aztán valaki így szólt: - Mi ez a szag?

Katherine hallotta, hogy a motor tompa dörrenéssel beindul, és érezte, hogy a hajó mozogni kezd.

- Nézzétek csak!
- Mit?
- Ott hátul!
- Hol?

- Valami van a vízben.
- Nem látok semmit.
- Ott! Ott, ni!
- Micsoda? Mi az?
- Nem tudom. Valami.
- Nyilván csak a nyomdokvizünk.
- Nem, nem hinném.
- Nincs ott semmi. Megvan Katherine. Felejtsd el.

A lüktetés ismét gyöngült, az élőlény eltűnt.

A teremtmény a holthullámokon ringatózott, és egyik gigászi, sárga-fehér szemével fürkészte a vizet. Fölemelte a korbácsait, és végigsöpört velük a víz színén, kutatott. De nem talált semmit, s így visszamerült a mélybe.

Katherine takarókba burkolva feküdt a hálóhelyén, s hagyta, hogy az apja levessel itassa. Az apja sírt, nevetett egyszerre, és annyira remegett a keze, hogy végül Katherine elvette tőle a levest, és önállóan ivott.

Evan lesegítette róla a ruháit - most már nem is olyan beképzelt, sőt egész kedves -, forró vízzel lemosta, és odaadta neki egyik saját melegítőjét.

Timmy megállt mellette a zuhanyozóba menet, nem mondott semmit, csak lehajolt hozzá, és megcsókolta a homlokát.

David, Peter, Lou bácsi, szóval mindnyájan egymás után bejöttek hozzá és mondtak valamit, de egyetlen vállveregető megjegyzés sem hagyta el a szájuk.

Úgy érezte magát, mint valami híres ember, és ez tetszett neki. Végre egyszer neki is van egy története, amit elmesélhet, amikor mindenki más csak henceg. Egyszer ő is része az izgalomnak.

A szeme lecsukódott. Arra gondolt, milyen jó lenne átaludni a Bermudáig hátralevő utat.

21/ Ahogy Whip Darling lélegzetet vett, rájött, hogy lassan jön a levegő, akadozva, mintha egy üres szódásüveget szívna. A palack majdnem teljesen kiürült. Talán futja

még egy lélegzetvételre, legfeljebb kettőre, mielőtt végképp a felszínre kell bukkannia.

Nem számít, csak másfél méter mélyen van. Ha vákuumot szív, kiköpi a szájrészt, kilélegez és fölmegy.

De nem akarta, hogy most legyen kénytelen fölmenni, palackot cserélni, aztán visszatérni, csak hogy befejezze ezt a hülye, rohadt melót, amivel húsz perc alatt végeznie kellett volna, most pedig már a második órája bajlódik vele. A kormányzat bójáinak kicserélése nem nehéz; mindenki képes rá, aki használni tud egy harapófogót; ő már századszor csinálja. Mindössze annyit kell tenni, hogy a bóját lekapcsoljuk a láncról, ideiglenes úszót teszünk a láncra, a bóját a fedélzetre húzzuk, a cserebóját a hajóról a vízbe dobjuk, rákapcsoljuk a láncra, majd az úszót fölvonjuk. Kész üdülés.

Csak nem most. Először is, Mike nem a megfelelő méretű félszemet adta neki, aztán meg nem a megfelelő méretű csapszeget a félszemhez. Aztán Darling elejtette a jó csapszeget, és föl kellett mennie másikat keresni, mivel Mike annyira megzavarodott, amiért Darling egyedül van odalent, hogy azt se tudta, fiú-e vagy lány. Majd pedig, miközben Darling a fedélzeten a csapszeg után nézett, Mike elejtette a csáklyát, amivel a bóját tartotta, úgyhogy a bóját elsodorta a dagály, mire föl kellett vonniuk a horgonyt és azzal vadászni rá, mert egyikük sem őrült meg, hogy beugorjon a vízbe, hogy egy másfél mázsás acélbóját vonszoljon, amely utazni akar.

Egyébként is Mike-nak kellene idelent lennie, miközben Darling adogatja neki egyenként az alkatrészeket - és így is történt volna, ha Darling észre nem veszi, hogy Mike olyan föltűnően be van rezelve, hogy megkóstolja valami nagy dög, hogy még levegőt venni is elfelejtett volna odalent, még embóliát kapott volna és meghal.

A csapszeget visszafojtott lélegzettel a félszembe illesztette, és kalapáccsal rácsapott. A vízben a kalapács lassan mozgott, s mire lecsapott, ereje jórészt elfogyott, s így Darlingnak még egyszer be kellett vernie a csapszeget. Látását torzította a víz, a maszk meg a bója ugrálása,

úgyhogy ferdén vert a csapszegre, mire az lepattant a félszemről, és forogva eltűnt a kék mélységben.

- Azanyád! - kiáltotta Darling a szájrészbe, amint nézte, ahogy merül a csapszeg. Kiszívta a maradék levegőt a palackból, az utolsó atomig, majd kihúzta a tartalék csapszeget a fürdőnadrágja övéből. Rávágott a kalapáccsal, és az úgy csúszott be, mint éles kés a friss halba. A harapófogóval szorosra tekerte, azzal körülnézett maga alatt, nem ólálkodik-e a homályban valami, ami nekitámadhat, amint a felszínre rugaszkodik. Kiköpte a szájrészt, kilélegzett, és fölrúgta magát a napfényre.

Mike az ugródeszkán várta. - Megvan? - kérdezte, és elvette Darling palackját és szerszámövét, és a fedélzetre húzta őket.

Darling bólintott, fölhúzta magát az ugródeszkára, és hasra fordulva lefeküdt, zihálva.

- Mi dolgunk van nekünk itt, Michael? - kérdezte, amikor végre szólni tudott. - Vero Beachben kéne csücsülnünk egy lakályos kégliben Pink Ladyt kortyolgatva, miközben a naplementét nézzük, ahelyett hogy a tengerbe vetjük magunkat, és kis híján megfulladunk, és mindezt egy rongyos ötdollárosért.

- Kijön belőle az üzemanyag.

- Éppen hogy - felelte Darling, és megfordult a fejében, hogy mond még valami szépet, hogy Mike jobban érezze magát, amiért nem ő végezte a merülést. - És ezt is neked köszönhetjük.

Mike annak idején elhatározta, hogy megbütyköli a motort, ami most már nagyszerűen működött egy dízel-olaj-petróleum keverékkel, ami több mint harmadával csökkentette az üzemanyagköltséget. És ez azt jelentette, hogy kereshettek is néhány dollárt az ehhez hasonló szaros melókkal.

Darlingnak évek óta nem kellett már dolgoznia kormányzati bójákkal, és remélte, hogy többé nem is kell. De amikor meghallotta, hogy a kormányzat le akarja cserélni az egyik legnagyobb csatornabeli bóját, s hogy a munka elvégzésére pályázatot írt ki, ő is beszállt a licitálásba, és

elképedésére - majdnem zavarba is hozta a dolog - ő kérte a legalacsonyabb árat.

Úgyhogy ők végezték a munkát, ötszáz dollárért, s mivel olcsóbb üzemanyaggal futottak, napi kétszázötven dollár tiszta hasznuk is lehetett rajta - nem lettek krőzusok tőle, de még mindig jobb volt, mint a kertben üldögélni, és a szőrszálakat számolgatni a szomszéd macskáján.

Más munka nem akadt, legalábbis olyan nem, amit Darling is elvégezne. Az akváriumozásnak lőttek, és a verseny anélkül telt el, hogy bárkit is elvitt volna a hajóján merülésre, mert mihelyt a versenyzők partot értek, és látták azt a cikket a *Newsweek-ben*, a New York-i Természettudományi Múzeumból való óriáspolip képével, úgy döntöttek, hogy inkább nem merülnek... még a sekélyesben sem, ahol a legrosszabb, ami az emberrel történhet, az, hogy egy korall megvágja a térdét. Már csaknem két hete senki a hírmondóját sem látta a polipnak, de még egy árva búvár nem ment bele a vízbe.

Ez teljesen értelmetlen volt, de hát - gondolta Darling - sok minden az. Hamarosan olyanokról lehet majd hallani, akik nem hajlandók zuhanyozni attól való félelmükben, hogy óriáspolip mászik elő a zuhanyrózsából vagy jön föl szennyvízlevezetőcsövön, és megeszi őket.

Másokat viszont munkával látott el az esemény. Az egyik üvegfenekű hajó fargerendázatára új nevet pingáltak: POLIPVADÁSZ, és turistákat szállítottak rajta a zátonyok széléig, és akkor lenézettek velük a harmincméteres vízbe, mialatt az Indiana Jonesnak beöltözött kapitány legjobb Vincent Price-i hangjával halálra ijesztette őket: artikulálatlan bömböléseket vett föl magnóra, és hangszóróból lejátszotta.

Marhaság volt, de Darling nem hibáztatta érte; valamit kellett csinálnia. Néhány hajó, amely légzőcsöves amatőrbúvárokat fuvarozott, akár szárazdokkban is pihenhetne. A látogatók féltek a víz közelségétől, és nem óhajtottak harminc dollárt kifizetni azért, hogy körbevigyék őket, és megmondják nekik, mit kellene látniuk.

Egy vállalkozó szellemű ajándékbolt-tulajdonos már

egész sorozat poliptémájú bizsut árult, kagylóhéjakból és ezüstszálból készült ócskaságokat. És állítólag az egyik halász vagyont keresett azzal, hogy fogott apró polipokat, megfagyasztotta őket, formába helyezte, leöntötte gyantával, és „Eredeti miniatűr Bermuda Háromszög-beli szörny" gyanánt árulta.

Megérkeztek a szélsőséges környezetvédő csoportok képviselői is, és mindenkihez bekopogtak pénzt gyűjteni a polipmentő kampányukhoz. Darlingot kérték fel, hogy legyen a kampány helyi képviselője, de ő visszautasította, mondván, hogy az *Architeuthis* eddig remek munkát végzett az önmentés területén, anélkül, hogy ő vagy bárki más segítette volna.

A polipmentők még negyvennyolc órát sem töltöttek el Bermudán, de már összetűztek az ellentáborral, néhány nagymenő sporthalásszal, akik Rybovítch-, Hatteras- és Merritt-típusú hajóikat mindenhonnan nyugat felé küldték szörnyhalászatra. Páran olyan türelmetlenül vártak a hajóikra, hogy megpróbálták kibérelni Darling hajóját, de ő azokat is elutasította, ugyanúgy, mint Manninget és Dr. hogyishívjákot... Talleyt.

Néha már sajnálta, hogy Talleyt elutasította, kivált az ilyen napokon, amikor fájt a szája a szabályozó szájrész harapdálásától, s amikor merevvé fagyott, és kis híján kómába esett... s mindezt pár száz dollárért, amit meg kell még osztania Mike-kal.

De Talley és Manning olyan népség, akikkel - ahogy a mondás tartja - nem jó egy tálból cseresznyézni. Charlotte rámutatott, hogy a maguk módján mindketten a legveszélyesebb embertípushoz tartoznak, amelyikkel nem ajánlatos közösködni: egyiküknek sincs vesztenivalója. Darling sokszor gondolkodott róla, hogy pontosan miért érdemes kockáztatnia az életét Charlotte-on meg Danán kívül, de azt biztosan tudta, hogy egy olyan dög szóba sem jöhet, amely reggelire embereket eszik, és hajókat ebédel.

Mindamellett nem vesztette el teljesen a reményt. Bent a városban az egyik vendéglő dokkja felújításra szorult, és ha megcsípi a melót, egy hétig dolgozhat rajta, napi

ezerért. Hallotta, hogy a telefontársaság állítólag kábelt akar fektetni... szar munka sarat szivattyúzni a kiásandó árokból, amibe a kábelt fekteti az ember, de becsületes munka, mert nem kell elpusztítani semmit, és még fizetnek is érte.

Csupán ennyit akart... munkát. Fogalma sem volt, hogy csinálja Charlotte, hogy mindig legyen étel az asztalon, mindig égjen a villany, mindig be legyen fizetve a biztosítás, de valahogy sikerült neki.

Darling lezuhanyozta magáról a sót, sortot húzott, miközben Mike elrakta a búvárfelszerelést, és megsütött egy hűtőládából elővett makrélát. A makrélát eredetileg csalinak szánták, de mivel a közelben nem volt mit fogni, arra gondoltak, hogy akár meg is ehetnék.

Ebéd után délkeletnek vették az irányt, a zátonyok külső széle mentén cirkáltak hazafelé, kígyóvonalban. Darling úgy tervezte, hogy útközben megáll a városi dokkban, és benyújtja a számlát a Tengerészeti Hivatalnak. Volt ott egy barátja, aki megígérte, hogy készpénzben fizet neki.

- Odané! - mondta Mike, és lemutatott a repülőhídról. Két aligátorteknős sodródott a vízen, hassal fölfelé, a hajó közöttük haladt el.

Egy másodperc múlva két újabbat láttak, aztán egy nagy szemű vörösdurbincsot, egy angyalcápát meg négyöt apró kisasszonyhalat. Mind dög volt, fölpuffadva.

- Mi a fene folyik itt?! - mondta Darling.

És akkor zajt hallottak a távolból, valami pokoli morajlást, és egy pillanatra megremegett az acél a lábuk alatt, mintha valaki buzogánnyal a hajótestre csapott volna.

Aztán fél mérföldre maguk előtt, kicsit jobbra, a mély vízben megláttak egy hajót, és a hajó előtt permetoszlopot, amely épp ráomlott egy óceánvízpúpra. Figyelték, ahogy a púp kisimul, beleolvadt a tengerbe, és a permetből fehér folt marad a víz színén.

Mike a szeméhez emelte a látcsövet, és a hajóra irányította. - Az akvárium hajója - mondta.

- Magasságos Isten! - szörnyülködött Darling. - Liam fogta magát, és engedélyt szerzett, hogy fölrobbantsa a dögöt.

Herbert Talley lenyalta a sós permetet a napszemüvegéről, és az ingujjába törülte a lencsét. Megtalálta a kis szürke halat, amely kiröpült a vízből, és tarkón csapta, majd belehajította a tengerbe, ahol a többi - az a sok tucat hal, amelyet megölt a rázkódás - folyamatosan bukkant a felszínre, fehér hasuk a napnak fordulva.

- Ez meleg volt - jegyezte meg, de tartózkodott erősebb kifejezések használatától, amiket mondani akart, olyanoktól, hogy „marha" meg „idióta".

- Nem annyira, doktorom - válaszolta St. John, akinek ázott, légnyomás sújtotta fürtjei úgy lógtak kétoldalt, mint a dzsungel liánjai. - Én tanulmányt írtam a robbanóanyagokról. Nem eshetett bajunk.

St. John lepillantott a tengerre, és kezével árnyékolta a szemét, hogy a döglött halak rétege alá lásson. Kiegyenesedett, lépett egyet előre, és odakiáltott az orrba az embereinek: - Még egyet előkészíteni! Ezt kétszáz méter mélyre helyezzék!

A kormányos, egy izompacsirta továbbképzős egyetemista, aki úgy festett, mint egy szex-és-szörfös film csillaga, kidugta a fejét a kabinból: - Milyen messzire kell mennünk, hogy kétszáz méter mély feneket találjunk?

- Használják a mélységmérőt, az isten szerelmére. Tudják, hogyan kell, nem?... Vagy mindent magamnak kell csinálnom?

- Tönkretettük.

- Akkor menjünk arra, ni! - mondta St. John, és karját arrafelé lendítette, ahol sötétebb volt a víz.

Visszafordult Talleyhez. - Maga is úgy véli,. hogy amikor megöljük az állatot, feljön a víz színére?

- *Ha* - helyesbített Talley. - *Ha* megölik az állatot. Akkor igen. - Talley tudtára adta már St. Johnnak, ki az, akinek gőze sincs az *Architeuthis* biológiájáról.

- Még akkor is, ha miszlikbe szaggatja a robbanás?

- Igen. - Talley nem látta értelmét, hogy bővebben kifejtse a válaszát, mivel a jelek szerint St. Johnnak nagyjából akkora esélye volt az *Architeuthis* elpusztítására,

mint egy tízéves kölyöknek, hogy csúzlival eltaláljon egy verebet.

- Még kétszáz méter mélyről is feljön a felszínre?

- Mindenhonnan. Mint már említettem, az ammónia-tartalom miatt a hús könnyebb a tengervíznél. A felszínen fog úszni, akár az olaj, akár a...

- Tudom, tudom - mondta St. John, és az orr irányába fordult.

Talley lenyelte a mérgét, és megpróbálta kigondolni, miként szabadulhatna ettől a zsarnok seggdugasztól, aki úgy kezeli, mint egy segédet. Nem is kellett volna elfogadnia St. John meghívását, hogy kísérje el.

A telefonban bezzeg St. John udvarias volt, előzékeny, mi több, lelkesen magyarázta, milyen jó lesz, ha Talley is látja, hogyan kísérli meg elpusztítani az óriáspolipot. Üdvözölte Talleyt az akvárium tíz és fél méteres hajójának fedélzetén, bemutatta a négyfős legénységet - így a robbanóanyagokért felelős fiatalembert is, aki mintha már előre émelygett volna, vagy az idegességtől, vagy a tengeribetegségtől -, majd előadást tartott Talleynek arról a témáról, amelynek Talley az életét szentelte, előadást, olyan áltényekkel tarkítva, amelyeket, Talley elképzelése szerint, képregényekből, horrorfilmekből és szenzációhajhász bulvárlapokból szedett össze.

Amikor Talley cáfolta az egyik, St. John által megdönthetetlennek tartott tényt - nem durván, nem kioktatóan; egyszerűen csak megjegyezte, hogy nincs perdöntő bizonyíték, amely alátámasztaná St. Johnnak azt az állítását, miszerint az *Architeuthis-nak* csupán három fajtája létezik, hiszen számos tudós vélekedik úgy, hogy akár tizenkilenc fajtája is lehet, amelyek mindegyikének megvan a maga külön sajátossága -, nos, erre St. John kurtán így reagált: - Nevetséges! -, s azzal témát váltott, meggyőzve Talleyt arról, hogy semmit sem hajlandó tanulni, és hogy mindössze annyit vár Talleytől, hogy helyeseljen és tapsoljon, bármit csinál is.

Az volt a legdöbbenetesebb benne, hogy St. John nem is tudta, milyen tudatlan; az utolsó betűig elhitte mindazt

az ostobaságot, amit szajkózott. Minthogyha az agya minden forrásból gyűjtött volna adatokat - megbízható, mellékes és abszurd adatokat -, és ő csak a neki tetszőket választotta volna ki, míg az összes többit elvetette, így alakítva ki a maga megfellebbezhetetlen igazságát.

St. John az út nagy része alatt magára hagyta Talleyt, utasította, hogy maradjon a hajó hátuljában - „ott biztonságos" -, miközben ő a legénységének az óriáspolipról meg a víz alatti robbantásokról tartott előadást. Az egyetlen alkalom, amikor még egyszer vette a fáradságot, és szólt Talleyhez - nem is kérdést fogalmazott, hanem tűnődő kijelentést tett bizonyos testfajták úszóképességéről -, akkor volt, mikor a legénység egy tagja szerette volna tudni, hogyan lesznek képesek megállapítani, hogy elpusztították a szörnyet, mert ha nincs úszóhólyagja, valószínűleg a fenékre süllyed... nem?

St. John félénken pislogott, mígnem Talley kiigazította, mondván: az *Architeuthis* húsának kifejezetten felhajtóereje van, amely információt aztán St. John úgy adott tovább, mintha saját ismeretei gazdag tárházából származna.

Talleyt nem érdekelte, hogy adatokkal látja el St. Johnt. Mostanra már csak az lebegett a szeme előtt, hogy elhagyhassa ezt a hajót, mielőtt St. John elkövet egy olyan baklövést, aminek következtében mindnyájan a levegőbe röpülnek.

Bárcsak Manninggel kibérelhettek volna egy saját hajót! Megpróbálták, de nem akadt egyetlen megfelelő méretű alkalmatosság sem, leszámítva az öreg kompot, ami viszont teljes felújításra szorult. Volt egynéhány közepes méretű kormányzati hajó, de érdeklődvén irántuk, folyton bürokratikus bonyodalmakba ütköztek, amelyek mindegyike mögött - Talley egyre inkább meg volt győződve róla - St. John állt, mert magának akarta a szörnyeteget.

Manning még egy kísérletet tett, hogy hajót szerezzen, ezúttal az Egyesült Államokból, ám az utazási idő, a hajó ki- és beléptetése, az ellenőrzések meg a vámok azzal fe-

nyegettek, hogy az év nagy részét a szárazon kénytelenek tölteni.

S mindeközben Talley tudta, hogy az egyetlen esélye, talán egész életében az egyedüli esélye, hogy lássa, tanulmányozza és filmre vegye az állatot, amelynek harminc esztendeje a megszállottja, minden egyes nappal csökken. Az áramlatok, a vízhőmérséklet és a Golf-áram időszaki változásai arra ösztönözhetik az *Architeutis-t,* hogy odébbálljon.

Világos: egyetlen reményük Whip Darling. Annak alapján, amit hallottak róla, meg amit a vele való beszélgetésből megtudtak, egyértelművé lett számukra, hogy ő a tökéletes ember a feladatra: szakértő, találékony, kemény és határozott. A hajója is tökéletes. Talley és Manning egy ízben bérelt egy lapos fenekű csónakot, és egyik este áteveztek a Mangrove-öblön, miután látták, hogy Darling és a felesége taxival elmennek hazulról. Felmentek a hajóra a hosszú árnyékokat vető naplementében, tanulmányozták széles tatját, amelyen szemlátomást sok nagy kábeldob elfért, meg a motorja és egy polcrendszer a tartalékrészeknek, megfelelőnek találták a rakodóberendezését meg a csigasort, de még az orr szögét és a fenék formáját is, amelyek mind a hajó robusztus voltáról és stabilitásáról tanúskodtak.

Azt is fontolgatták, hogy kísérletet kellene tenniük a hajó megvételére, de pár „spontán" beszélgetésből, amit Talley a Cambridge Szálloda személyzetével meg a hajógyári munkásokkal folytatott, azt szűrte le, hogy a hajó és gazdája elválaszthatatlan. A hajó megvásárlása egyet jelentett volna a gazdája megvásárlásával, de a gazda világossá tette, hogy ő nem eladó.

Még mindig nem. bukkantak rá Darling gyenge pontjára, de Manningnek esze ágában se volt feladni. Váltig bizonygatta, hogy idővel igenis rá fog lelni ennek a szentnek is az Achilles-sarkára. Van még néhány ismerőse, akivel beszélnie kell, van még néhány szívesség, aminek az árát be lehet hajtani.

Talleynek viszont már senki nem jutott az eszébe, akit

megkérdezhetne, semmi, amivel kísérletet tehetne. Még egyetlenegy személlyel volt találkozója, aznap este, de gyanította, hogy a tárgyalásnak semmi eredménye nem lesz, csupán annyi, hogy ismét pénzt kérnek tőle egy Darlingról szóló zaftos pletyka ígéretéért cserébe. Akadt már egypár ilyen esete, de Talley addig sosem volt hajlandó fizetni, amíg nem hallotta az információt, ám a nagy leleplezés sosem ért egy lyukas garast sem.

Aztán az este felhívta valaki telefonon. Azt mondta, a neve Carl Frith, és hogy halász. Azt mondta, hallotta, hogy Talley Whip Darling körül szimatol, ő talán segíthet. Az egyetlen ok, amiért Talley nem utasította vissza kapásból a találkozót, az volt, hogy Frith azzal kezdte: ő nem kér érte pénzt. Ő csak igazságot akar... bármit jelentsen is ez.

- Kész! - kiáltotta egy hang a hajó orrából.

- A helyzetünk megfelelő? - kérdezte St. John a kormányostól.

- Igen, uram.

- Milyen távolságban vagyunk a töltettől?

- Körülbelül száz méterre.

- Kerüljünk közelebb. Biztos akarok lenni, hogy az impulzus célba ér.

- De...

- Közelebb, a mindenit! Maga is azt szeretné, ha működne, nem?... Nem azt szeretné?

- De azt, uram. - Amint a kormányos sebességbe tette a hajót és gázt adott, Talley a hajó legesleghátsó zugába ment. Megkopogtatta az üveggyapotot, szerette volna tudni, vajon úgy építették-e, hogy fenn maradjon a víz színén.

Aztán St. John elkiáltotta magát: - Tűz! -, és a legénység egyik tagja elfordította a gombot a robbantó-szerkezeten.

Egy másodpercig semmi sem történt, csend volt, majd morajlást hallottak, és olyan érzésük támadt, mintha egy óriási kéz ragadta volna meg a hajót, és megkísérelné fölemelni az égbe. Ezután pedig körös-körül föltört a víz.

Végül a hajó visszahuppant, a permet szétoszlott, és St. John hátrament s a korlát fölé hajolt. Apró halak - rózsaszínűek, vörösek, szürkék meg barnák - sodródtak a felszínre.

- Mélyebben... - mondta. - Mélyebben kell lennie. Meg kell próbálnunk mélyebbre menni.

A kormányos kilépett a kabinból, és így szólt: - Doktor, Ned azt mondja, léket kaptunk.

- Léket? Hol?

- Elrepedt az üveg. Odalent, a kukucskálóablakok üvege.

- Miért vitt bennünket olyan közel?

- Micsoda?! Nem maga mondta, hogy...

- A jármű biztonságáért maga felel. Ha úgy ítélte meg, hogy veszélyes ilyen közel kerülni, kötelessége lett volna visszautasítani.

A kormányos csak bámult rá.

- Maga idióta - fakadt ki St. John, és elindult előre. - Milyen komoly a lék?

- Nem ártana visszafordulni, arra az esetre, ha netalán...

- Badarság. Javítsák meg epoxival - mondta St. John, s azzal eltűnt a kabinban.

Pazar, gondolta Talley, akkor most el fogunk süllyedni, és én valószínűleg itt fogok megfulladni, a semmi közepén. Körbenézett a kormányosfülkében, valami olyasmit keresett, ami nem merül el. Megpillantott egy fa raktárfedőt, kiakasztotta a helyéről, hogy abba kapaszkodjon, ha a tat víz alá kerül. A partot kémlelte, igyekezett felbecsülni, milyen messze van... Három mérföld? Négy? Nem bírta megállapítani, de nagyon-nagyon távolinak rémlett.

Aztán, ahogy hátrafordult, egy hajót látott nem olyan messze. Nem csinált semmit, egyszerűen csak ott állt, orral ebbe az irányba. Nagy hajó volt.

Adj hálát, gondolta. Legalább talán jön valaki, hogy megmentsen.

Hallotta, hogy a motorjukat sebességbe kapcsolják, és

érezte, ahogy a hajó nagy nehezen fordul, és megindul a part felé.

St. John verejtékezve kijött a kabinból, képe bíborba játszott - vagy az erőlködéstől, vagy a dühtől.

- Ott egy hajó - mondta Talley. - Esetleg azt kellene...

- Magam is látom! - St. John rácsapott a kabin válaszfalára, és elordította magát: - Hé!

A kormányos kidugta a fejét az ajtón. - Tessék, uram.

- Látja ott azt a hajót? Hívja rádión, és szólítsa föl őket, hogy kövessenek minket a kikötőbe.

- *Szólítsam föl* őket, doktor?

- Igen, Rumsey... *szólítsa föl* őket. Mondja meg nekik, kik vagyunk, és mondja, hogy kövessenek minket a kikötőbe, ha netán segítségre szorulnánk. Meg fogják tenni. Erre mérget vehet.

- Igenis, uram. - Ahogy a kormányos visszahátrált a kabinba, St. John megkérdezte: - Felismeri?

- Igen, uram.

- Ki az?

- A *Kalózkapitány*... Whip Darling.

- Ó... - nyugtázta a hírt St. John, és egy pillanatnyi habozás után hozzátette: - Felejtse el.

- Uram?

- Felejtse el. Ne hívja őket. Csak vigyen bennünket haza.

A kormányos összeráncolta a szemöldökét, aztán vállat vont, és bement.

- Nézd már, hogy megy az a jószág! - mondta Mike.

- Megsüllyedten... - felelte Darling. - Léket kapott.

- Követjük őket?

- Ha segítségre van szükségük, majd szólnak - mondta Darling. - Én szeretném, de nem hinném, hogy Liam szívesen szólna.

Határozott mozdulattal elfordította a kereket, gázt adott, és a Nyugati Kék Hasadékot jelző bója felé vette az irányt. Maradt a mély vízben, és jó néhány percig a hajó orra apró halak tetemeit szelte.

- Hát ez mindent szarrá robbantott - mondta Mike.
- Kár, hogy a hülyeség nem számít bűnnek - jegyezte meg Darling —, különben életfogytiglanra vághatnánk ezt a tagot.
- Mit használt?
- Alighanem ő sem tudta. - Darling vállat vont. - Más nem érdekelte, csak hogy robbanjon. Vízgél lehetett... C-4... esetleg sima dinamit.
- De ilyen anyagot nem lehet csak úgy megvenni a fűszeresnél.
- Dehogynem. Nézd meg az összes robbanóporunkat. Csupán azt kell mondani, hogy egy dokknak vagy háznak akarsz alapot robbantani. Az engedélyező soha nem veszi tekintetbe a hülyeségfaktort.
- De azért furcsa... Hé! - Mike a beszélgetés alatt észak felé nézett, és most valami fényesre mutatott, ami két holthullám között sodródott.

Darling elrántotta a kormányt, és a hajót himbálni kezdték a bal hátfél irányából jövő hullámok.

- A mindenit! - kiáltotta Darling, ahogy az úszó dologhoz közeledtek. - Még több abból az ikrából... már ha az egyáltalán.

Egy újabb kocsonyás fánkféle volt, valamivel több mint két méterszer valamivel kevesebb mint egyméteres téglalap, hullámzott, a közepében lyuk.

Darling üresbe tette a motort, áthajolt a repülőhíd korlátján, és lenézett.

- Azt mondanám, bálnaokádék - mondta. - Tudod... ámbra... úgy értem, ha még maradtak volna a környéken bálnák.
- Ahhoz nem elég sötét - jegyezte meg Mike. - És nem bűzlik.
- Nem... ikra kell legyen, de ha agyonütsz, se tudom, milyen ikra. - Darling elhallgatott. - Egy keveset vigyünk magunkkal annak a Dr. Talleynek, nézze meg.
- Vegyek belőle?
- Miért ne?

Mike lemászott a létrán, keresett egy hosszú nyelű me-

rítőhálót, hátrament, ahol a hajó gádorkávája alacsony volt, és ahonnét könnyen elérhette a vizet.

Darling kis körben megfordította a hajót, és úgy manőverezett vele, hogy a kocsonyás massza az oldala mellé kerüljön.

Mike kihajolt fölé, és megmerítette benne a hálót. Amint a kocsonyához ért, az széttöredezett.

- Az istenit!-mérgelődött.-Szétjött.
- Sikerült?
- Hadd próbálom még egyszer.

Darling hátratolatott a hajóval, Mike fogta a háló nyelét és kinyújtotta a karját.

Amint a háló a vízhez ért, valami megragadta és húzni kezdte. Mike lába szára az alacsony korlátnak ütődött, és mivel súlypontja a víz fölött volt, átbillent a korláton.

- Hő! - üvöltötte, és hadonászott szabad kezével, de csak levegőt markolt.
- Ereszd el! - ordította Darling, de Mike nem eresztette. Mintha hozzá forrasztották volna, úgy szorította a keze a merítőháló alumíniumnyelét, és így az a valami a vízbe húzta. Teste félbukfencet vetett, és háttal esett a tengerbe. Csak ekkor eresztette el a nyelet.

Darling a repülőhíd hátuljába rohant, és félig ugorva, félig csúszva ment le a létrán, és hátrasietett. A hajó már nem volt sebességben, úgyhogy Mike-ot nem fenyegette a veszély, hogy elkapja a propeller, de Darling aggódott, hogy esetleg pánikba esik, vizet nyel és megfullad.

Márpedig Mike pánikba esett. Elfelejtett úszni. Összefüggéstelenül rikoltozott, és mindkét karja úgy forgott, akár a szélmalom vitorlája... alig másfél méterre a hajó tatjától.

Darling megragadta a kötelet, egyik végét a villához erősítette, a másikat föltartotta. - Michael!

De Mike nem hallotta, ő csak csépelte a vizet, és szüntelenül rikoltozott.

Darling felkarikázta a kötelet, megcélozta Mike fejét, és odadobta. Az arcán találta el, de Mike nem vett róla tudomást, amíg a kezei rá nem leltek és reflexszerűen meg

nem markolták. Aztán Darling a taton levő ugródeszkához húzta, lehajolt, megragadta a gallérjánál, és fölvonta a deszkára.

Mike csak hevert ott, nyöszörgött és köpte a vizet. Aztán köhögött, zihált, föltérdelt, és így szólt: - A picsába!

- Ugyan, Michael - vigasztalta Darling mosolyogva. - Csak egy nagy öreg teknős volt, hidd el. Láttam... biztos harcolni akart veled az ikráért.

- A picsába a teknőssel, veled meg mindennel. Végeztem.

Darling nevetett. - Nincs semmi bajod?

- Felcsapok taxisofőrnek.

Miután Mike kicsavarta a ruháit és maga köré tekert egy törülközőt, Darling visszament a kormánykerékhez, körbefordult a hajóval, és beállt majdnem a merítőháló mellé. Üresbe tette a motort, és a hajót a lendülete vitte közvetlenül a háló mellé. Darling a csáklyával gyorsan kiemelte és a fedélzetre húzta.

A teknős lyukat szakított a hálón, de egypár gömbölyded kocsonyadarab azért megragadt rajta. Darling egyet a napfény felé tartott, és alaposan megnézte. Apró valamik voltak benne, picik ahhoz, hogy meg lehessen állapítani, micsodák. Fontolgatta, esetleg lekaparja őket a hálóról, de valószínűleg nem volt elég belőlük, hogy megérje a fáradságot. Úgyhogy a kocsonyát lemosta a vízben, a merítőhálót a fedélzetre dobta, és felment a repülőhídra.

Néhány perc múlva, miután Darling befordult a Nyugati Kék Hasadék torkolatába, Mike két csésze teával megjelent a repülőhídon.

- Én ezt nem komálom - mondta Mike, s odanyújtotta Darlingnak az egyik csészét.

- Ha a tengerbe esünk, az bizony könnyen elronthatja a napunkat.

- Nem, én úgy értem, ezt az egészet. Mindentől berezelek. Volt már, hogy a tengerbe estem, de soha nem rezeltem be tőle.

- Próbáld meg elfelejteni. Mindenkinek van rossz napja.

- De azért nem mindenki rezel így be. A szarházi dögtől majd kilelt a hideg. Már-már azt kívánom, bár robbantaná föl Liam a szarházit. Ki hitte volna, hogy egy kurva polip képes megőrjíteni?

- Hagyd abba, vagy magad őrjíted meg magad... bebeszéled itt magadnak...

- Már nem kell bebeszélni...

Darling Mike-ra pillantott, ahogy ott didergett a törülközőben, a keze reszketett, és arra gondolt: ez a dolog megnyitott valami rejtett ajtót ennek a fiatalembernek a lelkében. Hátborzongató, hogy a dolgok, amiket nem értünk, olyan démonokat ébresztenek néha bennünk, amelyeknek a létezéséről nem is tudunk.

Már régen a sekély vízben jártak, balra a hajójavító erődje derengett, jobbra a Cambridge rózsaszín nyaralóházai kukucskáltak elő a kazuárfasor mögül, amikor a korlátnak támaszkodó és a hajó hátulja felé néző Mike megszólalt: - Még soha nem láttam azt a hajót.

Darling hátrapillantott. Északra, legalább hárommérföldnyire, egy kis hajó, nem hosszabb negyven-negyvenöt méternél, a mély Északi Csatorna bejáratához közeledett. A hajónak fehér teste és egyetlen fekete kürtője volt.

- Nem idevalósi jószág - jegyezte meg Mike.

- Nem bizony.

- És nem is a haditengerészeté. Mintha egy olyan magán-kutatóhajó volna.

Darling kézbe vett a látcsövet, s könyökét megtámasztva a korláton, a szeméhez emelte. A hajó jobb oldalán darukon függő mentőcsónakot látott, a kabintól hátrafelé meg egy hatalmas acél rakodódarut. A daru alatt egy tartótámaszon valami ovális tárgy látszott, valami, amin kerek ablakok voltak.

- A mindenségit, Michael! - mondta Darling. - Bárki is az, van neki egy olyan kis mélytengeri kutatókabinja a tatján.

Harmadik rész

22/ Wallingford kapitány az íróasztala fölé görnyedve rekvirálási űrlapokat töltött ki, amikor Marcus Sharp megérkezett, kettőt koppantott az ajtófélfán, és beszólt: - Szabad?

- Sharp? Mi van? - Wallingford föl se pillantott. - Nem. Várjon, ne mondja meg. Az a hír jutott a fülébe, hogy itt van egy kutatóhajó űrkorszakbeli kutatóberendezéssel, amelyhez hozzátartozik egy szupermodern, kétmillió dolláros mélytengeri kutatókabin, és azért jöttek, hogy megkeressék az óriáspolipot. Azt hallotta, hogy a haditengerészettől ki akarunk küldeni valakit arra a hajóra meg a kabinba, amikor leszállnak vele, és maga önként jelentkezik. Úgy véli, maga a legalkalmasabb erre a munkára. - Wallingford fölpillantott, és elmosolyodott. -Na?

- Hát... igen, kapitány úr. - Sharp belépett az irodába, és megállt Wallingford asztala előtt.

- De miért maga, Sharp? Maga helikopteres, nem tengeralattjárós. És minek kéne nekem tisztet küldenem, amikor egy matróz is megteszi? Csupán egy figyelő szempárra van szükség odalent, valakire, aki ügyel rá, nehogy ezek a balfaszok ott kutakodjanak, ahol nem kéne, vagy véletlenül elrontsák a haditengerészet egyik akusztikus kábelét.

- Búvár vagyok, kapitány úr - mondta Sharp. - Tudom, hogy néz ki a víz alatti világ. Tudom, hogy néznek ki a mi érzékeny berendezéseink odalent. Én olyasmiket is észrevehetek, amiket mások nem. - Szünetet tartott. - Részt vettem robbantási kiképzésben.

- Ezt hogy érti? - Mintha a kapitány nem jól hallotta volna. - Az istenit, Sharp, ezek nem azért vannak itt, hogy bármit is fölrobbantsanak. Valami magazintól jött buzgómócsingok ezek, az elsők akarnak lenni, akik fényképeket készítenek egy élő óriáspolipról... egy polipról,

amely, mint hallom, valószínűleg már ezer mérföldre van innét.

- Miféle üzletet kötöttek a bermudai kormányzattal? Azt hinné az ember, most már több nyilvánosságra igazán nincsen szüksége Bermudának.

- Pénz! Mi másról volna szó?! Bermuda megszorult. A turizmus a mélyponton van. A szállodák pénzügyi nehézségekkel küszködnek, a vendéglők úgyszintén, a sporthalászat jószerivel megszűnt. A búvárkodás sem üzlet többé. Amikor ezek az emberek az *Útitárs-tól...*

- *Útitárs?*

- A magazin neve. Új lap, valami olyan pasas indította, aki golyóscsapágyban utazik, és majd felveti a pénz. Volt nekik egy vadonatúj finn mélytengeri kutatókabinjuk lenn, a Kajmán-szigeteknél, fényképeket készítettek a mélyben élő fura állatokról, és amikor hallották, hogy idefönt van egy polip, úgy vélték, megérett az idő a puccsra - szenzációs híranyaggal, ami egy súlycsoportba katapultálhatja őket a *National Geographic-kel.* A *Geographic-nek* nincs ilyen kabinja. Senkinek sincs, amerikaiaknak semmiképp, kivéve a haditengerészetet, és nekünk is csak egy olyan, amelyik szart se ér. Akárhogy is áll a dolog, Bermuda azt mondta magának: Ugyan mért ne engednénk be őket? Ha megtalálják a polipot, príma, tán még kisütik azt is, hogyan lehet elpusztítani. Ha nem, akkor is hadd töltsék itt az idejüket és költekezzenek, miközben körülnéznek, és ha nem találják meg a polipot, akkor világgá kürtölhetjük, hogy a dög odébállt, és hogy Bermuda ismét biztonságos.

- De hogy jön ide a haditengerészet? Úgy értem, ezek bermudai vizek, úgy tűnik, ez...

- Hogy hogy jövünk mi ide? Ugyan már, Sharp... Bermudának nincsenek vizei. A jog szerint ezek NATO-vizek. De ténylegesen amerikai vizek. Minden cseppjük. Maga valóban azt hiszi, hogy a bermudaiak helyezték el a tengerben azt a rengeteg célkövető rádiólokátort? Azt hiszi, a bermudaiak fektették le azt a rengeteg kábelt, amelyekkel nyomon követik a szovjet tengeralattjárókat?

Ez Amerika, Sharp. És mihelyt a Pentagon tudomást szerzett erről az üzletről, a hajóról, amin az a csomó high-tech-berendezés van, lihegve tódultak hozzám, hogy megnyugodjon a lelkük: igenis teszek valakit az Egyesült Államok haditengerészetétől arra a hajóra meg a kabinba. Senki, akár amerikai állampolgár, akár a legjóságosabb manó, szóval senki se szaglásszon a mi mélytengeri szerkentyűink körül anélkül, hogy ott állnánk mellette, és a válla fölött néznénk, mi az ábra.

Wallingford hátradőlt a székében. - Úgyhogy erről van szó, Sharp - mondta. - Visszatérve magára, miért akarna leszállni abban a valamiben? Gondolja, hogy talán sikerül kiszúrnia egy hajóroncsot a cimborájának, Whip Darling-nak?

- Nem, kapitány úr - vágta rá zavartan Sharp. Soha fel sem merült benne, hogy Wallingford tudhat arról, hogy a repülési feladat teljesítése címén a zátonyok fölött cirkál, és hajóroncsok után kutat. Pedig gondolhatta volna, hiszen sosem volt egyedül a helikopteren, legalább egyvalaki mindig volt vele, a haditengerészeti támaszpont meg kis közösség, tele olyanokkal, akiknek töméntelen idejük van a fecsegésre. - Mi értelme volna? - kérdezett vissza. –

- Még ha észrevennék is valamit százötven vagy háromszáz méter magasból, nem volna mód kiemelni.

- Hát akkor meg? - érdeklődött Wallingford. - Mi készteti arra, hogy olyan emberekkel, akiket nem ismer, leszálljon fél mérföld mélyre az óceánba egy kis acélkoporsóban, hogy olyasmit keressen, ami valószínűleg nincs ott, de el is pusztíthatja, ha mégis ott van?

- Mert... - Sharp habozott, tudván tudva, hogy a legtöbb ember számára nehezen volna érthető az érvelése. - Mert ez olyan dolog, amit még nem csináltam. Látni akarom, milyen.

- Tudtommal még a Holdon sem járt. A Holdra is elmenne, ha valaki megkérné?

- El, kapitány úr. El, egész biztos.

- Magasságos Isten! - sóhajtott Wallingford, és megrázta a fejét. - Rendben, Sharp, megkapta. Legyen a hajó-

javítónál tizenhat órakor. Ma este mennek ki, lehorgonyoznak, és holnap reggel rögtön lebocsátják a kabint.

- Köszönöm, kapitány úr - mondta Sharp. - Mennyire hivatalos ez a dolog? Viseljek egyenruhát?

- Ne. Viszont vegyen föl meleg pulóvert, és húzzon meleg zoknit. Azt mondják, hideg van odalent a sötétben, kilencszáz méter mélyen.

- Igenis, kapitány úr. - Sharp tisztelgett, és már fordult is, hogy távozzon.

- Sharp... - szólt utána Wallingford, és megállította az ajtóban.

- Uram?

- Magát küldtem volna, akkor is, ha nem jelentkezik önként. - Wallingford vigyorgott. - Csak hallani akartam az érveit.

Visszatérve a szállására, Sharp összepakolta az útitáskáját, beledobott egy walkmant, néhány kazettát meg egy könyvet. Mire lezuhanyozott, felhúzta a farmernadrágot, és felvett egy cejgvászon inget, már majdnem tizenöt óra lett. A hajójavító Bermuda másik végében volt, motorbiciklivel egyórás út, úgyhogy felkapta a táskát, és indult kifelé a szobából. Az ajtóban eszébe jutott, hogy másnapra búvármerülést tervezett Darlinggal, erre visszament, és fölemelte a telefont.

Darling felesége vette föl, és mielőtt Sharp üzenetet hagyhatott volna, az asszony azt mondta, Whip lent van a hajónál, szól neki. Amíg várt, Sharp azon tűnődött, megmondja-e Darlingnak, hova készül. Ismerve a haditengerészet szenvedélyes titokzatoskodását, úgy vélte, hogy ez az út is titkos, még úgy is, hogy egy országos magazin film készítésével tervezi megörökíteni. De a haditengerészet mindent szeret titkosítani, kezdve attól, hogy hány szem krumplit vettek a legénységi étkezdének, egészen odáig, hogy mennyibe kerül a közlegények egyenzoknija.

Le van szarva a titkosság, döntötte el végül. Egyébként is jó esély van rá, hogy Darling már mindent tud a dologról.

- Örülök, hogy hívtál, Marcus - mondta Darling, amikor fölvette a kagylót. - Én is hívni akartalak. Mit szólnál, ha elhalasztanánk a holnapi búvárkodást? Van itt egy társaság valami magazintól, egy mélytengeri kutatókabint akarnak lebocsátani, hogy képeket készítsenek a polipról. Engem fogadtak föl kísérőnek.

- Te mész? Hogy érted, hogy kísérőnek?

- Nem tudják, hol keressék a dögöt. Nem tudják, hol a szakadék, vagy hogy a fenék hol lejt, vagy hol kezdődik a mélység. Van mélységmérőjük és oldalirányú hanglokátoruk, és ha rászánnák az időt, megtalálhatnák maguk is. De a hajó üzemeltetése belekerülhet tízezer dollárba naponta, s velem sok időt és pénzt takarítanak meg.

- És te belementél? Azt hittem...

- Marcus. Napi ezer dollár. Mindössze az a dolgom, hogy mutassam nekik az utat, megmondjam, merre irányítsák a kameráikat, meg hogy a kabinjuk fölött legyek, arra az esetre, ha az a hajótól távolabb kénytelen a felszínre jönni. - Darling nevetett. - Arra mérget vehetsz, hogy én abba a kabinba be nem teszem a lábam.

- Whip - mondta Sharp, majd elhallgatott, érezte, hogy lelkesedése lankadni kezd. - Nekem velük kell mennem.

- Neked? Minek?

- A haditengerészet aggódik, nehogy a hanglokátoros berendezéseink körül szaglásszanak, és esetleg úgy fogadtassák el tetemes költségeiket, hogy sztorit csinálnak arról, mennyi pénzt pocsékolunk nem létező szovjet tengeralattjárók megfigyelésére.

- Mitől olyan biztos benne Wallingford, hogy nem találják meg a polipot?

- A haditengerészet szerint már odébbállt - válaszolta Sharp. - És ez a véleménye az Oceanográfiai Hivatal munkatársainak meg a Scripps Oceanográfiai Intézetnek.

- Szerintem meg nem. És Talley szerint sem, különben visszament volna Kanadába. Nem, az a dög valószínűleg errefelé van, Marcus. Egészen bizonyos vagyok benne, hogy valahol ott van lent. - Egy pillanatra csönd volt a

kagylóban, aztán Darling hozzátette: - Azt mondtad, velük mész. Ugye ez nem azt jelenti, hogy te is leszállsz abban a kabinban?

- Dehogynem - felelte Sharp. - Hisz ez benne a lényeg.
- Ne tedd.
- Kénytelen vagyok, Whip.
- Nem kényszeríthet senki, Marcus. - Darling szünetet tartott, aztán folytatta: - Egyvalamit egyikünknek sem szabad elfelejteni: nagy különbség van bátorság és ostobaság között.

23/A királyi Haditengerészet Hajójavító Üzemét fegyencek építették a tizenkilencedik században - ők voltak a „transzport", mivel Angliából transzportálták, és a Grassy-öböl iszapos fenekén zátonyra futott s börtönné átalakított hajókon helyezték el őket. Kőfalai három méter vastagok, macskaköves utcáit puszta kézzel rakták ki. Az „Írország" nevezetű sziget egész északi végét elfoglalta, és hajdan külön civilizáció volt. Voltak ott barakkok több száz katonának, szakácsházak, börtöncellák, vitorlapadlások, szatócsboltok, kötélraktárak meg fegyverraktárak.

Ahogy most Sharp végigballagott a rakparton a dokkban álló kis hajó felé, a dokk felé, amely olykor még most is menedéket nyújtott óriási brit és amerikai csatahajóknak, butikok, kávéházak, ajándékboltok, valamint egy múzeum mellett haladt el.

A fargerendázaton olvasható feliratból megtudta, hogy a hajót *Kíváncsi Ellis*-nek hívják, és Fort Lauderdale-ből jött. A hajó mellett, a dokkon lépegetve lemérte a hosszát: körülbelül negyvenöt méter, s nagyrészt nyitott tatból áll. Úgy félúton a farkosár és a kabin közt, ott nyugodott a mélytengeri kabin a tartótámaszán, vízhatlan ponyva alatt. A hajó szemlátomást vadonatúj volt, s megcsodálván elegáns vonalait, úgy vélte, Hollandiában vagy Németországban építhették, és aprólékos gonddal tartják karban. A hajótesten egy árva rozsdafoltot nem lehetett fölfedezni, a festék sehol se pergett, sehol egy kopásnyom rajta.

A fedélzeten a kötelek példásan összetekerve, s az acél-alumínium szerkezet csillogott-villogott a délutáni napsütésben. Bárki is a gazdája ennek a járműnek, gondolta, a pénzre nincs gondja.

Egy nő állt az orrban, kenyérdarabokat hajigált az apróhalaknak.

- Helló! - kiáltott oda Sharp.

A nő feléje fordult, és visszakiáltott: - Helló! - Húszas évei végén járt, magas volt, karcsú és csokoládébarna. Levágott szárú farmert viselt, oxford férfiinget, amelynek a szárnyait összekötötte a derekán, és Rolex búváróra volt a csuklóján. Rövidre nyírt, napszítta barna haját hátrasimította az arcából. Napszemüvege zsinóron lógott a nyakából.

- Marcus Sharp vagyok... Sharp hadnagy.

- Á, maga az? - mondta amaz. - Oké, jöjjön a fedélzetre.

Sharp fölballagott a hajóhídon, és a fedélzetre lépett.

- Stephanie Carr vagyok - mondta a nő, és mosolyogva nyújtotta a kezét. - Fényképeket készítek. - Hátravezette Sharpot a kabinba.

A kabin tágas volt és kényelmesen berendezett. Volt két, falból lehajtható asztal, két PVC-borítású heverő a padlóhoz erősítve, számos műanyag szék, puha fedelű könyvek több állványon, valamint egy polcon tévékészülék és videó. Lépcső vezetett föl az elöl lévő hídra, le a hajókonyhába meg hátra a lakófülkékhez.

Egy alacsony, inas, sörtehajú férfi, aki harminc és negyvenöt között bármennyi lehetett, a földön ült, és a videón egy James Bond-filmet nézett.

- Ő Eddie - mutatta be Stephanie. - Ő vezeti a mélytengeri kutatókabint. Eddie, ez itt Marcus.

Eddie szórakozottan intett, és egy „Helló"-val üdvözölte Sharpot.

Sharp észrevette, hogy az egyik asztalon szanaszét több doboz film, kamerák, villanólámpák és fénymérők hevernek. - Van magával író? - kérdezte Stephanie-tól.

- Nincs - felelte a nő. - Én csinálok mindent. Meg

aztán, ha filmet készítünk erről a szörnyről, senkit se fog érdekelni a szöveg. - A hátrafelé vezető lépcsőre mutatott. - Van odalent pár üres kabin. Bárhova lerakhatja a cuccát.

Sharp egy székre dobta a táskáját. - Ki az az Ellis? - kérdezte. - Aki a hajó nevében szerepel -*Kíváncsi Ellis?*

- Barnaby Ellis... Ellis Csapágyak... Ellis Alapítvány... Ellis Kiadóvállalat. A csapágyak hozták létre az alapítványt, a hajó az alapítvány tulajdona. Amikor a kiadóvállalatnak van szüksége a hajóra, az alapítványtól veszi kölcsön.

- Maga a kiadóban dolgozik?

- Nem, én szabadúszó vagyok. A *National Geographic*-nek dolgozom, a *Traveler*-nek, bárkinek, aki fizet.

- Hé, maga, a tengerészettől! - kiáltott le egy hang a hídról.

- Jöjjön, ismerkedjen meg Hectorral - mondta Stephanie, és fölvezette Sharpot a hídra.

Hector a negyvenes évei közepén járhatott. Barna bőrű volt, tagbaszakadt, keményített fehér inget viselt kapitányi váll-lappal, gyűrött fekete nadrágot és fényesre suvickolt fekete cipőt. A Bermudát övező vizek térképén dolgozott, ceruzával és vonalzóval. - Ez a Darling - mondta - azt tanácsolja, hogy idekint horgonyozzak le, ni - egy pontot kopogtatott a térképen -, de itt kint nincs fenék.

- Részletesen elmagyarázta? - kérdezte Sharp.

- Minden lépést. Megkerülni ezt a pontot itt, innen északnak fordulni a bójához, majd északnyugatnak, ide. Csakhogy a térkép szerint a fenék kilencszáz méter mélyen kezdődik. Kilencszáz, méter mélyen képtelen vagyok lehorgonyozni.

- Kövesse, amit mond - felelte Sharp. - Ha ő azt állítja, hogy ott fenék van, akkor ott fenék van. Lehet tengeri hegy, lehet szirtzátony. Lehet a talapzat része.

- De a térkép...

- Kapitány - vágott a szavába Sharp -, Bermudán, ha választanom kéne egy geodéziai intézet neves térképésze és Whip Darling között, én csakis Whip Darlingot követném.

Már elmúlt öt, amikor maguk mögött hagyták a hajójavítónál elnyúló földnyelvet, és északnak, a csatornajelző bóják felé vették az irányt. Sharp és Stephanie a kabin fölötti figyelőfedélzeten álltak, és nézték, hogyan változtatják színüket az apró gomolyfelhőfoszlányok, amint a nyugvó nap egyre alacsonyabb szögből világítja meg őket.

- Maga hol él? - kérdezte Sharp.

- Elvileg San Franciscóban, de valójában sehol. Van ott egy pici lakásom, csak hogy legyen hova visszamenni, de évente tíz-tizenegy hónapot vagyok távol.

- Tehát nincs férjnél.

- Nem hát - mondta Stephanie mosolyogva. - Ki venne el? Soha nem is látna. Amikor elindultam ezen a pályán - rögtön az egyetem után egy kis kansasi lapnak dolgoztam, és másodállásban vadon élő állatokról készítettem képeket -, tudtam, hogy előbb-utóbb választanom kell. Tudtam, hogy a kettő nem megy egyszerre. Sok fotós barátom van, akik ugyanarra specializálódtak, mint én - sportra, kalandokra, állatokra -, és azok közül, akik házasságot kötöttek, kilencven százalék elvált.

- Megéri?

- Eddig megérte. Bejártam az egész világot, az útlevelem olyan vastag, akár a telefonkönyv. Sok emberrel találkoztam, csináltam sok őrült dolgot, tigrisektől kezdve ragadozó hangyákig mindent lefényképeztem. De kezdek belefásulni. Olykor megfordul a fejemben, hogy meg kéne állapodni. De aztán mindig csöng a telefon, és máris indulok valami új helyre. - A tenger felé intett, s hozzátette: - Mint most is.

- Mennyit tud az óriáspolipról?

- Semennyit. Na jó, valamennyit azért tudok. Olvastam egypár cikket az ideutazás alatt. Azt vettem ki belőlük, hogy senki sem készített még képet róla, és ez nekem elég; ritkán adódik, hogy valamelyikünk olyasmit végezhet, amit még senki nem csinált.

- Megvan ám ennek az oka, tudja. Ritka faj és veszélyes.

- Hát - mondta Stephanie -, ez benne az érdekes,

nem? Nézze ebből a szempontból, Marcus. Minket azért fizetnek, hogy olyasmit csináljunk, amit mások nem csinálhatnának, még akkor se, ha övék volna a világ összes pénze: szerencsét próbálni és felfedezéseket tenni. Ezt hívják úgy, hogy élet.

Ahogy Sharp rápillantott, mintha kést szúrtak volna belé, olyan fájdalmat érzett - hosszú hónapok óta először újra. Karen jutott az eszébe.

- Ide figyeljen - mondta Hector, a mélységmérőre mutatva -, itt aztán nincs fenék. - Egy halvány narancssárga fény keringett egy kör alakú képernyőn, s ahogy elhagyta a 880 méter mélység jelzését, élénkebben világított.

- Bizonyos benne, hogy jó helyen jár? - kérdezte Sharp.

- A műholdas navigáció szerint a kincs fölött vagyok, pont ott, ahol Darling mondta.

Sharp kinézett az ablakon, de a víz színe alapján képtelenség volt megállapítani, sekély-e alattuk a fenék, vagy sem; a tenger egységesen szürke volt, akár a csiszolt acél. - Eressze le a horgonyt.

- Könnyű azt mondani - válaszolta Hector. - Nem a magáé ez a két rongyot érő horgony meg a lánc.

- Eressze le. Ha elveszíti, magam megyek le érte, és felhozom magának - mondta Sharp mosolyogva.

Hector ránézett, szentségeit, s azzal megnyomta a horgonyt kioldó gombot. Hallották a hajó orrából a csobbanást, amit a nyíláson kiszaladó lánc kelepelése követett. A legénység egyik tagja az orrkamrán állt csíkos matróztrikóban, és a kötélmélységet figyelte.

- Nem baj, ha bekapcsolom az oldalirányú hanglokátort? - kérdezte Sharp.

- Csak nyugodtan.

Sharp elfordította a lokátor kapcsolóját, és a gumiszigetelésnek nyomta az arcát. A szürke képernyő kivilágosodott, s megjelent a visszavert hangimpuzusokat leképező fehér vonal, amely a fenék kontúrját mutatta, több mint

fél mérföld mélyen. Hol van? Hol van a titkos talapzat, amelybe belefúródik a horgony, mielőtt eltűnne a mélyben?

Hallotta, hogy Hector fölkiált: - Azannyát! - és abban a pillanatban apró fehér vonás jelent meg a hanglokátor-képernyő bal felső sarkában; a szirtzátony kisebb kiemelkedése. A horgonylánc kelepelése megszűnt.

- Hatvannégy méter - mondta Hector. - Hogy a fenébe tudta Darling?

- Úgy, hogy huszonöt évet töltött a tengeren - felelte Sharp. - Whip a szirtzátony minden dudorát ismeri; és tudta, hogy a tengerjárás merre viszi majd a horgonyt.

- Azt is tudja, hogy hol van ez az óriáspolip?

- Azt senki sem tudja - válaszolta Sharp, azzal lement a lépcsőn a kabinba.

A kabinban vacsoráztak - mikrohullámú sütőben melegített hamburgert, gőzölt tésztát meg salátát. Miután elmosogattak, Eddie és ketten a legénységből összegyűltek a tévé körül, és a *Vadászat a Vörös Októberre* videofilmet nézték, Hector pedig visszatért a hídra.

Stephanie kávét töltött magának meg Sharpnak, előszedett egy cigarettát az egyik fényképezőgépes táskájából, és kihívta a férfit a nyitott tatra. A hold olyan fényesen világított, hogy kioltotta maga körül a csillagokat; a tenger sima volt, mint az üveg.

- Na és maga? - kérdezte Stephanie. - Maga nős?

- Nem - válaszolta Sharp, és aztán (nem tudta, miért) beszélni kezdett a lánynak Karenról.

- Nagyon megrázó - mondta Stephanie, amikor Sharp befejezte. - Nem hiszem, hogy én kibírnék ilyen fájdalmat.

Mielőtt Sharp bármit szólhatott volna, hallották Hector kiáltását a hídról: - Hé, haditengerész!

Előreballagtak egy bal oldali átjárón, és felmentek négy acél lépcsőfokon a híd külső ajtajához.

- Jöjjön ide - mondta Hector.

Sharp belépett a fülkébe. A sötétben olyan volt, mint

egy kiürült éjszakai mulató, mert csupán az elektronikus-berendezések vörös, zöld és narancssárga fényei világítottak.

- Mit szól hozzá? - kérdezte Hector, és az oldalirányú hanglokátorra mutatott.

- Mihez?

- Lassan elfordultunk a horgony körül, és lehet, hogy épp egy hajóroncs fölé kerültünk.

Ahogy Sharp a szerkezet fölé hajolt, arra gondolt, milyen kellemes véletlen volna, ha valóban egy régi roncsot fedeztek volna fel, amit évszázadok óta nem látott és nem érintett senki. Van kutatókabinjuk, elérhetnék a roncsot, lefényképezhetnék, tán még föl is hozhatnának valamit belőle. Whip csak bámulna.

Sharp behunyta a szemét, majd kinyitotta, és a szürke képernyőre koncentrált. Tudta, hogy az oldalirányú hanglokátor-képek olykor feltűnően pontosak, ha az elmerült objektum jó állapotban van, és egyedül hever a lapos feneken. A *National Geographic-ben* látott egyszer egy oldalirányú hanglokátoros képet egy hajóról, amely az Északi-Jeges-tengerben süllyedt el. A hajó egyenesen ült a feneken, tisztán látszottak az árbocai meg a felépítménye, mintha épp el akart volna vitorlázni. De az a hajó le volt horgonyozva, és százméteres vízben süllyedt el. Ha ez itt hajó, akkor fél mérföldet bukfencezett lefelé, és esés közben alighanem teljesen széttört. Lehet, hogy semmi nem maradt belőle, csak egy halom ócskavas.

Amit látott, az valami alaktalan paca volt. Megnézte a képernyő oldalára rajzolt skálát: a paca húsz vagy harminc méter hosszúnak tűnt, ami egy hajóroncs lehetséges mérete.

- Nincs kizárva - válaszolta Sharp.

- Vegye szemügyre holnap a mélytengeri kutatókabinból - mondta Hector. - Sok hajó elveszett errefelé a háború alatt. Talán ez is közülük való. Megadná a rádiónavigációs adatokat?

Sharp ellépett a hanglokátor-képernyő mellől, és átment

a navigációs berendezéshez. Hangosan olvasta a számokat Hectornak, aki egy darab papírra firkantotta őket.

Egyikőjük sem pillantott többé a hanglokátor-képernyőre. Ha rápillantanak, változást észlelnek az alaktalan pacában. Látták volna, hogy egyes vonalak elhalványulnak, mások előtűnnek, amint az a dolog kilencszáz méterre alattuk mozogni kezdett.

24/ Karen nyújtotta a karját, el akarta érni őt; a szemével segítségért esedezett, és sikoltott, de olyan nyelven, amit ő nem értett. Megpróbálta elérni a lányt, de a lábai nem engedelmeskedtek. Úgy érezte, mintha levegő helyett átlátszó iszapban küszködne, hogy előrejusson, vagy mintha valami húzná vissza, arra kényszerítve, hogy úgy mozogjon, mint a lassított felvétel. Minél közelebb jutott hozzá, Karen annál inkább távolodott. És aztán valami kergetni kezdte Karent, valami, amit ő nem látott, de aminek hatalmasnak és rettenetesnek kellett lennie, mert a lány félelme pánikba csapott át, és hangosabban is sikoltozott. Karen hirtelen eltűnt, meg az a dolog is, ami kergette, és csupán hangos, átható berregés maradt utánuk.

Sharp felébredt, és egy pillanatig nem tudta, hol van. Az ágy kicsi volt, nem a sajátja, a világítás gyönge. Csak a berregés maradt, sürgető hívás valahonnan a feje közeléből. Megfordult fektében, és a válaszfalon meglátott egy belső telefont. Fölemelte a kagylót, és beledünnyögte a nevét.

- Szép jó napot, Marcus - hallotta Stephanie hangját. - Ideje indulni.

Ahogy Sharp letette, érezte, hogy felszökik az adrenalinszintje. Önként jelentkezett ugyan, de ami tegnap izgalmasnak tűnt, az mára egyre félelmetesebb lett. Még sosem volt tengeralattjáróban, pláne nem olyanban, amely harmadakkora, mint egy metrókocsi. Nem szerette a zsúfolt lifteket - ki szereti? -, és rosszul érezte magát a hajók belső kabinjaiban. Hirtelen eltűnődött: lehet, hogy klausztrofóbiája van?

Hát, gondolta, hamarosan kiderül.

Borotválkozás és öltözködés közben - farmernadrágot vett föl, inget, gyapjúzoknit meg pulóvert - félelme átadta helyét az izgalomnak. Itt legalább cselekedni kell, ez kihívás. Ez legalább valami új. Ahogy Stephanie mondaná, ez az élet.

A nap még épp hogy csak fölbukkant a látóhatáron, Sharp már a kabinban volt, és egy csésze kávét töltött magának. A kabin hátuljában lévő ablakból látta, amint Eddie és a legénységből valaki leszedi a ponyvát a kutatókabinról. Stephanie a hátsó fedélzeten volt, egy videokamerát illesztett víz alatti védőburkolatba. Aztán, ahogy Sharp tekintete jobb felé vándorolt, észrevette, hogy a *Kalózkapitány* ki van kötve a hajó bal oldalához. Épp indult ki a kabinból, de megállt, mert maga mögül, a hídról meghallotta Darling hangját, amint Hectorral beszél.

- Jó reggelt, Marcus - mondta Darling, amikor Sharp megjelent a hídon. - Biztos vagy benne, hogy még mindig le akarsz menni oda?

- Igen - mondta Sharp. - Biztos.

Darling Hectorhoz fordult. - Majd mondom a társamnak, hogy menjen hátrébb, amíg maguk alámerülnek, aztán az én berendezésemen fogja nyomon követni a kutatókabint.

- Mi a szándékod, Whip? - kérdezte Sharp.

- Szemmel akarlak tartani, Marcus - mondta Darling, és elmosolyodott. - Túl értékes vagy ahhoz, hogy elveszítselek. - Azzal lement a hídról, és hátraballagott, hogy beszéljen Mike-kal a *Kalózkapitány-on.*

Sharp levitte a kávéját a tatra. Az egyik létra tetején Stephanie-val találkozott, aki épp fölfele tartott, s a lány intett neki, hogy kövesse, át a főkabin fölötti vízhatlan ajtón, s onnan hátra, a híd mögé.

Egy irányítószoba volt, innen lehetett figyelemmel kísérni a kutatókabin útját. Sötét volt benne, csak a plafonon lévő vörös izzó világította meg és a négy televíziómonitor, amelyeken színes csíkok látszottak. Az egyik

legénységi tag - Sharp úgy emlékezett, ő Andy - színes fényekkel és billentyűzetszerű gombokkal ellátott műszerfal előtt ült, fejhallgatóval és mikrofonnal.

- Andy figyelemmel kíséri az összes rendszerünket - mondta Stephanie. - A barátja, Whip itt lesz vele - bármikor elérhetjük.

Sharp a monitorokra mutatott. - A kutatókabin közvetlen összeköttetésben van a számítógéppel?

- Minden fel lesz véve videóra, az alapítvány számára. Egyetlen száloptikai kábel végzi az egészet. Vannak kameráim a tengeralattjáró belsejében, meg kívül, plusz a fényképezőgépeim. Adhatok magának egy fényképezőgépet? Más-más ablaknál leszünk, mást és mást láthatunk.

- Persze - mondta Sharp -, ha van olyan gépe, amit egy idióta se tud elrontani. Miről akar képeket? Szarukorallokról? Algatenyészetekről?

- Egy fenét. - Stephanie szélesen elmosolyodott. - Szörnyekről. Semmi másról, csak szörnyekről. Nagy-nagy példányokról.

Közelről a mélytengeri kutatókabin Sharpot egy karokkal ellátott, óriási antihisztamin kapszulára emlékeztette. Mindegyik karnak acélfogó volt a végén, arra szerelték a gömbszerű védőburkolatban elhelyezett videokamerát.

A nap most már magasabbra hágott, és szellő se rebbent. Csurgott Sharpról a veríték, ahogy leereszkedett a kabin tetején lévő kerek nyíláson. A darukezelő hüvelykujjait feltartva kívánt neki szerencsét, és ő bágyadtan mosolygott vissza.

Stephanie már bent volt, akárcsak a pehelymellényt viselő Eddie, aki kuporogva ellenőrizte a kapcsolóit meg a mérőműszereit.

A kapszula belseje egy cső volt, három és fél méter hosszú, két méter széles és másfél méter magas. Volt benne három kerek kis ablak, egy az orrban Eddie-nek és egy-egy kétoldalt Stephanie-nek és Sharpnak. Sharp ablaka előtt, az acélpadlón egy négyzet alakú párna feküdt. Sharp térdre ereszkedett, és odamászott a párnához. Fel-

fedezte, hogy maga alá húzott lábbal tud ülni vagy térdepelni, miközben az arcát az ablakhoz nyomja, netán feküdni is, ha megemeli a lábfejét. De kiegyenesedni lehetetlen.

Mi van, ha görcs áll a lábába? Hogy rázná ki belőle? Ne gondolj rá, mondta magában. Csak *csináld.*

- Mennyi idő a fenékig? - kérdezte.

- Fél óra - felelte Stephanie. - Percenként harminc métert süllyedünk.

Nem is rossz. Egy órát mindenképpen kibír élve. - És mennyi időt töltünk odalent?

- Legfeljebb négy órát.

- Négy órát?! - Ki van zárva, gondolta Sharp. Képtelenség.

Hallotta, amint az ajtó becsapódik fölötte, s utána a fémes nyikorgást, ahogy rögzítették.

Stephanie átadott neki egy 35 mm-es kis fényképezőgépet széles látószögű lencsével. - Minden benne van, tüzelésre kész. Csak meg kell nyomni a gombot.

Sharp megpróbálta elvenni a gépet, de kicsúszott izzadt tenyeréből, és Stephanie kapta el, két-három centire az acélpadlótól. - Maga egészen halálra vált.

- Ahogy mondja. - Sharp a nadrágjába törülte a kezét, és elvette a gépet Stephanie-tól.

- Minek aggódik? Ez egy szupermodern mélytengeri masina, Eddie meg szuperjó pilóta. - Elmosolyodott. - Igaz, Eddie?

- Kurva szuper - mondta Eddie. Dörmögött valamit a fejhallgatójára szerelt mikrofonba, mire a kapszula hirtelen megrándult, és emelkedni kezdett, ahogy a daru fölemelte a tartótámaszról, és a víz fölé lendítette. Pár pillanatig előre-hátra himbálózott, mint ló a körhintán, és Sharpnak meg kellett kapaszkodnia, hogy el ne csússzon a padlón. Aztán lassan ereszkedett, míg bele nem toccsant a vízbe, és mozgása szelíd imbolygássá nem változott.

Sharp kinézett az ablakon, és látta, hogyan nyaldossa a víz az üveget a tenger színén. Fölülről hallotta a félszembi-

lincs fémes csörgését, amint elengedte a kabin emelőkarikáját.

A kapszula merülni kezdett. Most már teljesen víz alá kerültek az ablakok. Sharp az üvegnek nyomta az arcát, és fölfele meresztette a szemét, hogy elcsíphessen még egy utolsó napsugarat. A mozgó víz fénytörésében az ég kékje, a felhők fehérje meg a nap aranya delejes táncot lejtett...

Aztán a színek elhalványultak, és egyszínű kék köd váltotta föl őket. Megszűnt minden zaj, leszámítva a kabin fedélzeti elektromotorjának halk zümmögését.

A világot elnyelte a tenger.

Sharp homlokáról gyorsan párolgott az izzadság, akárcsak a hónalja alól meg végig a hátáról, és fázott. Nem egészen egy perc alatt a hőmérséklet mintegy tizenhét fokot zuhant. És ő még mindig izzadt, nem a melegtől, hanem a félelemtől és az álnokul támadó klausztrofóbiától.

Kinézett az ablakon, és látta, hogy a kinti kék gyorsan mélyül ibolyaszínre. Nagy merészen lefelé kalandozott a tekintete. A napsugarak derekasan küzdöttek, hogy megvilágítsák a vizet, de szétszóródtak, és elnyelte őket a mélység. Alant a kék átadta uralmát a feketének, és minden éjbe borult,

Lassan merültek, nem láttak semmit, nem hallottak semmit, nem éreztek semmit. Aztán Sharp rájött, hogy nem is olyan vigasztalan ez a semmi, mert eszébe jutott, miket mesélt neki Darling, hogy mi minden él idelent ebben az éjszakában, ebben a sötétségben. És megborzongott.

25/ Sharp majd megfagyott. Gyapjúzokniját átáztatta az acélkapszula belsejében lecsapódó pára. Fönt a víz színén a nedvesség kellemesen hűs volt, de most - noha a lecsapódás elpárolgott - a zoknija nem bírt megszáradni. Lábujjai elzsibbadtak, a talpa viszketett. Kezét a pulóver alatt a hóna alá dugta, elhajolt az ablaktól, és Eddie válla fölött megnézte a pilóta műszereit. A kinti hőmérséklet 4

Celsius-fok. De bent sem volt sokkal melegebb, alig valamivel több tíz foknál. Hatvan méter mélyen jártak, és süllyedtek tovább.

- Bekapcsolom a világítást - mondta Eddie a mikrofonba, és elfordított egy kapcsolót. A kutatókabin tetején kigyulladt két ezerwattos lámpa, és sárga fényt szórtak maguk elé, amely öt-hat métert hatolt előre, aztán elnyelte a feketeség.

És íme, egyszeriben új világ tárult Sharp szeme elé. Apró planktonféle állatok örvénylettek be és ki a fényből - a tenger életének élő hóvihara. Parányi garnélarák tapadt az ablakára, és elszántan masírozni kezdett az üvegen. Egy sárga szemű, szürke-vörös szalagra emlékeztető állat - testét elborították a piciny tüskék - a mélyből odakígyózott az ablakhoz, egy pillanatra rebegve megállt előtte, majd mintha puskából lőtték volna ki, eltűnt.

- Nézd! - mondta Eddie, és kimutatott az ablakán. Sharp nyújtogatta a nyakát, de bármi volt is, már odébbállt. Visszatért a saját ablakához, és egy másodperc múlva meglátta - a kapszula körül derűsen körözve feltűnt a zavart képzeletnek ez a szüleménye.

Egy ördöghal volt: kerek, gumószerű és barnássárga, rövid, nyálkás uszonyokat húzott maga után. Szemei kék-zöld sebek gyanánt dülledtek ki, gyémánttűre emlékeztető fogai voltak, bőrét fekete vénák szelték keresztülkasul. Úgy festett, mint egy fogas hólyag. Ahol az orra illett volna hogy legyen, ott egy fehér nyél volt, annak a végén meg világított valami, akár egy jelzőfény.

Sharp képeken már látott ördöghalat. Afféle csalinak használják a nyelet, kitátott szájuk előtt csóválják a fényt, hogy magukhoz vonzzák a kíváncsi és gyanútlan prédát.

Mivel a háttérben nem volt semmi, amihez hozzá lehetett volna mérni, Sharpnak fogalma sem volt, milyen messze úszott a hal, vagy hogy mekkora.

- Ekkora lehet? - kérdezte Eddie-t, és több mint fél méteres távot mutatott feltartott kezeivel.

Eddie elvigyorodott, felemelte a kezét, és széttárta hüvelyk- és mutatóujját. A hal legfeljebb egy arasz.

Sharp hallotta, hogy Stephanie állóképes felvevője surrogva működésbe lép, és egymás után süti el a képeket. Az objektívet az ablaknak nyomta, és folyamatosan változtatta a blendét abban a reményben, hogy a találomra készült felvételek közt akad majd jól exponált is.

- Azt hittem, csak a szörnyek érdeklik - jegyezte meg Sharp.

- Mit gondol, ezek micsodák? - mutatott ki Stephanie az ablakán. - Jóságos isten, nézze!

Sharp sárga villanást látott elsuhanni Stephanie ablaka előtt. Visszafordult, és várta, hogy az állat megtegye körét a kapszula körül.

Ennek a teremtménynek a jelek szerint nem voltak uszonyai; sárga nyílnak is nézhette volna az ember, leszámítva, hogy az egész emésztőrendszere egy erszényféléből lógott le, és lüktetett - az állat úgy húzta maga után! Alsó állkapcája tűszerű fogakkal volt kiverve, és fekete-tejfehér szeme mint két kerek gomb állt ki a fejéből.

Nemsokára más állatok nyüzsögtek a kapszula körül, kíváncsiak voltak, és nem féltek, vonzotta őket a fény. Akadtak köztük kígyóforma tünemények, amelyeknek mintha szőr lebegett volna a hátukon; nagy szemű angolnák, a fejükön dudor, ami tumornak hatott; áttetsző, gömbszerű csupa száj lények.

Sharp összerezzent: a megafonból hirtelen berobbant a kapszulába Darling hangja: - Jó kis állatkertetek van odalent, Marcus! Ha az akvárium valamikor észhez tér, tudom, legközelebb hova engedjem a csapdáimat.

- Csak várd ki, amíg meglátják ezeket a képeket, Whip - mondta Sharp. - Hason csúszva fogják visszakönyörögni magukat.

Sharp félelmét és a hideget feledve fölvette a fényképezőgépet, amit Stephanie-től kapott, és beállította a távolságot. Térdelt a párnán, és várta, hogy elússzon előtte a következő parányi csoda.

26/ Mike pofon vágta magát, és a csípős érzés egy pillanatra felserkentette. Ám mihelyt a tekintete visszatért a halkereső képernyőre, érezte, hogy a szeme megint kezd leragadni. Fölállt, nyújtózkodott, ásított, és kinézett az ablakon. A hajó úgy negyed mérföldre lehetett, s mögötte kivehető volt Bermuda szürke tömbje. Különben körös-körül üres volt a tenger, ameddig a szem ellátott.

Whip azt mondta, le ne vegye a szemét a halkeresőről - amit „a szegény ember oldalirányú hanglokátorá"-nak nevezett -, és Mike több mint egy óráig nem is vette le. De a kép semmit nem változott: volt a vonal, ami a feneket rajzolta, és közvetlen fölötte volt a kanyargó kutatókabin kicsinyke pontja. Semmi más. Se egy hullámzó folt, amely halrajt jelez, még kevésbé valami nagy és tömör dolognak a határozott kontúrú jele, mint amilyen egy elhaladó bálna.

Mike általában nem szeretett egyedül maradni a hajón, de ez most más. volt: a közelben egy másik hajó, azon ott van Whip, és az egész akció fél mérfölddel odébb zajlik, és ő nincs benne. Nincs egyéb dolga, mint hogy figyeljen, és jelentse, ha lát valamit. És ami a legfontosabb, nem kell döntéseket hoznia.

Nem csupán nyugodt volt: mintha hipnotizálta volna a mozdulatlan képernyő meg az, hogy a tenger olyan lágyan ringatta a *Kalózkapitány-t*, hogy mire ráébredt, mi történik, már kétszer azon kapta magát, hogy elbóbiskolt. Lehet, hogy egyáltalán fel sem ébred, ha a feje oda nem koppan a válaszfalhoz.

A rádió recsegve életre kelt, és Mike meghallotta Whip hangját: - *Kalózkapitány... Kalózkapitány... Kalózkapitány.* ... gyere vissza.

Mike fölvette a mikrofont, megnyomta a beszélőgombot, és megszólalt: - Mondjad, Whip.

- Mi a helyzet, Michael?
- Majd leragad a szemem. Ez rosszabb, mint figyelni a festéket, ahogy szárad.
- Nincs semmi különös, fújd ki magad.

- Az lesz - mondta Mike. - Csinálok kávét, kimegyek a friss levegőre, és elbabrálok azzal a kurva szivattyúval.

- Csavard föl a hangerőt, és hagyd nyitva az ajtót, hogy halljál, hogyha hívlak.

- Rendben, Whip. Készenlétben vagyok.

Mike visszatette a horogra a mikrofont. Még egyszer a halkereső képernyőjére nézett, látta, hogy a kép változatlan, s azzal lement.

A kormányosfülkében a halkereső tovább világított. Jó néhány másodpercig a kép olyan mozdulatlan maradt, akár egy fénykép. Majd a képernyő jobb oldalán, alulról számítva a kép egyharmadánál, föltűnt egy folt. Tömör volt, összefüggő massza, s lassan mozogni kezdett át a képernyőn, a kutatókabin felé.

27/ A teremtményben változás következett be. Mostanáig, ahogy növekedett és kifejlődött, csak sodorták az áramlatok, és azt ette, ami az útjába került. De már nem talált elegendő táplálékot; a tétlenség többé nem volt biztosíték a túlélésre.

Hajlamai nem változtak - a genetikai programozás megmásíthatatlan -, de módosult a túlélési ösztöne. Egyre aktívabban kezdett reagálni a környezetére.

Többé már nem élhetett dögevőként; rákényszerült, hogy vadásszon.

Most a tűzhányót körbeszáguldó két áramlat összefolyásánál lebegett, és izgatottá vált; valami betolakodó megzavarja a tenger rendes ritmusát.

Változást észlelt a környezetében, mintha hirtelen energia tört volna be az ő világába. A vízben gyenge, de kitartó lüktetés; apró állatok cikáztak ide-oda, meg-megvillantva biolumineszcens fényüket; nagyobbak is úsztak a közeiében, enyhén megváltoztatva a víznyomást.

A kicsi és viszonylag gyönge emberi szem semmi fényt nem észlelt volna, de a teremtmény hatalmas szemeit egészen behálózták a pálcikasejtek, amelyek még a legparányibb fényszikrát is elkapták és regisztrálták.

Most nem csupán egy szikrát észlelt, hanem valahol

messze mélyen valami nagy, mozgó fényt: az bocsátotta ki a lüktető hangot, és más állatokat egészen felvillanyozott.

A teremtmény napok óta nem evett, s jóllehet nem volt időérzéke, ciklikusan tört rá az éhség.

Vizet szívott be testüregébe, és a tölcsérén keresztül kilövellve a fény nyomába eredt.

Vadászni kezdett.

28/ - Mintha fázna, Marcus - mondta Stephanie.

- Eltalálta - bólintott Sharp. Karját összefonta a mellén, kezeit a hónaljába dugta, ám így is egyre csak reszketett. - Hogy létezik, hogy maga nem?

- Rajtam egy réteg pamut fölött van egy réteg selyem, afölött meg egy réteg gyapjú. - A lány odafordult Eddiehez.-Hol a kávé?

- Ott, abban a dobozban - mutatott rá Eddie.

Stephanie odanyúlt, kinyitotta a műanyag dobozt, és előszedett belőle egy termoszt. A tetejét teliöntötte kávéval, és Sharpnak nyújtotta.

A kávé erős volt, savanyú, keserű, fanyar, édesítés nélküli, de ahogy a gyomrába ért, Sharpnak jólesett a meleg. - Kösz.

Ránézett az órájára. Már majdnem három órája vannak lent. Hétszázhatvan méter mélyen lebegnek, százötven méterre a fenéktől, és semmi egyebet nem láttak, csak apró, különös teremtményeket, amelyek kíváncsian összegyűltek a kapszula körül, majd elillantak a sötétségbe.

- Mi volna, ha leereszkednénk a fenékre? - kérdezte Eddie a mikrofonba.

- Csak nyugodtan - jött Darling válasza a megafonból. - Talán látnak egy cápát.

Eddie előrenyomta a botkormányt, és a kapszula sülylyedni kezdett.

A fenék Sharpot a Hold felszínéről készült képekre emlékeztette: kopár, poros és hullámzó volt. A kutatókabin gyönge nyomáshullámot tolt maga előtt, mire az iszap

felkavarodott és tovahömpölygött, ahogy a gép ereszkedett lefelé.

Egyszerre csak Eddie fölegyenesedett, és elkiáltotta magát:-Úristen!

- Mi van? - mondta Sharp. - Mi az?

Eddie Sharp ablakára mutatott, és erre Sharp a szemét árnyékolva az üvegnek nyomta az arcát.

Kígyók, gondolta először Sharp. Milliom kígyó. És mind egy dögön nyüzsög.

Majd, ahogy jobban megnézte, ezt gondolta: Nem, nem lehetnek kígyók - angolnák. De nem, angolnák se, mert uszonyuk van. Halak, valami kísérteties fajta, vonaglottak, tekergőztek és húst szaggattak. Kisebb húsdarabok szabadultak el és sodródtak odébb, de az apróbb dögevők azonnal megrohanták, befalták és molekulákra bontották őket.

Az angolnaszerű, kígyóforma izék egyike otthagyta a táplálékát, elhátrált tőle, és a fényektől megzavarva vagy földühítve megtámadta a kutatókabint. Pofáját Sharp ablakának döfte, és olyan megveszekedetten csapkodott, mintha az egész masinát be akarná szippantani a gyomrába. Az arcából egy merő száj lett, a szélei mentén reszelőfogak meg egy tapogató nyelv. A teste úgy csavarodott, akár a dugóhúzó, frenetikus erőfeszítéssel igyekezett lyukat fúrni arcával a prédába.

Nyálkás angolna, jutott eszébe Sharpnak. Lidérces démon, amely lyukakat fúr a nagyobb állatokba, és kirágja belőlük az életet.

Eddie a kapszulát az összegabalyodott nyálkás angolnák rücskös gömböce fölé lendítette, közéjük nyomta a kapszula orrát, így űzte el őket, és utána Sharp láthatta, mivel táplálkoztak.

-Ámbráscet! - mondta. - Egy ámbráscet alsó állkapcsa. Látod, Whip?

- Látom - felelte Darling fakó és távoli hangon.

- Mi az ördög képes megölni egy ámbráscetet?

Darling nem válaszolt, de a csöndben Sharp hirtelen arra gondolt: *Én tudom*. És kiverte a veríték. Erőltette a

szemét, hogy a fénycsóva kerületén túl lásson. Halak cikáztak ide-oda, de nem fokozatosan olvadtak a sötétségbe, hanem hirtelen föltűntek, majd eltűntek - a fény szegélyét át- meg átszelő fantomok. Sharpot megvigasztalta a látásuk, meg az, amit jeleztek: Whip egyszer azt mondta, hogy amíg halak veszik körül az embert, fölösleges aggódni a cápák miatt, mert a halak jóval az emberek előtt képesek dekódolni az elektromágneses impulzusokat, amelyek a cápa támadási szándékáról adnak hírt. Csak amikor a halak eltűnnek, akkor kell aggódni.

Másrészt Sharp arra emlékeztette magát, hogy az *Architeuthis* nem cápa. A fényképezőgépet az ablakhoz emelte.

29/ A teremtmény szeme egyre több fényt fogott be; más érzékeivel a víz erősödő vibrálását észlelte. Valami van ott, nem messze tőle, ami mozog.

Szaglószervei nem fedezték föl az élet jeleit, nem erősítették meg, hogy préda volna. Ha a teremtmény nem lett volna ilyen éhes, lehet, hogy óvatosabb, meghúzódik a sötétben, és vár. De testi szükségletei agyát vakmerőségre sarkallták, úgyhogy tovább közeledett a fényforráshoz.

Nemsokára meglátta a fényeket, a világosság tűhegyeit, amint áttörik a feketeséget, és egész testében érezte a dologból áradó monoton vibrálást.

A mozgás életet jelent; a vibrálás életet jelent. S noha még hátravolt, hogy az élet illatát is érzékelje, úgy döntött, hogy a dolog él.

Támadott.

30/- Az valami nincs idelent - mondta Eddie. - Fölmegyünk. - S azzal hátrahúzta a botkormányt.

Sharp megnézte, mit mutat az Eddie előtti konzolon a digitális mélységjelző. Ahogy Sharp nézte, 970-ről 969-re változtak a számok - végtelenül lassan, gondolta, úgyhogy szuggerálni próbálta őket, hogy sebesebben váltsanak. Felsóhajtott, és a lábujjait masszírozta. Elfagyhattak, futott át az agyán.

A kapszula hirtelen megzöttyent, és kilengett oldalra. Sharpot ledöntötte térdepléséből, mire gyorsan megkapaszkodott valamiben. A kapszula helyrebillent, és folytatta útját fölfelé.

- Mi a fene volt ez? - kérdezte Sharp.

Eddie nem válaszolt. Merev vállal görnyedt előre. Stephanie a válaszfalnak nyomta a hátát, s két kézzel támaszkodott a padlón. - Mi volt ez, Eddie? - kérdezte.

- Nem láttam - felelte Eddie. - Olyan érzés volt, mintha légzsákba kerültünk volna, vagy elhaladt volna felettünk egy hajó.

- Úgy érti, áramlat volt?

A megafonból Darling válaszolt: - Ki van zárva. Odalent nincsenek áramlatok. - Elhallgatott. Majd: - Valami van ott.

Ahogy Sharp megemésztette Darling szavait, egyszeriben olyan nehéz lett a gyomra, mintha egy zsák kő nyomná. Úristen, gondolta, hát így vagyunk!

Látta, hogy a fényképezőgépe átbukfencezett a padlón, és ahogy most visszaszerezte és ellenőrizte a beállításokat, javított az élességen, észrevette, hogy az ujjai nemigen engedelmeskednek. Remegtek, s mintha mindegyik függetlenítette volna magát, és dacolna az agyából érkező utasításokkal. Az orra hegyéről izzadságcsöpp pottyant a lencsére, az inge ujjával letörülte.

Stephanie-ra nézett. A lány háttal volt neki, fényképezőgépének lencséje az ablaküvegen. Megnyomta a kioldógombot, és az elektromos szerkezet két másodperc alatt egy tucat képet exponált. - Készítsen pár fényképet, Marcus - mondta Stephanie a válla fölött.

- Miről? - kérdezte Sharp. - Nem láttam semmit se.

- A lencsének szélesebb a látószöge, mint a maga szemének. Az talán lát valamit.

Mielőtt Sharp válaszolhatott volna, a kapszula ismét zöttyent egyet, jó nagyot, és balra dőlt. Valami árnyék haladt el a fények előtt, elhomályosítva őket, aztán eltűnt.

- Az isten verje meg! - kiáltotta Eddie, és a botkormánnyal küszködött, hogy egyenesbe hozza a kapszulát.

Sharp az ablakhoz illesztette az objektívet, és megnyomta a zárkioldót, fölhúzta a gépet, majd újra megnyomta a gombot.

A kapszula megint emelkedett. Sharp a mélységjelzőre nézett: 960 méter, 959, 958...

31/ Az óriáspolip szinte száguldott a sötétségen át, őrjöngött, amiért hoppon maradt. Előrecsapott korbácsaival - a kampók fölmeredtek rajtuk -, majd föltekercselte őket, hogy újra csapjon, mintha magát a tengert akarná büntetni. Majdhogynem villanásszerűen változott a színe szürkéről barnára, barnáról vörösesbarnára, vörösre, rózsaszínre, aztán vissza amolyan hamufehérre.

Elhaladt egyszer a kivilágított dolog fölött, hogy felmérje; aztán megkísérelte elpusztítani, jóllehet a dolog által kibocsátott életjelek gyöngék és bizonytalanok voltak.

A dolog kemény volt, páncélja áthatolhatatlan, heves mozdulattal és ismeretlen hangokat kibocsátva vette fel a küzdelmet.

Kedvét szegte, hogy támadása nyomán nem serkent vér, és nem szállongtak húscafatok a vízben, s így nem erőltette tovább a támadást. Elindult, hogy más táplálék után nézzen.

Ám a sejtjei nem voltak az önmegtagadáshoz szokva; emésztőnedvei már jó előre működésbe léptek. És most fájdalmat okoztak a teremtménynek, összezavarták és feldühítették.

Élelmet keresett, bármifélét, s ide-oda száguldott a vízben, egyre feljebb kerülve, de messze elmaradva a kivilágított dologtól, amelyet nem üldözött, csak követett.

32/- A mindenségit! - lelkendezett Stephanie, ahogy fölhúzódzkodott a nyíláson, és leült a szélére. Rámosolygott Darlingra és Hectorra, akik lent álltak a hajó fedélzetén.

Sharp is átnyomakodott a nyíláson, és leült a lány mellé. Vett egy mély lélegzetet, a friss levegőt ízlelgette: a biztonságot.

- Látták? - kérdezte Hector.

- Milliom furánál furább állatot láttunk, ami csak a világon létezik - mondta Stephanie. - Olyanokat, amiket nemhogy nem fényképeztem még, de elképzelni se bírtam.

- Nem, én arra a valamire gondolok, ami taszigálta magukat odalent. Ami himbálta a kabint.

- Nem tudom, igazából nem láttam. - A lány Sharpra nézett. - Maga látta?

- Nem - felelte Sharp, Darlingra pillantva. - Elkaptál valamit a videón, Whip?

- Csak egy árnyékot - mondta Darling, és járkálni kezdett a kutatókabin körül, vizsgálgatta, itt-ott megérintette a festéket.

Eddie, aki elsőként hagyta el a kapszulát, és most a legénység két tagjának segített a tartótámaszhoz erősíteni, így szólt: - Bármi volt is, nem akart megküzdeni a kabinnal. Megszemlélt bennünket, aztán odébbállt.

- Lehet - mondta Darling. Abbahagyta a kapszula kerülgetését, és megállt, hogy megtapintson valamit.

Sharp a kapszula oldala fölé hajolt, és odanézett, ahol Whip ujjai a festéket dörgölték. Öt durva kaparásnyomot látott, úgy harminc-ötven centi hosszúakat; valami áthasította a festéket, és megvillantotta alatta a puszta fémet. - Ez ugyebár a polip - mondta.

Darling bólintott. - Nekem is úgy rémlik.

- Hát, ha az volt - mondta Eddie -, akkor vetett ránk egy pillantást, és elhúzott.

- A következő alkalommal már várni fogjuk - mondta Stephanie. - Megyek, és megigazítom a videokamerákat. - Azzal kihúzta a lábát a nyílásból, lecsúszott a kapszula oldalán, és megkérdezte Eddie-t: - Mennyi időbe kerül előkészíteni kabint az újabb merülésre?

- Négy órába - felelte Eddie, és az órájára nézett. - Fél négyre-négyre el kellene készülnünk.

De nem nekem, gondolta Sharp, nekem elég ennyi izgalom egy napra. - Én nem megyek le - mondta. -

Bőven láthatok annyit a TV-képernyőkön, hogy boldoggá tehessem a haditengerészetet.

- Még ha akarna, se mehetne, barátom - mondta Hector. - Megfúrták.

- Kicsoda?

Hector nem válaszolt, mire Sharp Darlingra pillantott, és az undor kifejezését látta az arcán. Aztán Darling elfordult, és kiköpött a hajó oldalán.

33/ Herbert Talley nézte, ahogy a rozoga teherautó távolodik a kocsifelhajtón, aztán megfordult, és bement a házba. Átvágott a nappalin, végigment a folyosón, és benyitott Manning hálószobájába. - Ébresztő, Osborn! - Talley az elhasznált levegőjű, áporodott konyakszagú helyiség túlsó falához ment, széthúzta a függönyt, és föltolta az ablakot.

- Mennyi az idő? - nyöszörögte Manning.

- Majdnem dél. Kint várom a teraszon.

Amíg Manning fogat mosott, és öntött magának egy csésze kávét, Talley a teraszon állt, és elnézett a Castle Kikötő fölött. Az egy mérföldre fekvő reptéren egy lomha 747-es készülődött a leszálláshoz, és amikor a pilóta ellenirányba kapcsolta a motort, a sivítás olyan hangos volt, hogy még a kanál is remegett Talley csészealján. Ugyan mi az Tucker városában - tűnődött Talley -, ami arra csábítja a gazdagokat és a hírességeket, hogy egymás hegyén-hátán épült hatalmas házakat vásároljanak és hozzanak rendbe azért a kiváltságért, hogy naponta húszszor fülsiketítő zajt szenvedhessenek el? Az exkluzivitás, döntötte el, az út végén a kapu és rajta a felirat: MAGÁNTERÜLET.

Manning fürdőköpenyben kijött a konyhából, kezében a kávéja. - Mi van?

- Az a halász, Frith. Épp az imént járt itt. Úgy félórája véletlenül fültanúja volt egy érdekes rádiócsevelynek egy kutatóhajó meg a haditengerészeti támaszpont között. Bizonyos Sharp hadnagy jelentkezett be.

- És? - Manning ingerlékeny volt és türelmetlen, és a

másnapossága csak rontott a hangulatán. Amikor látta, hogy Talley elhallgat és mosolyog, fölmordult: - A fenébe, Herbert, ne áruljon zsákbamacskát! Miről van szó?

- A hajót úgy hívják, hogy *Kíváncsi Ellis*. Van a fedélzetén egy mélytengeri kutatókabin. Az *Architeuthis-t* keresik, azért vannak itt. Azt hiszem, megtalálták, még ha nem tudják is biztosan.

- Ellis... - mondta Manning. - Barnaby Ellis?

- Nem tudom, gondolom. De a lényeg az, Osborn, hogy szerintem a polip még mindig errefelé van, és még mindig éhes. És itt egy hajó a megfelelő felszereléssel: képesek embereket levinni hozzá. Abból a kabinból láthatnánk, tanulmányozhatnánk, filmezhetnénk, megtudhatnánk róla egyet s mást. Maga pedig megölhetné, ha... - Talley elhallgatott.

- Ha micsoda? - kérdezte Manning.

- Ha fölmehetnénk arra a hajóra. Magának hatalma van, Osborn. Eljött az idő, hogy használja.

Manning habozott, egy pillanatra elgondolkozott, fölkelt, és bement a szobába. Talley hallotta, hogy számokat nyomogat a telefonon.

Talley a terasz széléhez sétált, és lenézett a nagy, ovális úszómedencére. Oxigénpalack feküdt a medence mellett, szabályozó és hátizsák volt rászerelve. Láthatólag már napok óta - ha nem hetek óta - ott van, mert tűlevelek borították, és a szíjai közé szalamandra fészkelte be magát. Nem tudta, vajon Manning gyerekei közül használta-e valamelyik, s hogy Manning talán afféle sötét mementóként hagyta-e ott.

Talley egyre nyugtalanabb lett. Manning egy konyakosüveg társaságában töltötte az estéit, és Talley megérezte, hogy szenvedélyes dühét kétségbeeséssé változtatta a tétlenség és a reménytelenség.

Hallotta, hogy Manning beszél a telefonba, és úgy gondolta, ez jó, mert talán újra mozgásba lendülnek a dolgok.

Mikor Manning visszajött, így szólt: - Minden el van

intézve. Magával Barnabyval beszéltem. A hajó az egyik magazinjának van itt. Belement, hogy kivonja a forgalomból az embereit, hogy mi holnap szerencsét próbálhassunk.

- Holnap? - kérdezte Talley. - Mért nem ma? Frith azt mondta, hogy ma délutánra ütemeztek be egy merülést.

- A kabinban nincs szabad hely. Lesz benne ma délután egy ember a bermudai kormányzattól. Úgy tűnik, van egy tervük a polip megölésére,

- Hogyan?! - Talleyt hirtelen émelygés kerülgette. - Hogy gondolják, hogyan fogják megölni azt a szörnyeteget?

- Fogalmam sincs - felelte Manning -, de én nem izgulnék emiatt.

- Hogy lehet ilyen közömbös?! Annyit költött erre a...

- Szerintem az esélyük egy a millióhoz.

- Miért?

- Mert a fő polipvadász, akit küldenek, az a maga Liam St. John barátja.

34/ Sharp és Darling a figyelőfedélzeten álltak, és nézték, ahogy St. John kipakolja felszerelését az akvárium hajójából. Láttak négy alumíniumládát, két friss halas dézsát meg egy átalakított halcsapdát, majd egy köbméteres, amely tyúkólrácsból és acél merevítőrudakból készült.

St. John Eddie-vel és Stephanie-val tanácskozott. Aztán Eddie odahívta a legénység két tagját; a ládákat a kabinhoz vonszolták, és nekifogtak, hogy a drótketrecet a kabin tetejére erősítsék, a beszállónyílás elé.

Stephanie felmászott a létrán a figyelőfedélzetre. - Ez érdekesnek ígérkezik - mondta. - Ez az ember még Hectort is lázba hozta, és ez nem semmi. - A lány a hátsó fedélzetre mutatott, ahol Hector folyton St. John nyomában volt, és megállás nélkül kérdezgette.

Darling Stephanie-ra pillantott, és kisvártatva így szólt: - Néha jó oka van annak, hogy egyes dolgokat még sohase

csináltak, mégpedig azért, mert nem is lehet megcsinálni őket.

- Tudom - mondta Stephanie -, de ez számomra nem tűnik lehetetlennek. Csak éppen kicsi az esélye, hogy sikerül.

- Tehát maga szerint van ennek az embernek esélye? - kérdezte Darling.

- Esélye az van. És nem vitás, hogy elegendő csalit szerzett. Tuti, hogy fél mázsa tonhal bármilyen lényt, ami odalent él, a kabinhoz vonz, és elég hosszú ideig elfoglalja, hogy mi elvégezhessük, amit el kell végeznünk.

- Hogyan tervezi elpusztítani az állatot? - kérdezte Darling.

- Két fegyverrel - válaszolta Stephanie, és a kabin mechanikus karjaira mutatott. - Mindkettő a kabin karjaihoz van erősítve, és a kapszula belsejéből lehet irányítani. Az egyik sztrichnin-fecskendővel ellátott szigonypuska; egy tucat elefánt kinyúlna ennyi méregtől. A másik olyan, mint egy búvár botja - csakhogy ez egy 729-es vadászpuskagolyót lő ki, amelyből a higanygömböcskék mérges srapnelként terjednek szét. Nem tudok olyan sokat az óriáspolipról, de én azt hiszem, ez az ember rendelkezik annyi tűzerővel, hogy kétszer vagy háromszor is el tudná pusztítani. Eddie is így látja.

- Érteni értem, hogy maguk hogy képzelik ezt az egészet - mondta Darling -, csak azt nem vették tekintetbe, hogy ez a szörnyeteg nem gondolkodik. Nem a mi szabályaink szerint játszik. A szabályokat ő állapítja meg.

- Ezt mind figyelembe vette.

- Hogyan?

- Ha a fegyverek nem ölik meg, akkor szerinte a polip esetleg a kapszula köré tekeredik, és akkor a kábeleken a felszínre hozható, hogy idefönt pusztítsuk el.

- Te jó isten, leányzó! - fakadt ki Darling. - Ez olyan, mintha az ember úgy fogna tigrist, hogy a kezét a szájába dugja, és felkiált: „Megfogtam!" Nem tudja maga, milyen szörnyeteg ez?

- A kabint nem bírja összeroppantani - mondta Stephanie. - Nekem marha jó elképzelésnek tűnik.
- Hát, nekem meg észbontó ostobaságnak - mondta Darling, és elhagyta a fedélzetet.
- Ne menjen le - kérte Sharp, Stephanie-t, amikor Darling elment. - Próbálkozzon St. John egyedül. Maga lemehet még a következő alkalommal.
- Kedves, hogy aggódik értem, Marcus - mondta a lány, és megérintette a férfi arcát. - De én le akarok menni. Ezért vagyok itt.

Darling belépett a kormányosfülkébe, engedélyt kért Hectortól, hogy használhassa a rádiót, és átszólt a *Kalózkapitány-hoz,* amely most már egymérföldnyire sodródott északra.
Jó néhány másodpercbe telt, mire Mike válaszolt. Darling feltételezte, hogy kint volt a taton, ahol szunyókálhatott vagy a szivattyúján ügyködött. -
- Csak bejelentkezem, Michael - mondta. - Ébren vagy?
- Nehezen. Benne vagy, hogy leeresszek egy kötelet, és megpróbáljak fogni magamnak pár aligátorteknőst?
- Persze, de előbb gyere ide a hajóval. Legyél kétszáz méteren belül, aztán kapcsold ki a motort, és hagyd a hajót sodródni. Így abban a helyzetben leszel, hogy nyomon követheted a kabin útját.
- Oké. Mikor bocsátjátok le?
- Úgy egy óra múlva. És Michael, ha egyszer lent lesz, igyekezz ne elbóbiskolni. Azt akarom, hogy csupa figyelem legyél, mindenen rajta legyen a szemed, ha netán szükség lenne rád.
- Értettem, Whip - mondta Mike. - A *Kalózkapitány* készenlétben áll.

35/ Mike üresbe tette a motort, és hagyta, hogy a hajó elcsendesedjen. Elnézett a nyugodt víz fölött, és megpróbálta felmérni, milyen messze van a másik hajótól. Talán százötven méterre, esetleg kétszázra. Úgy nagyjából. Kikapcsolta a motort.

Levette a látcsövet a kormánykerék előtti polcról, és a kutatókabinra szegezte. A nyílás ki volt tárva, és még mindig szarakodtak a kabin mechanikus karjaival. Rengeteg ideje van.

Hátrament, és felvágta a makrélát, amit olvadni tett ki a napra. Egy kötélre erősített két horgot, föltűzte rájuk a makréla egy-egy felét, majd a kötél végére egykilós nehezéket kötött, amit aztán a tengerbe hajított. A kötelet addig csúsztatta az ujjai között, amíg a horgok becslése szerint úgy harminc méter mélyre nem kerültek. Aztán megállította, és csípőjével a mellvédnek támaszkodva az ujjhegyei között tartotta a kötelet, és pár másodpercenként meg-megrántotta, hogy sebesült halak látszatát keltse.

Látta a lábánál a vödröt, amiben a makrélát tartotta. Félig volt véres vízzel, pikkelyekkel és húsdarabokkal. Fölvette a vödröt, a tartalmát a tengerbe lódította, és nézte, ahogy a vér olajjal keveredve szétterjed a hajó mögött.

Miután öt perc alatt nem volt harapás, eszébe jutott, hogy ha vannak halak errefelé, azok vagy jóval magasabban vagy mélyebben lehetnek, mint a csalija. A halkereső továbbra is működött; föl is használható akár, megnézhetné, mutat-e érdemleges jeleket. A kötelet a villához erősítette, és előrement a kormányosfülkébe.

A képernyő merő kuszaság volt, ilyen ábrázolatot még soha nem látott rajta. Ha nem tudta volna tényszerűen, hogy ezer méter mély víz van alatta, megesküdött volna rá, hogy a hajó megfeneklett. Mintha egyes impulzusok, amiket a halkereső bocsátott ki, valami - pontosan a hajó alatt levő - tárgyról verődtek volna vissza, míg másoknak sikerült lejutniuk, de úgy, hogy elhajoltak a mélybe vezető egyenes iránytól. A bizonytalan körvonalú ábrázolat reszketve csillogott.

Talán valami megakadt a keresztirányú hajótestszerelvényben, ami a motor válaszolóradarját tartja. Amikor majd kikötnek, oxigénpalackkal lebukik a hajó alá, és megnézi. Vagy esetleg maga a motor romlott el. Manapság, amikor minden chipekből, áramköri táblákból meg

láthatatlan csodaszerkentyűkből áll, amiket csak japánok értenek mikroszkóppal, nincs olyan isten, hogy egy közönséges ember, ha megnéz egy elektronikus biszbaszt, rendes diagnózist állíthasson föl.

Úgy döntött, hogy amikor majd befejezte a halászást, amikor a kutatókabin már lent lesz, akkor fogja szétkapni a motort, és megnézni, nem valami egyszerű problémáról van-e szó, például egy meglazult vezetékről.

Hátrament a tatra, eloldozta a kötelét, és tüstént észrevette, hogy valami nincs rendben vele; túl könnyű volt. A nehezék eltűnt, és alkalmasint a horgok is meg a csali is.

Szitkozódva tekercselni kezdte a kötelet.

36/ A teremtmény tetemes mennyiségű vizet lökött ki testtölcséréből, és csak hajtotta magát előre a kék vízben, a táplálékillat halványuló nyomát kereste, amire az imént bukkant, aztán elvesztett, ismét megtalált, majd újra elvesztett.

Kellemetlen volt ilyen közel lenni a felszínhez, nem volt meleg vízhez szokva, és nem is jött volna föl ide, ha az éhség nem hajtja. Talált két táplálékdarabkát, elfogyasztotta őket, aztán megpihent egy felszínen úszó valaminek a hűs árnyékában. Ámde bosszantó és zavaró impulzusok záporoztak rá a fönti tárgyból, úgyhogy egy pillanat múlva föladta kellemes helyét.

A kék vízből az ibolyaszínűbe merült, majd még egyszer fölemelkedett a kék tartományba.

Nem talált semmit.

Azonban minél magasabbra emelkedett, minél közelebb került a felszínhez, annál ígéretesebbnek tetszett a víz. Szilárd anyagra nem akadt, de egyes szagjelek igencsak ínycsiklandóak voltak - mintha a felszín közelében levő vízben táplálékmaradványok volnának.

Még magasabbra emelkedett, valami sötét dolognak a közelébe, majd pontosan alája lendült, hatalmas tömegű vizet nyomva föl maga előtt.

37/ Rohadék púposcápák!, mérgelődött Mike, miközben az egyszálú kötél végét vizsgálgatta. Hagyd ott egy percre a kötelet a villához erősítve, és tessék, ezeket menten odaeszi a fene, és cakpakk leharapják az egészet.

A hajó emelkedni kezdett alatta, mintha hirtelen a hátára kapta volna egy hullám. Fölpillantott a kötélről, és a sima víztükörre nézett. Különös, hogy a fenékhullámok így, a nagy semmiből képesek előtörni. Látta, amint a távolban a *Kíváncsi Ellis* daruja fölemeli a kutatókabint a tartótámaszról, és a víz fölé lendíti.

Mit mondtak, mennyi idő, amíg a kabin leér a fenékre? Fél óra? Akkor van annyi ideje, hogy még egy kötelet lebocsásson. De ezúttal nem hagyja ott, az ujjai közt fogja tartani, és ha egy púposcápának fűlne hozzá a foga, élete legnagyobb meglepetésében lesz része.

Mike fölvett egy másik huzalvezető fadarabot a hajó közepén lévő raktárfedőről, háttal nekitámaszkodott a mellvédnek, és a huzalvezető végén elhelyezett forgócsap karikáját föltartotta a szeme elé, hogy át tudja fűzni rajta az egyszálú kötelet. Először elvétette. Öregszem, gondolta, nemsoká nagyi-pápaszemre lesz szükség.

Valami gyönge zajt hallott a háta mögül, spriccelésre emlékeztetőt. Agyának egyik része regisztrálta a zajt, de most arra összpontosított, hogy az egyszálú kötelet átfűzze a forgócsap karikáján.

A kötél átcsusszant a lyukon. - Megvagy!

Újra hallotta a spriccelő hangot, ezúttal közelebbről, majd kaparászás követte. Kezdett feléje fordulni. Valami szag is társult hozzá, ismerős szag, de hamarjában nem tudta hova tenni.

Aztán Mike előtt egyszeriben elsötétült a világ. Valami nedves szorosan átfogta a mellét és a fejét. Mike megragadta mindkét kezével, aztán lecsúszott róla a keze, mert ami megfogta, szorítani kezdte. Olyan fájdalmat érzett, mintha ezer jégcsákány hegye fúródna a testébe.

Amikor a lába fölemelkedett a fedélzetről, ahogy az a valami a levegőbe rántotta, már tudta, hogy mi történt.

38/ Andy a konzol előtt ült az irányítóteremben. Darling a háta mögött állt, fejhallgatóval, Sharp pedig Darling mögött.

Mivel csupán két tévékamerát használtak, négy monitor közül kettő nem mutatott semmit. A harmadik a kapszula belsejét mutatta: Eddie tartja a botkormányt, közben néz ki az ablakon, St. John kipróbálja a karok vezérlőszerkezetét, Stephanie a lencsét állítja az egyik fényképezőgépén. A negyedik monitoron a kapszulán kívüli világ: látszik a lámpák fényes aurája, a planktoneső, a tünékeny vörös kavargás, ahogy az örvénylő áramlatok halvért sodornak a drótketrecből. Néha egy-egy kis hal cikázik el a kamera előtt, őrjöngve, amiért képtelen átpréselődni a dróthálón, és hozzájutni a csalogató szag forrásához.

- Nyolcszázötvenhárom - mondta Andy. - Már majdnem odaértek.

Nemsokára látták, hogy emelkedik a fenék. A kutatókabin propellerének örvénye fölzavarta az iszapot, ami felhőként gomolyogva homályba burkolta a videokamera lencséjét.

A kapszula megállapodott, a felhő elült.

Hirtelen egy árnyék haladt át a feneken, eltűnt, majd újra áthaladt, a másik irányba.

- Cápa - mondta Darling. - Liam nem számított cápára. Valószínűleg szemet vetett Liam csalijára.

A kép a monitoron ugrálni kezdett, ahogy a kapszula megrázkódott.

- Mi ez? - hallották St. John kérdését.

- Cápa, doktorom - mondta Andy a mikrofonjába. - Csak egy cápa.

- Hát akkor csináljanak valamit! - mondta St. John.

- Fél mérföldre vagyunk egymástól, Liam - nevetett Darling. - Mi a szart akar tőlünk?

Andy megnyomott egy gombot, aztán megragadta az irányítókart. A külső kamera monitorja mintha egyre távolabbi képet mutatott volna, aztán elfordult, és fölfele nézett. Most láthatták a drótketrecet.

- Hatkopoltyús cápa - mondta Darling. - Elég ritka fajta.

Csokoládébarna volt, a szeme élénkzöld, s látni lehetett a hat fodrozódó kopoltyúrést. Kicsi jószág volt, alig kétszer akkora, mint a ketrec, de makacsnak makacs. Leharapta a ketrec egyik sarkát, és hengergette a testét, először az egyik irányba, aztán a másikba, megkísérelt lyukat szakítani a drótba. A háttérben kisebb halak lebegtek keselyűk gyanánt, várták, mikor követelhetik jussukat a zsákmányból.

- Mért nem spuriztak el a halak? - kérdezte Sharp. - Azt hittem, távol tartják magukat a táplálkozó cápáktól.

- Nagyon el van foglalva - felelte Darling -, és nem velük. Tudják ők. Elektromágneses jelzéseket bocsát ki, amiket amazok pontosan értenek. Ha fölbosszantanák, és ellenük fordulna, vagy ha másik cápa vetődne arra, és elirigyelné tőle a zsákmányt, akkor nézd meg, hogy rebbenek szerteszét!

A másik monitoron látták, hogy St. John előremászik, és megfogja a mechanikus karokat működtető fogantyúkat. A vezérlőtáblába be volt mélyesztve egy tízcentis fekete-fehér monitor, amely a külső kamera által látott képet mutatta. Akár az arthroszkópiát végző orvos, St. John is először megnézte a kis monitort, aztán meghúzta a fogantyút, mire a kar begörbült; megnyomta a másik fogantyút, és a kar fölemelkedett és elfordult - végre a drótketrec felé mutatott.

- Tyűha! - kiáltott fel Darling. Megnyomta a beszélőgombot, és beleszólt a mikrofonba: - Ne tegye, Liam! Hagyja azt a kurva cápát.

St. John válasza a hangszóróból jött: - Mért hagyjam? Hogy az összes csalit megkaparintsa?

- Ide hallgasson. Nem bírja megkaparintani a maga ketrecét. Egy hatkopoltyúsnak nincsenek nagy tépőfogai. Ráncigálni fogja a ketrecet, esetleg meghajlítja, de nem tudja szétroncsolni.

- Mondja maga.

Darling fölsóhajtott, és más érveket vett elő: - Nézze,

Liam, ha maga ki akarja nyírni magát, az magánügy, de még két ember van ott lent magával, akik talán még nem óhajtanak hárfát pengetni az angyalokkal.

Látták, hogy Stephanie St. John felé közeledik, s hallották, mit mond neki: - Doktor, ha cápára vadászunk az egyik fegyverrel, esélyünket a felére csökkentjük.

- Ne aggódjon, Miss Carr - mondta St. John. - Marad elég muníciónk, hogy elvégezzük a munkát.

Az egyik monitoron látták, amint St. John megnyom egy gombot; a másikon buborékok robbanását látták, ahogy a szigonypuskából kilőtték a dárdát, amely épp a kopoltyúrései alatt találta el a cápát.

A cápa pár másodpercig mintha tudomást sem vett volna a szúrásról. Aztán egyszeriben ívbe hajlott a teste, farka és melluszonyai mozdulatlanná váltak, a szája hirtelen elengedte a ketrecet, és hatalmasra tárult. Egy darabig mereven és remegve függött a vízben, aztán ahogy a harci gép szakad le a kötelékéből, úgy dőlt ő is jobb fordulóba, megpördült a tengelye körül, egyszer nekivágódott a kapszula oldalának, s azzal az iszapba zuhant.

A kisebb halak ekkor közelebb merészkedtek, kíváncsian kerülgették a tetemet, majd megfordultak, és a drótketrecbeli élelem felé vették az irányt.

Az egyik videokamera Stephanie-t mutatta, amint az ablaküvegnek nyomja a fényképezőgépét, és pillanatfelvételeket készít.

- Egy döglött cápa nem fog még több cápát vonzani? - kérdezte Sharp.

- Nem - válaszolta Darling. - Ebben a tekintetben különös jószág a cápa. Megölni megölik egymást, de ha egy fajtájukbéli megdöglik, távol tartják magukat tőle. Mintha a saját halálukat olvasnák ki belőle. - Darling szünetet tartott, és a monitorra nézett. - Egyes állatok nem tudják, hogyan kezeljék a halált - mondta. - Mások meg abból élnek.

39/A polip táplálkozott ugyan, de ilyen hosszú nélkülözés után az elfogyasztott protein nem csillapította éhét, inkább csak gerjesztette, arra sarkallta, hogy többet kívánjon. S így a szörny tovább vadászott.

Érzékeit hirtelen új, egymással ellentétes jelzések érték - táplálék! Élő préda, holt préda, fény, mozgás, zaj. Úgyhogy összezavarodva, kiéhezetten elkezdett rohamozni előre-hátra, védekezőn és agresszíven.

Fölfelé mozgott a vízben, az ellentét forrását kereste, de nem talált semmit. Aztán lefelé sodródott, a puha fenék mentén.

Szempálcikái közeli apró állatok biolumineszcens csillámlását érzékelték; nem vett róluk tudomást. Aztán több fényt fogott be a szeme, egész fényárt. Izgatottan, egyaránt sejdítve kedvező alkalmat és veszélyt, vizet szívott a testébe, és kilökte, a fenék fölött hajtva magát.

Ahogy a szörny közelebb ért a fény forrásához, a fény egyre élesebb és taszítóbb lett. Reflexe azt mondta, hogy húzódjon vissza a sötétbe, ámde szagérzékelőit erős, ellenállhatatlan ingerhullámok érték: friss préda, dús és tápláló.

Az éhség űzte tovább.

Fölemelkedett a fenékről, a fény fölé, és hagyta, hogy a fény mögé, a sötétségbe sodródjon. Ott megállapodott, ott, ahol a fenyegető jelzések megszűntek, és ahol az alatta levő préda illatára összpontosíthatott.

Ereszkedni kezdett.

40/ Sharp ásított, nyújtózkodott, és megrázta a fejét; csak nagy nehezen bírt ébren maradni. Több mint egy órája megszakítás nélkül figyelték a monitorokat, de egyik se mutatott mozgást. Hipnotikus hatású volt, mintha monoszkópokat figyelne az ember.

A kutatókabinban Stephanie, St. John és Eddie alig szóltak egymáshoz, és jóformán meg se moccantak. Stephanie készített néhány képet az ablak körül nyüzsgő különös állatokról, de most már ő is csak térdelt és nézett.

St. John fölpillantott a kabinban lévő videokamerára, és megszólalt: - Mennyi az idő?

- Kilencven perc telt el - mondta Andy a mikrofonba.

St. John bólintott, visszafordult az ablakhoz, és megint csak bámult ki rajta.

A külső kamerát helyreigazították, így a döglött cápát mutatta, ahogy hassal fölfele fekszik az iszapban. Nemrég egy nyálkás angolna cikkant be a képbe, és megkísérelt lyukat fúrni a cápába, de annak a bőre igen ellenállónak bizonyult, mire az angolna feladta, és könnyebb préda után eredt.

Kinyílt az irányítóterem ajtaja, és belépett Darling; két csésze kávét hozott. Az egyiket Sharpnak nyújtotta, és így szólt: - Nem találtam normális tejszínt, úgyhogy... te jó ég!

- Mi van?! - mondta Sharp, és követte Darlingnak a monitorokra szegeződő tekintetét.

Amikor Darling föltett egy fejhallgatót, és a beszélőgomb után tapogatózott a mikrofonon, Sharp rájött, hogy mire gondol: a sötétség szélén nem járőröztek mélytengeri teremtmények, a döglött cápa fölött nem lebegtek kis halak, apró dögevők nem habzsolták a drótketrecből alászálló tonhaldarabokat.

- Liam! - üvöltötte Darling a mikrofonba. - Vigyázzon!

St. John összerezzent a hangra, körülnézett, de semmit se látott. - Mire vigyázzak?

Aztán valami tompa zaj hallatszott, kaparásféle, sőt csikorgás, majdnem olyan, mint amikor egy hajó zátonyra fut. Aztán a kapszula fölrándult és előrebillent. A belső kamera azt mutatta, hogy Stephanie és St. John Eddie-re zuhannak, aztán mindnyájan átbuknak a vezérlőtáblán. A külső semmi mást nem látott, csak iszapot.

Eddie átkozódott, St. John pedig megragadta a mechanikus kart irányító fogantyúkat, és megkísérelte működésbe hozni őket. - A kar megakadt az iszapban! - sivította.

- Adjon kakaót! - mondta Darling Eddie-nek. - A szörnyeteg nem fogja csípni a propellert!

Látták, hogy Eddie hátrahúzva a botkormányt gázt ad, és hallották, hogy a kutatókabin motorja felvinnyog, majd egyenesen sikít, ahogy nőtt a fordulatszám.

A kapszula fölbillent; a mechanikus kar kiszabadult.

- A kamera! - kiáltotta St. John.

Eddie a külső kamera vezérlőszerkezete után nyúlt, miközben St. John meghajlította és fölfelé irányította a mechanikus kart, ujja a tüzelőgombon.

A monitor mutatta, ahogy a kamera elfordul: iszap helyett immár vizet mutatott, aztán valami elmosódott foltot a hajó oldalán, aztán...

- Mi a fene az? - kérdezte Sharp.

A kamera egy korongok alkotta mezőt mutatott, mindegyik korong rózsásszürke volt, mind a saját vastag kocsányán remegett, és mindegyiknek a szélén fogakat lehetett látni, a közepükből pedig egy-egy borostyánszínű karom állt ki.

- Ha ez az, akkor felkészülhetünk a legrosszabbra - mondta Darling, és beleordított a mikrofonba: - Tüzeljen, Liam!

Aztán, ahogy a kamera kiszakadt a tartójából, a képernyő elsötétült.

A teremtmény összeroppantotta a kamerát, és elhajította.

Majd visszafordult a táplálék szétszaggatott maradékáért, nyolc rövid karjával kaparászta, marcangolni próbálta, hogy betömhesse a mohón kapdosó csőrszájat. Csakhogy már nem maradt semmi.

A teremtmény megzavarodott, mivel mindenütt prédaszag terjengett, teljesen átjárta a vizet. Minden érzéke azt jelezte, táplálék van a közelben; és ő csillapítani akarta az éhét. De hol az a táplálék?

Nagy, kemény páncélt tapintott, és ezzel társította a táplálék illatát. A korbácsaival átölelte a dolgot, és nekifogott az elpusztításának.

- Látom! - kiáltotta St. John. - Merre ment?
- Lőjön rá, Liam! - ordította Darling. - Lője ki a dárdát! Az a dög akkora, hogy nem tudja elvéteni.
Látták, hogy St. John megnyomja a dárdakilövő gombot. - Nem sül el! -kiáltotta, és újra meg újra megnyomta.
- Nézzék! - sivította Stephanie. Kimutatott az ablakon. - Az iszapban! A szigonypuska. Az az állat letépte!
Ekkor a kapszula megremegett, és egyik oldaláról a másikra görgött. St. John megcsúszott, és rázuhant Stephanie-ra; Eddie a vezérlőkarokba csimpaszkodva függött. A kerek ablakokban látható képek úgy villogtak és változtak, akár üvegdarabok a kaleidoszkópban: iszap, víz, fény, sötétség.
A kapszula ismét megremegett, és fülsiketítő csikorgást lehetett hallani.
Ahogy az egyetlen tévémonitort figyelte, Sharp szinte rosszul lett a tehetetlenségtől. - Csinálnunk kell valamit!
- Például mit? - kérdezte Darling.
- Fölhozni. Elindítani a csörlőt. A mozgás talán elijeszti onnan a dögöt.
- Tíz percig tartana, amíg egyáltalán kifeszülne a kábel öble - mondta Darling. - És nekik nincsen tíz percük. Bármi történik is, az most fog történni.

A teremtmény valami gyönge pontot keresett. Valahol kell lennie egy gyönge pontnak. Minden prédának van gyönge pontja.
Ez a dolog fele akkora volt, mint a teremtmény, és bár erős volt és tömör, küzdeni nem küzdött. A teremtmény könnyedén fölemelte két korbácskarjában, megfordította, s valami puha folt vagy hasadék után tapogatózott. Azzal nyolc rövid karjába húzta a dolgot, és erősen szorította. Kitátotta a száját, és kinyújtotta a nyelvét. Lassan mozgott a nyelve: nyalogatott, kutakodott, dörzsölt.

- Mi ez a zaj? - sziszegte St. John. Mintha egy durva ráspoly reszelte volna a kabin külsejét.
A kapszula most tótágast állt, és ők hárman a fülke tetején térdeltek, s összefogódzkodva támasztották meg egymást.

- Játszik magukkal - közölte Darling a megafonban. - Akár a macska a gombolyaggal. Előbb-utóbb valószínűleg megunja, és békén hagyja magukat.

St. John félrebillentette a fejét, láthatólag valami más zajra figyelt föl. - Leállt a motor - mondta.

- Mihelyt a dög elengedi magukat, fölhúzzuk a kabint. Most már nem tart soká.

Sharp megvárta, míg Darling elengedi a beszélőgombot, és így szólt: - Te hiszel benne?

- Nem - felelte Darling, rövid hallgatás után. - Az a rohadék megtalálja a módját, hogyan jusson be.

A nyelv egyre csak tekergőzött a páncélon, vizsgálgatta a szerkezetét, eltéréseket keresett. De a páncél egyforma volt: kemény, ízetlen, élettelen. A nyelv gyorsabban kezdett mozogni, türelmetlenül nyalt.

Egy jelzés villant az agyába, aztán megszűnt.

A nyelv megállt, visszább húzódott, s újra nyalni kezdett, lassabban. Itt! A jelzés ismét megjelent, és állandósult.

A szerkezet itt más volt: simább, vékonyabb.

Gyengébb.

Stephanie zajt hallhatott maga mögött, mert látták, hogy megfordul, és a saját ablakára mered. Attól, amit látott, felsikoltott, és hátrálni kezdett.

St. John is odanézett, és eltátotta a száját.

- Mi az? - kérdezte Darling.

- Azt hiszem... - hebegte St. John -, egy nyelv.

Andy változtatott a kamera szögén, és ráirányította az ablakra. Ők is láthatták: egy nyelv. Körkörösen mozgott, rózsaszín hússal borítva be az üveget. Aztán hátrébb húzódott, kúpformára változtatta az alakját, s így koppintgatta az üveget. Olyan hangja volt, mint amikor szöget vernek a falba.

Azzal a nyelv visszahúzódott, és egy másodpercig az ablak feketébe burkolózott. Fülsiketítő csikorgást lehetett hallani.

St. John lekapott egy zseblámpát egy fali kampóról, és az ablakra világított vele.

Csak egy részét láthatták, mert nagyobb volt az ablaknál, sokkal nagyobb: görbe, sarlószerű csőr, borostyánszínű, tűhegyes vége az ablaknak nyomva.

Stephanie a szemközti válaszfalhoz simult, miközben St. John csak térdelt némán, a lámpa fényét az ablakra irányítva. Eddie a kamerának fordította az arcát, és azt sziszegte: - Az istenit!

Aztán őrült recsegés, és a másodperc töredéke alatt dübörögve betört a víz, majd sikolyok... és csend, ahogy a monitor kihunyt.

Csak bámulták tovább némán az üres képernyőt.

41/ Amint Darling beült a taxiba, tüstént leráncigálta magáról a nyakkendőjét, és belegyömöszölte a zakózsebébe. Majd megfulladt. Letekerte az ablakot, jólesett, ahogy a szél az arcába vágott.

Utálta a temetéseket. A temetéseket és a kórházat. Nemcsak azért, mert a betegségekkel és a halállal állnak összefüggésben; azt is jelképezik, hogy az ember egyszer végképp elveszíti az uralmat önmaga fölött. Arról tanúskodnak, hogy alapjaiban elhibázott életének vezérelve, mármint hogy az értelmes és óvatos ember mindent túlél, ha fölbecsüli a kockázatokat, és sohasem lépi túl a mértéket. A kórház és a temetések bizonyítják, hogy a mérték néha változik.

Azonkívül meg volt győződve róla, hogy a temetés a halottakat teljesen hidegen hagyja; csak az élők számára jelent valamit.

Mike is hasonlóan vélekedett. Még régen kötöttek egy megállapodást, miszerint ha egyikük meghal, a másik a tengeren temeti el minden ceremónia nélkül. Nos, Mike tengeri temetést kapott, nem vitás, de nem úgy, ahogy tervezték.

Kis temetés volt, csak a család meg Darling vett rajta részt, egy portugál prédikátor mondott pár szót, és elénekeltek két éneket. Nem hangzottak el kérdések, nem

volt vádaskodás, nem vitatkoztak a történteken. Ellenkezőleg, éppen hogy Mike özvegye, két fivére és két nővére fáradozott azon, hogy megvigasztalják Darlingot.

Amitől persze ő még rosszabbul érezte magát.

Nem árulta el nekik az igazat Mike haláláról. Csak ő meg Sharp tudták az igazat, és elképzelhetetlen volt, hogy bárki gyanút fogjon. Nem látták értelmét, hogy olyan képet fessenek a családnak, amely életük végéig kísértené őket. Úgyhogy Darling azt mondta, hogy Mike a tengerbe esett és megfulladt; hogy esés közben beverhette a fejét az ugródeszkába, és utána már nyilván nem érzett semmit.

Ezt adták be a hatóságoknak is, lelkifurdalás nélkül elhallgatva a bizonyítékokat. Éppen elég vérengzést lehet látni videón, hogy kielégülhessenek az ember alantas ösztönei. Még egy áldozat már nem oszt, nem szoroz.

Mikor Darling nem kapott választ a *Kalózkapitány-ról* a hívásaira, legszívesebben akkorát rúgott volna Mike seggébe, mint ide hat hét, amiért megint elszenderedett figyelés közben. Sharppal kölcsönvették Hector motorcsónakját, és átszáguldottak a félmérföldnyire sodródó hajóhoz. Sharp még sokkos állapotban volt, úgy ült a csónakban, akár egy szobor. De amikor látták, hogy Mike-nak nyoma veszett, gyorsan magához tért.

Tizenöt vagy húsz percig tényleg meg voltak győződve arról, hogy Mike a tengerbe esett. Utánanéztek a tengerjárásnak, meg hogy merre sodródott a hajó, és a sebes, könnyen manőverező kis csónakkal egymérföldnyi vizet fésültek át. De akkor belátták, hogy szükségük van arra a perspektívára, amit a *Kalózkapitány* repülőhídjának magassága nyújt, amellett onnan messzebbre el is lehet látni. Így hát visszafordultak a hajó felé. Ahogy jobbról megközelítették, észrevették, hogy kaparásnyomok vannak a festéken.

És aztán, amikor fölmásztak a fedélzetre, és végighúzták kezüket a mellvédkorláton, árulkodó nyálka ragadt rá, és megcsapta az orrukat az árulkodó szag.

Darling nem tartózkodott a hajón, amikor a szerencsétlenség történt, de valószínűleg akkor sem tehetett volna

semmit, ha ott van. Ám ő egyre csak magát vádolta. Noha tisztában volt vele, hogy nincs ésszerű alapja, azért sejtette, hogy van rá némi oka. Mike soha nem hozott önállóan döntéseket; rábízta Whipre, hogy mondja meg, mit kell tennie; nem szeretett egyedül lenni a hajón, és Whip tudta ezt.

Hagyd abba, mondta magának Darling. Ennek semmi értelme.

A taxiban be volt kapcsolva a rádió, most kezdődött a délutáni krónika. Újabb gyászos hírek érkeztek Bermuda gazdaságáról. A kutatókabin katasztrófája óta eltelt héten a turizmus a felére csappant.

A lakosság nyomást gyakorolt a kormányzatra: tegyen már valamit, hogy megszabaduljanak a szörnytől; de senkinek sem voltak konkrét elképzelései, és a kormányzat Kaliforniától Újfundlandig újabb meg újabb tudósoknak kérte ki a véleményét, de azok nem bírtak konszenzusra jutni. Végül aztán mindnyájan csak reménykedtek abban, hogy az óriáspolip egyszerűen odébbáll.

Senki sem akart többé megküzdeni a szörnnyel - senki, leszámítva dr. Talleyt meg Osborn Manninget. Írtak már Darlingnak, megpróbálták felhívni telefonon, küldtek neki táviratokat, minden szart. Már azt is megkísérelték, hogy meggyőzzék: úgyszólván erkölcsi kötelessége segíteni nekik elpusztítani az állatot, amely jelképe is meg tünete is a természet megbomlott egyensúlyának, és hogy az elpusztítása az első lépés volna, hogy helyrezökkenjenek a dolgok. Most már annyit ígértek neki egy napra, hogy ha kegyeskedne maximum tíz napon át kivinni őket a tengerre, százezer dollár ütné a markát. Válasza elég egyszerű volt: mit kezdjen egy hulla százezer dollárral?

Nem volt nehéz elutasítani a kecsegtető ajánlatukat, mert ahogy látta, a maguk módján mindketten az őrület határán álltak. Manning a személyes bosszúja okán, Talley meg azért, mert mindenáron bizonyítani akarta, hogy nem telt hiába az élete. Nem volt köztük nagy különbség.

Úgy értesült, hogy még a haditengerészetet is megkör-

nyékezték. Marcus szerint Manning kapcsolatba lépett egy amerikai szenátorral, aki kapcsolatba lépett a Védelmi Minisztériummal, amely Wallingford kapitány véleményét kérte ki, hogyan lehetne elkapni és megsemmisíteni a szörnyet. A kérés különös nyugtalansággal töltötte el Wallingfordot, részint mert a Pentagonból érkező minden kérdést bírálatnak tekintett, részint pedig mert gyáva volt: nem akart összerúgni egy szenátorral, akinek egy szép napon még beleszólása lehet abba, hogy kapitányi ezüstsasát kicserélhesse-e Ezüstcsillag Érdemrendre vagy sem. Ezért Wallingford Marcuson töltötte ki a rosszkedvét, és őt próbálta felelőssé tenni a kudarcért is.

Ám a vizsgálat tisztázta Sharpot, és a hatóságok a legártalmatlanabb alanyokra, a halottakra hárították a felelősséget: Liam St. Johnra, aki - így visszatekintve - ezt a vakmerő tervet kiötlötte, meg Eddie-re, aki részt vállalt a kivitelezésben.

Ahogy a taxi a Cambridge Roadra fordult, vége lett a krónikának, és Darlingnak föltűnt, hogy a „polip" szót egyetlenegyszer sem hallotta.

Az ő személyes gondja most az volt, hogy sürgősen találjon valami megélhetést. Úgy döntött, most jött el az idő, hogy eladja hőn szeretett szabadkőműves palackját. A hamiltoni kereskedő úgy nyilatkozott, elég érdekes darab. Ha két gyűjtőt rá lehetne venni, hogy egymásra licitáljanak, kaphat érte néhány ezer dollárt. Tudta, hogy Charlotte nemrég írt a Sotheby-cégnek, hogy megkérdezze, nem vennék-e föl egyik árverésükbe az apjától örökölt érmegyűjteményét. Darling arra gondolt, végignézhetné még a házban föllelhető műalkotásokat, van-e köztük valami más, ritkaságszámba menő tárgy, amit érdemes áruba bocsátani. Nagyon nem szívesen tette, olyan volt, mintha a múltját vagy saját magát adogatná el darabonként, de nem volt más választása.

Egy reménysége azért maradt: fölhívták az akváriumtól, és érdeklődtek, nem volna-e kedve új szerződést kötni velük. Most, hogy St. John távozott, lehet gyakorlatias

döntéseket hozni az önteltség szülte döntések helyett. A pénzből vehet majd valamennyi üzemanyagot. Mindazonáltal Charlotte és ő azzal nem laknak jól.

A lánc ott lógott keresztben a házához vezető földút fölött. Kifizette a sofőrt, kiszállt a taxiból, kiakasztotta a láncot, és a földre dobta.

Ahogy elindult a ház felé, Dana kocsiját pillantotta meg a felhajtón. Mit csinál itt ez a lány hajnalok hajnalán? Nem dolgozik? Valakinek kell dolgoznia a családban. Vágott egy grimaszt, és arra gondolt: Nagyszerű, most már csak egy picinyke lépés választ el attól, hogy igazi élősködő légy.

- Darling kapitány? - ütötte meg a fülét egy hang.

Megfordult, és Talleyt és Manninget látta, amint feléje ballagnak az úton. Manning haladt elöl, makulátlan szürke öltöny volt rajta, kék ing és csíkos nyakkendő, kezében aktatáska; Darlingnak föltűnt, hogy Talley milyen ideges és zavart.

- Mit akarnak? - kérdezte Darling.

- Beszélni akarunk magával - mondta Manning.

- Nincs mit mondanom. - Darling visszafordult a ház felé.

- Pedig nem ártana, ha volna - felelte Manning. - Inkább velünk beszéljen, kapitány, mint később a bíróságon.

Darling megállt. - A bíróságon? Miféle bíróságon? Nincs jobb dolguk, mint fenyegetőzni?

- Én nem fenyegetőzöm, kapitány. Tényt mondtam.

- Oké. Mondja el, amit akar, aztán menjen isten hírével.

- Megengedné, hogy... - Manning a ház felé intett -... bemenjünk a házba, hogy megbeszéljük a dolgot civilizált...

- Nem vagyok civilizált ember, Mr. Manning! Én egy ingerült halász vagyok, akinek okádhatnékja van, amikor egyesek azt mondják neki...

- Ahogy óhajtja, kapitány. Dr. Talleyvel már tettünk

egy szerintünk nagylelkű ajánlatot a maga megsegítésére. A legfrissebb események fényében azonban készek vagyunk megemelni az összeget.

- Atyaisten, ember, magának változatlanul halvány gőze sincs, mivel akar szembeszállni?! Nem tudja, hogy...

- Hogyne tudnánk, kapitány. De az a helyzet, hogy úgy gondoljuk, képesek vagyunk elpusztítani a polipot. Nem mi ketten, nem egyedül maga, hanem hárman együtt.

- Elpusztítani? Megérheti éppenséggel, de akkor ez lesz az utolsó dolog, amit lát ebben az életben. Elpusztítani?! Semmi esély rá. Nem tudom, hogyan volna képes bárki is legyőzni a szörnyet.

- Kapitány - mondta Talley -, engedje meg...

- Pofa be, Herbert - csattant föl Manning. - Szavakkal nem megyünk semmire. - Visszafordult Darlinghoz. - Egy utolsó ajánlat, kapitány. Ha kivisz bennünket, hogy az óriáspolipra vadásszunk, kétszázezer dollárt fizetek magának! Ha nem találjuk meg, ha már elment, ha nem sikerül elpusztítanunk, a pénzt akkor is megtartja. Magának az az egyetlen kötelezettsége, hogy legjobb tudása szerint járjon el.

- Még mindig azt hiszi, hogy csak pénzkérdés - mondta Darling. - Hát nem. Menjen, igya le magát, ha az segít. Mondjon el néhány fohászt a gyermekeiért, a pénzét adja valami jótékony célra a nevükben. Annak legalább van értelme.

Manning Talleyre pillantott, és Darling látta, hogy Talley behunyja a szemét, és kifújja a levegőt.

- Ez az utolsó szava? - kérdezte Manning.

- Az első, az utolsó... mondja, aminek akarja.

- Sajnálom, kapitány, így már csak egyetlen lehetőségem marad. Szükségünk van magára. Maga az egyetlen, akinek megvan a kellő tudása és jártassága, és aki rendelkezik a megfelelő hajóval. Úgyhogy... - Manning tétovázott, majd folytatta: - Hát jó. Meg kell mondanom, hogy a mai napot is beleszámítva tíz napon belül produkálnia kell számomra egy tizenkétezer dollárról szóló, igazolt

csekket. Ha ezt nem teljesíti határidőre, akkor harminc napot kap, hogy az ingóságaival kiköltözzön a házból.

Darling Manningre meredt, és még egyszer végigpörgette agyában a hallottakat. Aztán Talleyre nézett, aki a földet bámulta.

- Egy pillanat - mondta Darling. Nyilván rosszul hallotta; itt valami tévedésről van szó. - Tisztázzuk csak. Én adok magának tizenkétezer dollárt, amiért nem viszem ki a tengerre, vagy ha nem, akkor kirúg a házamból?

- Ahogy mondja. Tudja, kapitány, a maga háza az én tulajdonom... vagy pontosabban, igen hamar az lesz.

- Persze - nevetett Darling. - Csak azt ne mondja, hogy maga az ükapám, és hogy maga építette 1770-ben. - Ahogy elfordult, így szólt: - Uraságtok valami erős füvet találhatott szívni.

- Kapitány... - Manning az aktatáskájából elővett egy dossziét, kiszedett belőle egy lapot, és odanyújtotta Darlingnak. - Olvassa.

Jogásznyelven írt szöveg volt, tele olyasmikkel, hogy „minélfogva" meg „az első oldalt képviselő fél", és Darling csupán a háza nevét és helyét silabizálta ki belőle, meg azt, hogy egy és más átruháztatik Osborn Manningre, valamint néhány számot. Talán Charlotte érti. - Hozom a szemüvegem - mondta.

- Csak tessék. De miért ne foglaljam össze a lényegét? A felesége kölcsönt vett föl, melynek fedezete a ház. Majdnem három hónapos törlesztési hátraléka van, és már két ízben küldtek neki kötelezvényt a tartozásáról. Én a hitelezőtől megvettem a kötelezvényt. Tíz napon belül lefoglalom a házat.

- Marhaság - mondta Darling, a papírra meredve. Nem állhat mindez a papíron, mert ez nem történhetett meg. - Egy darab papiros nem jelent semmit. A feleségem nem tett volna ilyet. Soha.

- De igen, kapitány.

- Marhaság - ismételte Darling, és visszafordult a ház irányába, a papírt szorongatva.

Charlotte és Dana együtt ültek a konyhai pultnál.

A szúnyoghálós ajtó becsapódott Darling mögött, aki bemasírozott a hallból. - Nem fogjátok elhinni, hogy ez az ember mit... - Az arckifejezésüket látván elhallgatott. Észrevette, hogy sírtak, és most, hogy megpillantották őt, ismét elpityeredtek. - Ne - mondta Darling. - Ne, kérlek... - Majd így szólt: - Miért?

- Mert élnünk kellett, William.

- De hisz éltünk. Volt ennivalónk, volt üzemanyagunk.

- Volt ennivalónk, mert Dana vett nekünk. Ugyan miből fizettem volna a villanyszámlát? Miből fizettem volna a házadót? Amikor a hűtő bedöglött, és az összes csalid megolvadt, ugyan miből csináltattam volna meg? És a repedés ciszternában... nem lett volna vizünk. A biztosításunkat már majdnem fölmondták. Nem sok választott el attól, hogy kikapcsolják a gázt. - Charlotte megtörölte a szemét, és Darlingra nézett. - Mit képzelsz, mi a fenéből éltünk ezekben a hónapokban?

- De... azt akarom mondani, hogy... voltak dolgok, amiket el tudnánk adni. Az érmék...

- Eladtam őket. Meg a palackot, meg a Bellarmine - korsót, meg... mindent. Már nem maradt semmi.

- Megyek, és beszélek a bankkal. Az isten szerelmére, Derek egyszerűen nem teheti meg...

- Nem banki kölcsön - mondta Dana. - Azok nem adtak volna nektek jelzálogkölcsönt. Nem volt állandó jövedelmetek. Fölajánlottam, hogy társaláíró leszek a kötelezvényen. De még így se akaródzott nekik.

- Ki adta hát azt a kölcsönt?

- Aram Agadzsanjan - válaszolta Charlotte.

- Agadzsanjan?! - kiáltotta Darling. - Az a perverz fráter? - Aram Agadzsanjan nemrég vándorolt be Bermudára, a kanadai kábeltelevízió-rendszerek puha pornófilmjeinek producere volt, abból gazdagodott meg, s Bermudát adóparadicsom volta miatt választotta. - Miért pont őhozzá fordultál?

- Mert felajánlotta. Korábban Dana vezette az egyik

cége könyvelését, és a lány föltett neki pár kérdést a kölcsönbiztosítással kapcsolatban, és... ő felajánlotta.

- Úristen! - szörnyülködött Darling, Danához fordulva. - Minek kellett kiteregetned a szennyesünket az előtt az örmény sztárfelcsináló előtt?

- Sajnálom, apu. Azt akartad, hogy ezt mondjam? Sajnálom, na... Tessék. Most jobban érzed magad? - Dana a zokogással küszködött. - De az a helyzet, hogy felajánlotta. Semmi kikötés, semmi határidő. Majd visszafizetik, amikor tudják, mondta. Meg se fordult a fejemben, hogy eladja a kötelezvényt. Nem állt szándékában,

- Miért csinálta?

- Szerintem Mr. Manning tett neki valami olyan ajánlatot, amit lehetetlenség volt visszautasítani. Mr. Manning számos kábeltársaság tulajdonosa.

- Manning hogyan szerzett tudomást a dologról?

- Agadzsanjan szerint Carl Frith révén.

- Micsoda?! Létezik, hogy ezen a szigeten valaki ne tudná? - Darling azon kapta magát, hogy ordít. - És ő hogy szerzett tudomást róla?!

- Agadzsanjan dokkján dolgozott, és nyilván kihallgatott valami beszélgetést.

- Csodás... nagyszerű! - Darling úgy érezte, elárulták, és összezavarodott. Körülnézett, és megérintette az egyik falat. - Kétszázhúsz esztendő.

- Ez csak egy ház, William - mondta Charlotte.- Majd találunk valami más helyet, ahol élhetünk. Dana azt szeretné, ha hozzá költöznénk. Egy időre. Ez csak egy ház.

- Nem, Charlotte, ez nem csak egy ház. Hanem a Darlingok több mint két évszázados története. A családunk története. - A feleségére és a lányára nézett. - Énrám szállt, és ha van valami kötelezettségem ebben az életben, az az, hogy megőrizzem a jövendőnek.

- Tégy le róla, William. Élünk, együtt vagyunk. Más nem számít.

- Hát persze! - mondta Darling, megfordult, és kiment a szobából. - Hogy a francba is számítana?!

42 / Amikor Darling visszatért a kocsifelhajtó végébe, mit se változott a kép: Talley ugyanolyan idegesen járkált fel-alá, Manning meg továbbra is csak állt, mint egy kirakati bábu.

Darling intett nekik, hogy kövessék, és ahogy ballagott előttük a felhajtón, elképzelte, milyen kárörvendően nézhet Manning, és szinte vissza kellett magát tartania, hogy hátra ne pördüljön, és le ne üsse.

A tornácon hellyel kínálta őket az asztal mellett.

- Tehát maga egészen biztos benne, hogy az a szörny még mindig itt van? - kérdezte Talleyt.

- Igen.

- És mire alapozza?

- Nem változott semmi. Nem történt évszakváltozás, nem változtak az áramlatok, nem fordultak elő nagyobb viharok. Tegnap este adatokat kaptam az Országos Óceáni és Meteorológiai Intézettől, és ők úgy vélik - a becslésük elég megbízható -, hogy talán egy hónapig még nem kezdődik meg a Golf-áram szezonális változása. - Talley érezte, hogy újra fellelkesül, s ettől megszűnt feszélyezettsége, hogy részese Manning zsarolóakciójának. - Persze az *Architeuthis* addig is talál táplálékot - nem a szokásos táplálékát, de nem marad éhen. Nem volt rá oka, hogy távozzon.

- De arra se volt oka, hogy ide jöjjön!

- Hogyne lett volna, hiszen itt van. Fontos észben tartanunk, kapitány: nem szabad démont csinálni az *Architeuthis-ból.* Ez egy állat, nem sátán. Megvannak a maga életciklusai, a természet ritmusával összhangban él. Szerintem éhes és zavarodott. Nem találja a normális táplálékát. Azt hiszem, én egy kis ravaszsággal rá bírnám venni, hogy a normális állapot illúziójára reagáljon.

- És ez mi az ördögöt jelent?

- Bízza rám.

- És valóban azt hiszi, hogy képes fölébe kerekedni ennek a dögnek?

- Igen, azt.

- Mielőtt mindenkit megölne?

- Igen,hogyne.
- Hogyan?
Talley habozott. - Megmondom... nemsokára.
- Tán államtitok vagy ilyesmi?
- Nem. Bocsánat, nem árulok zsákbamacskát. Az eszköz a körülményektől függ, attól, miképp viselkedik az állat. Lehetséges... van rá esély... azt szeretném, ha magamagát pusztítaná el.
Darling Manningre pillantott, és látta, hogy rezzenetlen tekintettel bámulja az öblöt, mintha untatnák a részletek.
- Na persze, doki - mondta Darling. - Fel is szállhat akár, és elrepülhet a Vénuszra, de én erre nem számítanék. Azt hiszem, jogom van ahhoz, hogy...
- Nincsen, kapitány - vágott közbe Manning; egyszeriben újra érdekelni kezdte a dolog. Halvány mosolyra húzódott a szája. - Nincsenek jogai. Magának kötelessége van: kormányozni a hajót, és nekünk segíteni.
- Kérem, Osborn... - mondta Talley -, nem hiszem, hogy...
- Miért nem, Herbert? Mi itt nem vagyunk civilizált emberek; maga Darling kapitány mondta, és én tisztelem érte. Az udvariasság félrevezető, és merő időpocsékolás. Jobb, ha a kezdet kezdetétől mindannyian tudjuk, hányadán állunk.
Darling éles fájdalmat érzett a szeme mögött, és tisztában volt vele, hogy a düh és a tehetetlenség okozza. Megnyomta a halántékát, megpróbálta kipréselni a fejéből a fájdalmat. Legszívesebben leütötte volna Manninget, de Manning korrekt volt: megtudta, mennyi az ára, és megvásárolta, kár áltatnia magát.
- Mikor akarnak indulni? - kérdezte Darling.
- Amilyen hamar csak lehet - felelte Manning. - Csupán annyi a teendőnk, hogy a fölszerelést a hajóra rakjuk.
- Üzemanyagról és ennivalóról kell gondoskodnom. Indulhatunk holnap.
- Üzemanyag - mondta Manning, s azzal belenyúlt az

aktatáskájába, és kivett egy köteg százdollárost. - Tízezer elég indulásul?

- Minden bizonnyal.

- Most pedig a feltételek. - Manning összecsapta az aktatáskáját. - Dr. Talley meg van győződve róla, hogy hetvenkét órán belül képes megtalálni és elcsalni a polipot, úgyhogy háromnapi élelem legyen a hajón. Akár elkapjuk az állatot, akár nem, visszatértünkkor megsemmisítem a kötelezvényt, és kifizetem magának a kétszázezer dollárt. A tiszta haszna, miután visszaszerezte a házát, valamivel százezer dollár fölött lesz. - Fölállt. - Megegyeztünk?

- Nem-mondta Darling.

- Hogyhogy nem?!

- Mert most az én feltételeim jönnek. - Darling Manningre nézett. - A kötelezvényt most égeti el, a szemem láttára. Mielőtt elhagyjuk a dokkot, ad nekem ötvenezer dollárt készpénzben, ami itt marad a feleségemnél. A fennmaradó összeg pedig az ő nevére lesz írva a bankban, feltételes kötelezvény formájában, arra az esetre, ha nem térnénk vissza.

Manning habozott, majd ismét kinyitotta az aktatáskáját, és kivett egy papírlapot meg egy arany Dunhill öngyújtót. - Maga tisztességes ember, kapitány - mondta, és a pázsit fölé tartva a kötelezvényt, alá tolta a lángot. - Ennyit azért tudunk magáról. De én is az vagyok. Ha egyszer megalkuszom, állom a szavam. Bízhat bennem.

- Ennek semmi köze a bizalomhoz - mondta Darling. - Gondoskodni akarok a feleségemről.

Darling nézte, ahogy Talley és Manning végigballagnak a kocsifelhajtón, és befordulnak a cambridge-i parkolóba, majd zsebre vágta a pénzköteget, és lement az ösvényen a hajóhoz. Beindította a motort, és fölmászott a repülőhídra, és már majdnem sebességbe tette a motort, amikor hirtelen eszébe jutott, hogy a jármű még ki van kötve.

S egyszerre csak - mintha gyomorszájon vágták volna. Aztán kifújta a levegőt, és a korlátra támaszkodott. Az első valódi bizonyíték volt ez arra, hogy Mike nincs

többé. Néhány másodpercig ott maradt, míg el nem múlt az érzés, aztán lement, és elkötötte a hajót.

Ahogy megkerülte a Mangrove-öbölből kivezető földnyelvet, hogy a hajójavító üzemanyagkútjaihoz hajózzon, Darling töprengett, kit fogadhatna meg társnak. Talley és Manning aligha tudnak bármit is a vitorlaállításról vagy arról, hogyan kell széllel szembe megtartani a hajót, vagy a többi számtalan aprómunkáról, ami a hajózáshoz tartozik.

Nem, nincsen senki, vonta le a következtetést. Vannak ugyan barátai és ismerősei, akik képesek volnának rá, talán még hajlandóak is, de őket nem szándékozott megkérni. Nem óhajtotta vállalni még egy ember haláláért a felelősséget.

Egyedül fogja csinálni. Persze nem teljesen egyedül. Van egy szövetségese, lent a raktárban egy dobozban, és ha kell, használni fogja.

Van egy esélye, Mr. Manning, gondolta. Adok magának egy esélyt. És hogyha elfuserálja a dolgot, átrobbantom a másvilágra azt a szarházit.

Darlingnak csaknem három órájába került, hogy kilencezer liter dízelolajat és hétszáz liter friss vizet töltsön a *Kalózkapitány* tartályaiba, és hogy vegyen hat nagy zacskó élelmiszert: friss és szárított gyümölcsöt és zöldséget, sózott marhahúst, tonhalkonzerveket, egész cheddar-sajtokat, kenyeret, ragunak való húst és sokféle babot. Mire mindezt megeszik, tűnődött, vagy otthon lesznek, vagy a mennyek országában.

Mikor visszatért a kikötőhelyére, már sötétedett. Lehordta a hajóról a felesleges fölszerelést: törött csapdákat, oxigénpalackokat, egy szétszedett légsűrítő részeit. Ráakadt a szivattyúra, amin Mike dolgozott. Tartotta a kezében, és nézte, és arra gondolt, hogy szinte érzi benne Mike energiáját.

Ne hülyéskedj, mondta magának, és partra tette a szivattyút.

Charlotte a konyhában volt, és azt csinálta, amit szokott, amikor rosszul álltak a dolgok, és ő nem tudta, mi mást tehetne: főzött. Megsütött egy egész borjúlábat, és készített hozzá annyi salátát, hogy elég lett volna egy regimentnek.

- Vendégeket várunk? - kérdezte Darling, odament az asszonyhoz, és megcsókolta a tarkóját.

- Huszonegy év után - mondta Charlotte - azt hittem, ismerlek eléggé.

- Magam is meglepődtem magamon. A mai napig abban a hiszemben voltam, hogy csupán két dolog van a világon, ami igazán fontos számomra. - Darling benyúlt a hűtőbe egy sörért. - Vajon mit szólna ehhez az öregem?

- Azt, hogy kötözni való bolond vagy.

- Kétlem. Nagyon tisztelte a gyökereit - ezért szerették mindnyájan ezt a házat. Ez jelentette a gyökereiket. És ezek a mi gyökereink is.

- És mi van *velünk?* - Charlotte odafordult Darlinghoz, és könny csillogott a szemében. - Gyökereknek nem vagyunk mi elég, Dana meg én?

- E nélkül a ház nélkül nem volnánk azok, akik vagyunk, kedvesem. Mik volnánk mi, ha a városközpontban vennénk lakást egy nagy házban, vagy ha Dana vendégszobájába költöznénk? Két vén marha, amint várják életük alkonyát. Ezt nem nekünk találták ki.

Csengett a telefon az előszobában, Darling felvette, azt mondta a hívónak, hogy menjen a francba, azzal visszatért a konyhába. - Egy riporter volt. Azt hiszem, olyasmi nem létezik, hogy titkos szám.

- Nemrég Marcus telefonált - mondta Charlotte.

- Megmondtad, mi van?

- Meg. Gondoltam, talán ki tud találni valamit, hogy megállítson.

- És sikerült neki?

- Természetesen nem. Úgy véli, te a vízen jársz.

- Marcus rendes srác.

- Dehogy, ő is kötözni való bolond.

- Szeretlek, Charlotte - mondta Darling, ahogy a fele-

sége hátát nézte. - Nem mondom túl gyakran, de tudod, hogy igaz.

- Nem eléggé, attól tartok.

- Hát... - sóhajtott föl Darling, s azt kívánta, bárcsak valami vigasztalót tudna mondani.

- Vagy éppenséggel magadat nem szereted eléggé? - kérdezte Charlotte, miközben habbá verte a mártást.

Ez volt a legkülönösebb kérdés, amit Darling valaha is hallott. Mit jelent az, önmagát szeretni? Miféle ember szereti önmagát? Nem tudott mit felelni, úgyhogy bekapcsolta a tévét, hogy meghallgassa az időjárási előrejelzést.

Nem kapcsolták ki a készüléket, mikor ettek, hagyták, hogy a helyi bemondó kitöltse a csendet, hisz mindketten érezték, nincs több mondanivalójuk, és hogy minden kísérlet a beszélgetésre olyan kijelentésekhez vezetne, amiket megbánnának.

Vacsora után Darling kiment a gyepre, és az öblöt nézte. Volt még egy kevés fény - lágy ibolyaszín, az éjszaka hírnöke -, és a földnyelv végénél, a sekély vízben két nemes kócsagot látott, melyek úgy álltak, mint két őrszem, talán abban a reményben, hogy falhatnak alkonyi márnát. Valami halk verdesés - a hang a papírlegyező kinyitásához hasonlított - egy apróhalraj érkeztét jelezte: uszonycsattogtatva röpdöstek a tükörsima vízen.

Gyerekkorában azzal töltötte az estéit, hogy figyelte az öblöt: őt ez igézte meg, mint ahogy a pajtásait a rádió meg a tévé. Az öböl felől olyan hangokban, s néha olyan látványokban volt része, amelyek élénken izgatták a képzeletét, élénkebben, mint mindenféle műhang és műlátvány. Portyázó barracuda csapott szét makrélarajok között, és a víz színén véres tajték sistergett. Cápák is jöttek, olykor egyesével, olykor kettesével-hármasával, hátuszonyaikkal szelték a vizet, ahogy nagy nyugodtan cirkáltak prédát keresve: a zsákmányszerzés ősi rítusát gyakorolták. A parti homokban rákok siettek; teknőcök fújták ki a levegőt, mint apró fújtatók; a fák tetején dühös légykapók perlekedtek.

Az öböl az élet volt és a halál, s őt valami kifejezhetetlen

módon a béke és a biztonság érzetével töltötte el. A folyamatosság biztonságát jelentette az öböl.

Volt még élet az öbölben, most már kevesebb ugyan, de
ahhoz elég, hogy szeresse.

Keleten a telihold kikukucskált a fák koronája fölött, és
aranynyilakat vetett, amelyek a kócsagokat eltalálva mintha aranyszoborrá változtatták volna őket.

- Charlotte - hívta Darling -, gyere, nézd...

Hallotta az asszony lépteit a házban, de a szúnyoghálónál abbamaradtak. - Nem.

- Miért nem? - kérdezte Darling.

Charlotte nem válaszolt. Helyette azt gondolta: Ó, William, úgy festesz, mint egy öreg indián, aki a hegyoldalban ül, és a halálra készül.

Negyedik rész

43/ Darling arra ébredt, hogy fütyül a szél a ház mögötti kazuárfák között. Sötét volt még, de nem kellett látnia, hogy tudja, milyen az idő; *hallotta*, hogy tizenöthúsz csomós északnyugati szél fúj. Az évnek ebben a szakában az északnyugati szél igen bizonytalan, úgyhogy nemsokára nyilván változni fog: vagy délnyugatról fúj megint, és elül, vagy északkeletnek fordul, és olykor viharossá fokozódik. Darling félig-meddig az utóbbiban reménykedett: talán egy rázós úttól Manning és Talley rosszul lesz, és inkább elállnak a tervtől.

Erre semmi esély, gondolta. Ezek ketten olyan erők markában vannak, amelyeket alkalmasint nem is értenek, s amelyekkel dacolni semmiképp nem tudnak, és csak egy hurrikán bírná eltéríteni őket a szándékuktól.

Charlotte az oldalán feküdt, összegömbölyödve, mint egy kislány, és mélyeket lélegzett. Darling lehajolt, és megcsókolta a tarkóját, s beszíva az asszony illatát, visszatartotta a levegőt, mintha Charlotte emlékét próbálná megőrizni.

Mire megborotválkozott, kávét főzött, és felmelegített valamennyit az előző esti borjúhúsból, keleten már világosodott az ég, és a légykapók kezdtek gyülekezni a poinciana fán, hogy hírül adják az új nap jövetelét.

Darling a gyepen állt, és fölnézett az égboltra. A szél iránya még semmit sem változott; alacsony felhők úsztak délkelet felé. De egy magas pehelyfelhőgerinc északi irányba mászott, jelezvén, hogy a szél hamarosan megfordul, és dél felől fog fújni. Délre a fodrozódás megszűnik a sekély vízen, a mélyben pedig lassan elülnek a holthullámok.

A hajónak megfeszültek a kötelei, a *Kalózkapitány* lágyan ringott. Darling már majdnem fellépett a fedélzetre, amikor hirtelen megérezte, hogy valaki van odafönt a kabinban. Hogy honnan, azt nem tudta, úgyhogy megállt és hallgatózott. Igen, a nyikorgó kötelek és a hajótestet

nyaldosó víz megszokott zaján túl emberi lélegzést is hallott.

Valami rohadt riporter, gondolta, egy olyan okostóbiás, aki azt hiszi, hogy a „nem" azt jelenti: „próbáld rámenősebben", és hogy istenadta joga betörni mások magánéletébe.

Átment a járódeszkán, lelépett az acélfedélzetre, és így szólt: - Mire hármat számolok, húzd ki a beled a partra, különben akkorát úszol, hogy megemlegeted! - Azzal átlépte a kabin küszöbét, és elkezdett számolni: - Egy... - és ekkor Marcus Sharpot pillantotta meg, amint riadtan felül, és beveri a fejét a fölső ágyba.

Sharp ásított, megdörzsölte a fejét, elmosolyodott, és megszólalt: - jó reggelt, Whip...

- Hát... vesszek meg, ha... Minek köszönhetem a megtiszteltetést?

- Gondoltam, esetleg jól jön ma egy kis segítség.

- Mi tagadás, örömmel látnék egy barátot, aki segít, de mit szól ehhez Uncle Sam?

- Uncle Sam küldött... majdhogynem. Tudósok szerte az országban, sőt szerte a világon, arra próbálták rávenni a haditengerészetet, hogy indítson polipvadász-expedíciót, de a haditengerészet azt állítja, nincs hozzá pénze. Szerintem az az igazság, hogy nem akar olyasmibe fogni, amiről nem tud semmit, és nem akarja megkockáztatni a lebegést. Mindenesetre rászálltak Wallingfordra, mintha neki kéne előrukkolnia valami csodarecepttel. Amikor mondtam neki, hogy kimész, az volt a véleménye, jól venné ki magát, ha a haditengerészet is menne, mintegy fölmutatni a zászlót - azaz engem. Az a feladatom, hogy olyan. képzetet keltsek, mintha Wallingford tényleg csinálna valamit. - Sharp szünetet tartott. - Próbáltalak hívni. Gondoltam, nem fogod... Remélem, nem bánod.

- Dehogyis. De nézd, Marcus, szeretném, ha tisztában volnál vele, mire vállalkozol. Ezek az emberek...

- Láttam a szörnyet, Whip. Vagy majdnem.

- Akkor jó. Ugye van robbantási gyakorlatod?

- Egy évig gyakoroltam.
- Remek. Szükségünk lesz rá. - Darling elmosolyodott. - De addig is először kéne egy kis kávét csinálni.

Fél hétkor elhagyták a dokkot, és lassan átmotoroztak az öblön a városi kikötőbe, ahol Talley és Manning várt egy bérelt teherautó mellett, amelyen egy halom bőrönd tornyosult. Talley viharkabátban volt, khakinadrágban és rövid szárú gumicsizmában. Manning pedig mintha egy áruházi prospektus lapjairól lépett volna le: tengerészbakancs, pliszírozott pantalló, bézs ing egy klub emblémájával a mellzseben, ropogósra keményített dzseki.
- Minek ez a sok szar? - kérdezte Darling a repülőhídról, miközben Sharp kikötötte a hajót. - Felhőkarcolót akarnak építeni maguknak?
- Egyikük se válaszolt, és Darling rájött, hogy feszültség van köztük. Különös, gondolta. Hisz célegyenesben vannak, igazán elégedettek lehetnének.
Összesen huszonegy bőröndöt raktak le az autóról és cipeltek a fedélzetre Talley felügyelete alatt. Azt akarta, hogy néhány kerüljön be a kabinba, ahol védve van az időjárástól, de a legtöbbnek a taton jutott hely egy kupacban.
Amikor minden bőrönd a fedélzeten volt, Manning benyúlt a teherautó vezetőfülkéjébe, és elővett egy hosszú bőröndöt. Ahogy Manning vitte, abból Darling látta, hogy nehéz, és ahogy vigyázott rá, nehogy nekiverje valaminek, abból megállapíthatta, hogy értékes dolog van benne.
- Mi az? - kérdezte Darling.
- Ne törődjön vele - felelte Manning, s azzal eltűnt a kabinban.
Hát így állunk?, mondta magában Darling. Ennek még utánanézünk.
A helyi tévéállomás zárt teherautója kanyarodott be a rakpart végén, és megállt a dokk szélén. Egy riporter

szállt ki, utána egy operatőr, aki sebtiben összeszerelte a kamerát.

- Darling kapitány? - kiáltotta a riporter. - Beszélhetünk magával, kérem? A bermudai tévétől vagyunk.

- Nem - mondta Darling a repülőhídról.

- Csak egy perc. - A riporter a háta mögé nézett, hogy megbizonyosodjon, az operatőr elkészült, és már forgat. - Maga most a szörny ellen indul. Mi készteti arra, hogy...

- Nem, dehogyis. A fészkes fenét, fiam, senki nem vállalkozna erre, akinek van egy csöpp esze. - Hátrapillantott, és odaszólt Sharpnak: - Engedd el a köteleket. - Amikor látta, hogy az utolsó kötél is a fedélzeten van, sebességbe tette a motort, és kerülgetni kezdte a több tucat kikötött hajót.

Várt, amíg egészen biztos nem volt, hogy hallótávolságon kívül vannak, s akkor áthajolt a repülőhíd oldalán.

- Mr. Manning, feljönne ide egy pillanatra? Manning fölmászott a létrán, előrement, és türelmetlenül megkérdezte: - Mi az?

- Mi van a bőröndben?

- Amit tudnia kell, megmondtam.

- Vagy úgy - mondta Darling. - Értem. - Pontosan előttük; alig száz méterre, egy húszméteres szkúner állt keresztben, az oldalánál meg két, tizenöt méteres halászbárka ringott. - Akkor jó... - Hirtelen megragadta Manning kezét, és a kormánykerékre tette. - Tessék parancsolni!

Azzal megfordult, elhagyta a repülőhidat, és a létra felé indult.

- Mit csinál?!-ordította Manning.

- Szundítok egyet.

- Micsoda?!

- Úgyis maga irányít mindent. Tessék, ezennel átadom.

- Jöjjön vissza! - kiáltotta Manning, s csak nézett előre. A szkúner most már csupán ötven méterre volt, s egyre közeledtek hozzá. Semerre nem bírt fordulni; mindenfelé hajók álltak.

Darling mászni kezdett le a lépcsőn. - Szóljon, ha odaérünk.

Manning hátrahúzta a fojtószelepállító-kart, és vadul tekerte a kereket, de a hajó nem állt meg; ki-kilengett az útirányból; az orra egyenesen a szkúnerre mutatott. Hátrarántotta a fojtószelep-állítót, mire a hajó nagy robajjal hátramenetbe váltott, és egy halászbárka tatja felé kezdett curukkolni. - Mi az istent akar?!

- Maga akar irányítani mindent, csak rajta, tessék.

- Nem! - ellenkezett Manning. - Én... segítség! -. Előrelökte a fojtószelep-állítót, és az orr ismét célba vette a szkúnert.

Darling várt még egy másodpercet, míg Manning pánikba esve földobta a karját és hátratántorodott. Aztán két fokkal följebb lépett a létrán, gyorsan átvágott a fedélzeten, és megragadta a kereket. Elpörgette, nagyobb sebességre kapcsolt, és - mint a cérnát tűbe fűző szabó - a hajót átvezette a szkúner orra meg a halászbárka hátulja között. Alig tizenöt centire haladt el mellettük.

- Fura, mi? - mondta Darling, miután túl voltak a manőveren. - Vannak dolgok, amiket nem lehet megszerezni pénzért.

Manning dühös lett. - Ez teljesen szükségte...

- De, nagyon is szükséges volt. Nézze, Mr. Manning, nekünk együtt kell dolgoznunk. Nem engedhetjük, hogy mindenki a maga feje után menjen ezen a hajón. Talley ismeri az állatot, de nem ismeri az óceánt. Marcus ismeri az óceánt, de nem ismeri az állatot. Én mindkettőt ismerem valamennyire, maga pedig, ahogy elnézem, szart se tud semmiről, csak hogy hogyan lehet pénzt csinálni. Tehát: mi van a bőröndben?

- Egy puska - mondta Manning némi habozás után.

- Hogyan hozta be? Bermudában a puskát nem nézik jó szemmel.

- Szétszereltem. A darabjait Talley bőröndjeibe helyeztem el. Fegyverszakértőre lett volna szükség, hogy összerakja.

- Miféle puska?

- Finn rohampuska. Általában a NATO-ban rendszeresített 7,65 milliméteres lövedéket teszik bele.
- Mit ért azon, hogy „általában"? Bütykölt rajta valamit?
- A golyókon. A tárak úgy vannak megtöltve, hogy minden harmadik golyó foszforos nyomjelző, a többi pedig hengeres cianidgolyó.
- És maga azt hiszi, hogy ezzel képes megölni a szörnyet?
- Ez az elképzelésünk. Talley megtalálja az állatot, tanulmányoz rajta, amit akar, aztán én megölöm.
- Ez mindenképpen magára vár.
- Rám hát.

Darling egy pillanatra elgondolkodott, majd szólt: - Maga tényleg azt hiszi, hogy tehet bármit is a srácaiért a jelen stádiumban?
- Ennek már nincsen köze hozzájuk, többé már nincs. Hozzám van köze. Olyasmi ez, amit meg kell tennem.
- Értem - sóhajtotta Darling. - Rendben, Mr. Manning, de ne feledje, amit mondok: Végezzen vele az első alkalommal, mert csak egyetlen esélyt adok magának. Utána én következem, én veszem át a kezdeményezést.
- És mit tesz?
- Fölrobbantom, hogy hírmondó se marad belőle. Legalábbis megpróbálom.
- Tisztességes alku - mondta Manning. - Akar kávét?
- Persze. Tej nélkül.

Manning hátrament a létrához. - Szólok a cimborájának, hogy hozzon magának - mondta.
- A cimborám, Mr. Manning, az Egyesült Államok Haditengerészetének hadnagya. Ne „szóljon neki", hanem kérje meg. És mondja, hogy „kérem".

Manning eltátotta a száját, aztán becsukta. - Bocsánat - mondta, s azzal lement.

Az öböl torkolatánál Darling északnak fordult. Mikor megkerülte a fokot, és a hasadék felé vette az irányt, visszanézett. A földnyelv végén, két norfolki fenyő között állt Charlotte, hálóinge hullámzott a szélben. Integetett

neki, mire az asszony visszaintett, majd megfordult, és fölsétált a gyepen a ház irányába.

Sharp vitt Darlingnak kávét, és megállt mellette a repülőhídon. Északnyugat felé néztek, a mély víz szélének arra a pontjára, ahol korábban a *Kíváncsi Ellis* horgonyzott.

Egy darabig hallgattak, aztán Darling szólalt meg: - Kedvelted azt a lányt?

- Igen. Még arra is gondoltam... á, nem számít.

- Hogyne számítana!

Talley feljött a hídra, és megállt oldalt. Idegesnek, izgatottnak látszott.

- Sok időt tölt a tengeren, doki? - kérdezte Darling.

- Mostanában nem, de évekkel ezelőtt eltöltöttem valamennyit, amikor nyolckarú polipot gyűjtöttem. De semmi ilyesmiben nem vettem részt. Egész életemben erre vártam, a lehetőségre, hogy találjak egy óriáspolipot. Ez az én sárkányom.

- Sárkány?

- Nekem az. Ezért adtam a könyvemnek *Az utolsó sárkány* címet. Az embernek szüksége van sárkányokra, mindig is volt, hogy megmagyarázza az ismeretlent. Látott régi térképeket. Amikor ismeretlen földeket rajzoltak be, ezt írták rájuk: „Sárkányok földe", és ez mindent elárult. Azzal telt az életem, hogy a sárkányról olvastam és írtam könyveket. Tudják, micsoda kiváltság, hogy végre ilyen közel kerülhetek egyhez?

- Nekem úgy tűnik, doki - mondta Darling -, hogy vannak sárkányok, amelyeket jobb békén hagyni.

- A tudósnak nem tűnik úgy. - Talley hirtelen a vízre mutatott, és fölkiáltott: - Nézzék!

Fél tucat repülőhal rebbent szét a hajó orrától, és vagy ötven méteren át siklottak a vízen, mielőtt újra belecsobbanjak. Talley képe fölragyogott a csodálattól.

Ráakadtak egy hínársávra, sárga növényzet sodródó foltjaira, amelyek nem kapcsolódtak egymásba, de - mint a hangyák - szemlátomást ugyanazt a nyomot követték a horizont felé ásztukban.

- Mindig egyenes vonalat alkotnak? - kérdezte Talley.
- Úgy fest a dolog. Rejtélyes, mint az ikra, amit láttunk. El nem bírom képzelni, mi az a valami, hogy honnan jön, és merre tart.
- Micsoda? Hogy néz ki?

Darling beszélt a hatalmas kocsonyás téglalapokról, közepükben a lyukkal, és elmondta, hogy úgy rémlett, mintha forognának, hogy minden részüket érje a napfény.

Talley kérdéseket tett föl, részletekért nyaggatta Darlingot, és minden újabb válasz hallatán szemmel láthatólag izgatottabb lett. - Tojástömlő! - mondta végül. - Még senki se látott ilyet, legalábbis az utóbbi száz évben. Mit gondol, képes volna találni még egyet?

- Azt sose tudni. Én is csak a minap láttam először. Azóta láttam még egyet. Megkíséreltünk begyűjteni egyet, de szétesett.
- Azt szokta. És ha egyszer szétmegy a sejtközi állomány, az ikravédő burok, bent az állatok elpusztulnak.
- Miféle jószág él egy ilyen tömlőben?

Talley elnézett a tenger fölött, majd lassan megfordult, és Darlingon állapodott meg a tekintete. - Maga mit gondol, kapitány?

- Honnan tudhatnám... - Aztán Darling elhallgatott, majd ezt mondta: - Úristen! Aprócska szörnybébik?! Abban a kocsonyás izében?
- Százával - felelte Talley. - Talán ezrével.
- De elpusztulnak, ugye?
- Általában igen. A legtöbbjük.
- Valami megeszi őket - mondta Darling.
- Meg. Már persze ha maradt még a tenger mélyén valami, ami megeheti őket.

44/- Olvasott valaha Homéroszt? - kérdezte Talley, s belenyúlt az egyik bőröndjébe, majd átadott Darlingnak egy tizenöt centis rozsdamentes acélhorgot. - A borszínű tenger Homéroszát?

- Nem mondhatnám - válaszolta Darling. A horog

szakállán átszúrt egy makrélát, majd az állatot egy halrakásra hajította.

- Tudod, az a fickó, aki az *Iliász-t* írta - mondta Sharp. Forgócsapokat erősített a horogszemekbe, aztán másfél méteres titándróttoldalékot kötött minden egyes forgócsaphoz.

- Az hát - mondta Talley. - Vannak, akik úgy vélik, és én is közéjük tartozom, hogy háromezer évvel ezelőtt Homérosz az óriáspolipról beszélt. Szküllának nevezte, és így írta le:

Lába tizenkettő, levegőben leng valamennyi,
hat hosszú nyaka van, mindegyiken egy riadalmas
fej nőtt, és a fejekből három sor foga rémít,
sűrű, tömött agyarak, tele éjszínű szörnyű halállal...
És nem tud dicsekedni hajós soha, hogy tovasiklott
sértetlen mellette: de hat feje húz ki hat embert
mindig hirtelenül a sötétkékorru hajóból.

Eleven leírás, nem igaz? - mosolyodott el Talley.

- Az a benyomásom - mondta Darling, miközben dróttoldalékokat kattintott rá Talley egyik összecsukható ernyőszerkezetére -, hogy a maguk Homéroszának akkor nagyon meglódult a fantáziája. - Az ernyőszerkezetet keresztülvonszolta a fedélzeten, és két másik mellé helyezte.

- Egyáltalán nem - mondta Talley. - Képzelje el, milyen lehetett tengerésznek lenni akkor, amikor mindennek a magyarázatául sárkányok meg szörnyek szolgáltak. Tételezzük föl, hogy látta az *Architeuthis-t.* Hogyan írná le az otthoniaknak? Vagy a modern időkben, tegyük fel, hogy a második világháború alatt csapatszállító hajón utazott, és egy ilyen megtámadta a hajójukat. Hogyan festene le egy nagy szörnyet, amely a semmiből emelkedett ki, és megpróbálta letépni a hajójukról a fartőkét?

- Csináltak ilyet? - Darling az egyik ernyőszerkezet kupakgyűrűjét egy nejlonkötélhez erősített kábeldarabra kapcsolta.

- Többször is, Hawaii partjainál.
- Mért akarna egy óriáspolip megtámadni egy hajót?
- Senki se tudja - felelte Talley, - Épp ez benne a csodálatos...

Tűzfegyver dörrent mellettük, harminc lövést adott le gyors egymásutánban, olyan hangja volt, mint mikor a szövet szakad. Megpördültek, és Manninget látták a taton állni, kezében a rohampuskája. A hajó mögött egy szétlőtt viharmadár véres darabjai között tollak úsztak.

- Ez miért volt? - kérdezte Talley.
- Egy kis gyakorlat, Herbert - mondta Manning, kikapta az üres tárat a puskából, és újat kattintott be.

Egy órába telt, amíg leeresztették a szerkezetet, amit Talley úgy emlegetett, mint akciójának Első Fázisát. Ezerméternyi egy és egynegyed centi vastag kötélről hat ernyőszerkezet terült szét legyezőalakban egymástól meghatározott távolságra, különböző magasságokban; mindegyiken tíz csali a titándrót-toldalékokon. A drót törhetetlen volt, a horgok hajlíthatatlanok, a tövüknél tíz centi átmérőjűek - olyan nagyok, hogy az egyetlen állat, amely kísértést érezhetné, hogy bekapjon egyet, csak a cápa lehet. Ha valóban fennakad egy cápa, okoskodtak, küzdelme közben vészjeleket bocsát ki, ami csak még jobban vonzza az állatot. És ha maga az *Architeuthis* kapná be az egyik horgot, a sok karjával hadonászva - így képzelte Talley - még számos horogba beleakadna, míg végül mozgásképtelenné válna.

- Hozzávetőleg milyen nehéz lehet a szörny? - kérdezte Darling, miután Talley vázolta a tervét.
- Nem tudni. Döglött példányoknak mértem a súlyát; szinte pontosán megegyezett a víz faj súlyával. Úgyhogy lehetséges, hogy egy igazán nagy polip akár öt vagy tíz tonnát is nyomhat.
- *Tíz tonnát!* Én élettelen húsból nem bírtam tíz tonnát rakni erre a hajóra, és ez a dög nem éppen élettelen. Vontatni még tán elvontatok tíz tonnát, de...

- Senki nem kéri erre. Föl fogjuk húzni csörlővel, és miután Osborn megölte, én mintát hasítok belőle.
- Mivel, a zsebkésével?
- Láttam, hogy van odalent láncfűrésze. Működik?
- Maga rém ambiciózus, doki, meg kell hagyni - mondta Darling. - De tegyük fel, hogy a jószág nem a maga szabályai szerint játszik.
- Ez egy állat, kapitány - felelte Talley. - Csak egy állat. Ezt sose feledje.

Amikor a kötél lent volt, Darling és Sharp három, százhúsz centis rózsaszínű kikötőbóját kötött egy sorba, odaerősítették a kötél végéhez, s azzal a vízbe lökték.
- És most?-kérdezte Sharp.
- Két óráig most nem kell hozzányúlni - mondta Darling. - Együnk.

Ebéd után Talley kicsomagolta néhány bőröndjét, felállított egy videomonitort, és kipróbált két kamerát, miközben Manning egy hajóágyon ült, és magazint olvasott. Darling intett Sharpnak, hogy menjen utána. A bóják a hajóval sodródtak, de annál valamivel lassabban, úgyhogy már közel száz méterre lemaradtak tőle.
- A dokinak egyvalamiben igaza van - mondta Darling, a bójákat figyelve a hajó tatjáról. - Bármi gabalyodik is ebbe a szerkezetbe, tudni fogja, hogy ez nem ereszti.
- Nem hiszem, hogy Talley meg akarja ölni.
- Nem, a hülye állatja csak látni szeretné azt a rohadt dögöt, tanulmányozni. Ez a baj a tudósokkal, sose tudják, mikor kell békén hagyni a szerencsétlen természetet.
- Hátha halálra csapkodja magát a kötélen.
- Lehet, Marcus - mondta Darling mosolyogva. - De ha a szörnyetegnek netán más elképzelései lennének, ne érjen váratlanul. Add ide a csáklyát.
- Minek?
- Egy kis biztonsági intézkedés. - A hátsó nyílás létráján Darling lemászott a raktárba.

Mire Sharp az orrban meglelte a csáklyát, és hátravitte, Darling már a középső hombárfedő mellett állt, és egy

cipősdoboznál kétszer nagyobb kartondobozt nyitott éppen, amelynek az oldalára egyetlen szó volt rástencilezve idegen betűkkel.

- Mi az? - kérdezte Sharp.

Darling belenyúlt a dobozba, és kihúzott egy sötétvörös műbőrrel borított, szalámiforma dolgot, ami úgy tizenöt centi hosszú és hét-nyolc centi vastag lehetett. Föltartotta Sharpnak, és elmosolyodott. - Semtex.

- Semtex?! - hüledezett Sharp. - Jézusom, Whip, ilyet terroristák használnak. - Hallott már a Semtexről, de látni nem látott. Csehszlovákiában gyártották, és a világ legrafináltabb terroristái rendesen ezt a kiváló minőségű robbanóanyagot használták, hisz rettenetesen erős, képlékeny, és ami a legfontosabb: állékony. Véletlenül csak egy idióta s egyszersmind kétbalkezes ember robbanthatja föl. Abba a kazettás magnóba, amelyik a PanAm 103-as járatát elintézte, Semtexet tömtek. - Honnan szerezted?

- Ha a népek tudnák, Marcus, mi minden röpül velük a gépen szerte a világon, inkább mindig otthon maradnának. Egy általam Németországból rendelt, kompresszordarabokból álló szállítmánnyal érkezett a tengeren; nyilván tévedésből csomagolták oda. Az ég tudja, hova szánták. Először nem tudtam, mi a fene, mint ahogy a vámtiszt se, de arra gondoltam, minek váljak meg olyasmitől, aminek később még hasznát vehetem, hát azt mondtam neki, hogy kenőanyag. Nem törődött vele. Két héttel utána láttam egy képet a Semtexről valami könyvben, s csak akkor döbbentem rá, hű, a hétszázát, hát ezt tartogatom én a garázsomban?! - Darling Sharp felé fordította a szalámi végét. Tojáslikőr színű volt. - Elég volna, hogy lerobbantsuk Bermuda végét, és egyenesen Haitiig röpítsük. Viszont van egy kis probléma.

- Mégpedig?

- Nincsenek gyutacsok. Mike kirakhatta őket a parton, aztán elfelejtette visszapakolni. Mike nem szeret - Darling elhallgatott, fölsóhajtott, és kijavította magát -, nem szeretett együtt hajózni olyan dolgokkal, amik elsüllyeszthetnek bennünket.

- Lehet, hogy tudnánk csinálni egyet - mondta Sharp.
- Mi kell hozzá?
- Benzin... közönséges benzin.
- Van odalent egy kannával a farmotorhoz.
- Glicerin. Van Lux pelyhed?
- A konyhában, a mosogató alatt. Ennyi?
- Nem, szükségem van egy kioldóra is, amivel meggyújtjuk. Foszforos volna a legjobb. Hogyha volna egy doboz konyhai gyufád, akkor...
- Semmi gond. Manningnek van pár száz foszforos nyomjelző lövedéke. Mennyi kell?
- Csak egy. A kevés is bőven elegendő. De Whip... ezt még sose csináltam. Olvastam, mi a módja, de csinálni még nem csináltam.
- Én se vadásztam még tíztonnás polipra - mondta Darling.

- Nem úgy néz ki, mint egy bomba - jegyezte meg Sharp, mikor végeztek. - Inkább mint egy olcsó tűzijáték-rakéta.
- Vagy mint annak is a karikatúrája - mondta Darling. - Szerinted működni fog?
- Ajánlom neki.
- Egyet se búsulj, Marcus: ha nem fog, senki nem lesz már, aki lehordhatna miatta.

A benzint és a szappanpelyhet sűrű péppé keverték, és ezt - mint valami tömítőgumit - a Semtex-rúd végébe nyomták. Aztán Sharp fölfeszítette Manning egyik foszforos nyomjelző lövedékét. Kézzel végezte a műveletet egy vízzel teli lábosban, mert levegővel érintkezve a foszfor meggyullad. Mikor megszabadult a hengeres ólomgolyótól, a foszfor, a puskapor meg a víz maradékát beleöntötte egy kis gyógyszeres fiolába, amit aztán hermetikusan lezárt, és beágyazott a pépbe.

Most szigetelőszalaggal ráragasztották a szerkentyűt a hárommméteres csáklya végére. Darling fölemelte a csáklyát, és megrázta, hogy lássa, biztosan ül-e a bomba. - Mi történik, ha az előtt nyeli le, hogy eltörte volna a fiolát?

- Nem robban - felelte Sharp. - Ha nem éri levegő a foszfort, nem gyullad be. Ha nem gyullad be, nem fogja működésbe hozni a gyutacs többi részét. Döglött bomba lesz belőle.

- Szóval azt akarod, intézzem úgy, hogy elharapja.

- Épp hogy csak ráharapjon, Whip. Aztán nyomás onnan, különben...

- Tudom, tudom. Ha egy kis szerencsénk van, Talley terve beválik, és nem lesz rá szükségünk. - Darling szünetet tartott. - Na persze, ha *igazi* szerencsénk van, akkor eleve meg se találjuk a rohadékot.

Fölmászott a repülőhídra, előrement a kormánykerékhez, délnek fordította a hajót, és keresni kezdte a úszóbójákat. Egy órájukba telt, mire a robbanószerkezetet összeszerelték, és a korlátra rúdtartót csavaroztak, hogy abba állítsák a csáklyát, nehogy bajt okozzon. A bóják miatt nem aggódott, nem is gondolt rájuk.

Meglepődött, hogy nem tűntek azonnal a szemébe. A hajó nem sodródhatott a bójáktól fél mérföldnél távolabb, és egy ilyen tiszta napon azoknak a rózsaszínű gömböknek legalább egy mérföldre el kellene látszaniuk. De azért pontosan tudta, hol járnak; amikor a bójákat vízre bocsátotta, meghatározta az iránypontokat. Valószínűleg kicsit erősebb a holthullámzás, mint képzelte, és most völgyben vannak. Egy perc múlva újra látni fogja őket.

De nem látta. Se egy perc, se kettő, se három múlva. Mikor már öt perce tartott délnek, az iránypontjaiból tudta, hogy már túlhaladt azon a helyen, ahol a bójákat elhagyta.

Eltűntek.

A szeméhez emelte a látcsövet, és egy hínársávra állította. Ha a bóják az árral sodródtak, a hínárral azonos irányba kellett úszniuk; végig követte hát a látcsővel a sávot egészen a látóhatárig. Semmi.

Lépteket hallott a háta mögül, majd Manning hangját: - Elvesztette őket?

- Nem - mondta Darling -, csak még nem találtam meg.

- Az istenit neki! Ha nem fecsérelt volna el annyi időt a...

Darling feltartotta a kezét, és hirtelen feszülten figyelni kezdett; nyilván hallott vagy érzett valamit.

Az érzés a lábából jön, állapította meg, gyöngén és nagyon mélyről - valami hátborzongató, tompa dübörgés. Majdnem mint egy messzi robbanás.

- Az isten szerelmére, most mi a csudát...

És ekkor Darling felismerte, bár alig akarta elhinni. - A rohadt dög! - mondta, s vállával félrelökte Manninget, a korláthoz ment, és lenézett a feneketlen kékségbe.

És ekkor meglátta, az egyetlent, amelyik érintetlen maradt: úgy száguldott a víz színe felé, akár egy elszabadult rakéta. Hangos szörcsenéssel bukott föl, s röppent majd két méter magasra, aztán visszahuppant a vízre, s ott ringott, maga alatt húzva a két másik szétpukkant bója cafatjait.

Talley és Sharp meghallották a szóváltást, kijöttek a kabinból, és mire Darling a fedélzetre ért, Sharp kikapta a vízből a kötelet egy kutatóhorgonnyal, és már vonta föl a bóját. Darling fürgén lekapcsolta a bóját, félretaszította a kötelet, amit gyorsan a csörlőre tekert, és elindította.

- Ő volt az? - kérdezte Manning. - A polip?

A kötél remegett, és vízcseppeket rázott széjjel magáról. Darling az ujjai hegyével tapintotta. - Nem tudom megmondani, Mr. Manning, de annyit elárulhatok: ami elég erős, hogy fél mérföldről csak úgy megrántson egy sokszálú kötelet, plusz hogy lehúzzon három kikötőbóját - mindegyiket ötszáz kilopond felhajtóerejűre tervezték -, hogy olyan mélyre húzza őket, hogy kettő szétrobbanjon - hát az egy cefet nagy dög. - Darling kihajolt a víz fölé. - Meg nem tudnám mondani, hogy ott van-e még vagy sem.

- Ha fennakadt a horgon - mondta Talley -, akkor ott van. Azokat a drótokat képtelen eltörni vagy a horgokat meghajlítani.

- Ne beszéljen képtelenségről, doki, olyasmivel kapcsolatban, ami mérhetetlen. - Azzal Darling Sharphoz

fordult. - Keríts egy kést, Marcus, és fend meg a kővel, míg olyan nem lesz, mint a borotva. Aztán gyere, és állj közvetlen mellém.

Sharp bement a kabinba, Talley meg utána: hozzálátott, hogy filmet tegyen a videofelvevőjébe.

- Kést, kapitány? - kérdezte Manning. - Minek?

- Ha ez igazi szörny, és ha feleakkora, mint amekkora a doki szerint lehet - és ha még pislákol benne az élet szikrája -, elvágom a kötelet, és hagyom, hadd menjen isten hírével a rohadék.

- Még mit nem?! Majd ha már rálőttem.

- Meglátjuk.

- Persze hogy meglátjuk - mondta Manning, és elindult lefelé, a kabinba.

Talley fölállított a repülőhídon egy háromlábú állványt, és fölszerelte rá a videofelvevőt, miközben Manning elhelyezkedett a korlátnál, harminc tölténnyel ellátott ívtáras puskáját a melléhez szorítva. Lent Darling a csörlőt kezelte, Sharp meg egy műanyag dobba vezette a fölhúzott kötelet.

Mikor a dob félig megtelt, Darling kinyúlt, és ujjaival pendített egyet a kötélen. Aztán leállította a csörlőt, fél kézzel megmarkolta a kötelet, és megrántotta.

- Elment - mondta. - Ha egyáltalán itt volt. Most már elment, ezen a kötélen semmi nincs, csak kötél.

- Lehetetlen! - méltatlankodott Talley.

- Egy percen belül kiderül - mondta Darling, és újra elindította a csörlőt.

- Akkor nem fogta meg rendesen a horog.

- Úgy érti, hogy azokat a bójákat csak játékból húzta le?

Följött az első ernyőszerkezet. Sharp a fedélzetre emelte. Megvoltak a csalik, egészben és érintetlenül. Egy pillanat múlva már jött föl a második is, aztán a harmadik. Egyiket sem ette meg semmi.

Ahogy a negyedik ernyőszerkezet láthatóvá vált, Sharp föltartotta a kezét, és Darling lelassította a csörlőt.

- Úristen! - hüledezett Sharp, amint a szerkezethez nyúlt. - Ez a dolog úgy néz ki, mintha végigment volna rajta egy vonat.

A szerkezet össze volt zúzva, a drótjai szorosan a kötél köré tekeredtek. A kötél és a drótok közé egy fehér, izomszerű rost szálai gabalyodtak. Két csali ép volt, változatlanul a horgokra húzva, de a többi eltűnt, és a horgokból semmi egyéb nem maradt, csak úgy öt centi göcsörtös nyél.

Talley felvevője működött, a tudós szeme a képkeresőn. Darling feltartotta az egyik horgot a kamerának. - Nem bírja kiegyenesíteni, mi? Nem bírja eltörni? Hát, doki, bármi is az, ami odalent van, nemcsak hogy kiegyenesítette, de el is harapta.

Sharp a szerkezetről leszedegetett valamennyit a fehér rostból, amely után szúrós bűz maradt az ujjain. Grimaszt vágott, és kezét a nadrágjába törülte.

- Az *Architeuthis* - mondta Talley. - Ammóniaszag. Itt hagyta nekünk a névjegyét. - Azzal elfordította a kamerát.

- Más lényeknek nincs ammóniaszaga? - kérdezte Darling.

- Olyan nincs, mint az *Architeuthis-nak*, kapitány. Ez az ő aláírása, és főleg ennek köszönhetően tudunk róla egyet s mást. Élő példányt még senki sem látott, legalábbis ebben az évszázadban, kivéve azt az egyet, amelyik 1940-ben ölt meg néhány embert, de az is sötétben történt, és így igazából nem látták. De láttak már döglöttet; a hatvanas években kettőt fölvetett a víz Újfundland partjainál. Amiért a víz színére emelkedtek, ahelyett hogy elmerültek volna - hisz nem olyanok, mint a halak, nincsenek úszóhólyagjaik -, annak oka az, hogy húsuk tele van ammóniumionokkal, és az ammóniumionok fajsúlya valamivel kisebb, mint a tengervízé: 1,01, szemben a víz 1,022-jével, ha érdekli. Én láttam a döglött példányokat, kapitány, és nemhogy ammóniaszaguk volt: egyenesen bűzlöttek tőle. - Talley Manninghez fordult, és elvigyorodott. - Ez ő volt, Osborn. Itt van, nem is kérdés. Megtaláltuk.

- Ide figyeljen, doki - mondta Darling -, maga vagy őrült, vagy valamit titkol előttünk. Egy óriáspolipot lehetetlen horoggal megfogni. Lehetetlen kutatókabinnal megfogni. Úgyhogy Isten nevében kérdem, hogyan tervezi megfogni?

- Az élőlényeket két ősi ösztön hajtja, kapitány, nemde? Az első az éhség. Mi a másik?

Darling Sharpra pillantott, aki vállat vont, mire így szólt: - Mit tudom én? A szex?

- Igen - mondta Talley -, a szex. - A szex révén szándékozom elkapni az óriáspolipot.

45/ Talley az utazáskor megszámozta a bőröndjeit, és a vámáru-nyilatkozatban részletesen föltüntette, mi van bennük. Most megnézte a nyilatkozatot, és Sharp meg Darling segítségével szétválogatta a bőröndöket, majd a hátsó fedélzeten meghatározott rendbe rakta őket.

Manning odébb ácsorgott, a vizet bámulta. Darlingnak úgy rémlett, ez az ember önnön lényegére csupaszodott, szeme előtt egyetlen cél lebeg, a társadalmi beidegződéseket egymás után vetkőzi le, alattuk csak az ölés puszta kényszere marad. Darling ismert olyanokat, mint Manning, akik többé már ügyet se vetettek a biztonságra; nincs ennél veszélyesebb egy hajón.

Amikor Talley már elégedett volt a bőröndök elrendezésével, intett Darlingnak és Sharpnak, hogy menjenek át egy hosszú, koporsónyi alumíniumládához, amelyen csapózárak voltak. Fölnyitotta a zárakat, és megemelte a fedelét. - Ismerjék el - mondta büszkén -, hogy ez a legszexisebb lény, amit valaha láttak.

Ott feküdt habszivacs nyoszolyán az a valami, amit Darling másfél méteres tekebábunak nézett volna - újfajta műanyagból készült, és élénkpirosra festették. A testen több száz apró, forgócsapon függő, rozsdamentes acélhorog; a tetejébe pedig egy hét-nyolc centis, rozsdamentes karika volt beágyazva.

Talley a karikánál fogva fölemelte a tárgyat, és Darling-

nak nyújtotta. Nem lehetett öt kiló sem, és ahogy Darling megkocogtatta, üreges hangot hallatott.

- Feladom - mondta Darling egyszerűen, és átadta a dolgot Sharpnak.

- Egész egyszerűen zseniális! - lelkendezett Talley.

- Nyilvánvaló - hagyta helyben Sharp. - De mi módon?

Talley elvette Sharptól a tárgyat, egyik kezét az elejére, másikat a végére tette, és föltartotta Sharp elé. - Tekintse ezt úgy, mint az *Architeuthis* testének főrészét, a fejet és a torzót, azt, amit mi a lábasfejűek köpönyegének nevezünk. Az óriáspolip teste - bármelyik fajtáról legyen is szó, a *dux-ról*, a *japonicá-ról* vagy a *sanctipauli-ról* - az állat teljes hosszúságának rendesen az egyharmada. Úgyhogy ez egy olyan állatot jelenít meg, amelynek a teljes hossza, a csápokat és a korbácskarokat is beleszámítva, úgy öt és fél-hat méter volna.

- Egy bébi - mondta Sharp. - Gyerek.

- Nem okvetlenül. De ez amúgy se fontos. Ha az állatot elkapja a gerjedelem, nem érzékeli a méretet. Még ha a mi óriáspolipunk négyszer-ötször nagyobb is, mint ez a tárgy, márpedig szerintem ez a helyzet, akkor is űzi a vágy, hogy közösüljön vele. Ha a szörnyeteg hím, spermát akar majd elhelyezni itt; hogyha nőstény, azt akarja, hogy megtermékenyüljenek a tojásai.

- Mi a fenének akarna bármit is kezdeni egy darab műanyaggal? - kérdezte Darling.

- Itt jön a zsenialitás. - Talley nekifogott kicsavarni az acélkarikát. - Éveket töltöttem olyan vegyület kifejlesztésével, amely tökéletesen utánozza az *Architeuthis* párzáshoz hívogató váladékát. Az idők során eddig két döglött példányból volt alkalmam szövetmintát venni. Egyszer egy Nova Scotiában partra vetődött nőstényből kivettem a petevezetéket, aztán két évvel ezelőtt hallottam, hogy Cape Codnál a víz egy hím köpönyegének egy darabját vetette föl. Mire odaértem, nem sok maradt belőle. Madarak és rákok lakmároztak rajta. De egy részét eltemette és megőrizte a homok, és egészben megtaláltam

a spermatömlőt. Nagyjából egy méter hosszú volt. Hónapokig analizáltam mindkét részt, a hímet és a nőit, mikroszkóppal, spektrográffal és számítógéppel. Végül sikerült szintetikus úton előállítanom a megfelelő anyagot.

- Egészen biztos benne? - kérdezte Darling. - Kipróbálta?

- A gyakorlatban? Nem. De a laboratóriumban igen. Tudományos szempontból tökéletes. Nem terhelem magukat a tudományos részletekkel, de amiképp a tüzelő kutya egyfajta pézsmaillatot bocsát ki, amiképp az ember a tesztoszteronra, a pheromonra és az összes többi emberi hormonjelzésre reagál, ugyanúgy az óriáspolip is reagál olyan vegyi anyagokra, amelyeket fajtársai bocsátanak ki az alatt az időszak alatt, amit mi, emlősök párzási ciklusnak mondanánk. - Ujját az acélkarika után maradó lyukba dugta. - Ha beleöntünk ide egy üvegcse folyadékot, az a tengervízzel hígulva a horgok mögötti lyukacskákon kiszivárog. Olyan illatnyom keletkezik így, amelyre mérföldekről rá lehet lelni. Az *Architeuthis* észlelni fogja, hogy egy fajtársa kész a közösülésre, és a természet hívó szavának a szörny nem lesz képes ellenállni.

- Nem fogja tudni, hogy műlény? - kérdezte Sharp.

- Nem. Ne feledje, odalent szinte semmi fény sincs, tehát a látására nemigen hagyatkozhat. Azt tudjuk, hogy képes a színét megváltoztatni, de azt nem, hogy lát-e színeket, úgyhogy a biztonság kedvéért vörösutánzatúra festettem, ami köztudottan az izgalmi színek egyike. Vegyi fényeket fogunk lógatni mellette, ezért ha az állat másfajta észleleteit netán a szemével is ellenőrizni szokta, ezek vörösesen fognak izzani, hogy meggyőzőek legyenek. - Talley szünetet tartott. - Lehet, hogy ez a többszörös biztosítás felesleges. Lehet, hogy a dolog úgy is működne, hogy a folyadékot üvegből szivárogtatom ki. Az, hogy a csalétket a megfelelő formájúra alakítottam és a megfelelő színűre festettem, nem került sokba, és ártani nem árthat. Amikor az ismeretlennel kártyázunk, jó, ha minél több adunk van.

- Oké - mondta Darling. - Tehát jön, és cefetül megszorongatja ezt a holmit. Aztán mi van?

- A szörnynek nyolc karja van és két korbácsa, ezeket mind a tárgy köré fonja. Hozzányomja a testét. - Talley megpendített néhány kis horgot. - Ezek mindegyike szilárdan beleáll a húsába - ettől ugyan nem riad meg, és még kevésbé okoz fájdalmat neki. Csakhogy amikor megpróbálna elszakadni tőle, nem bír. Ekkor fogjuk felhozni, annyira közel a víz színéhez, hogy fényképeket készíthessek róla, és hogy Osborn megölje. Utána metszek belőle szövetmintát. - Talley Sharpról Darlingra pillantott, és elmosolyodott.

- Hát, egyvalami biztos - mondta Darling. - Mire följut ide, ugyancsak pipa polip lesz.

- Én nem hiszem. Szerintem egyetlen dolog foglalkoztatja majd: a túlélés. A vízhőmérséklet sebes változása könnyen elkábíthatja, a nyomásváltozás pedig még az előtt elpusztíthatja, hogy a felszínre érne. Annyira kimerülhet, hogy nem bír lélegezni. De bármi történik is - mondta Talley, megfordult, és Manningre mutatott -, ekkor jön el Osborn ideje.

Manning kurta biccentéssel nyugtázta a kijelentést, és válaszképp megemelintette a puskáját.

- Tudja, mitől félek? - kérdezte Darling. - Maga túlságosan biztos a dolgában. Túl sok tökéletes tervet láttam már füstbe menni. - Odafordult Sharphoz. - Marcus, rohadtul örülök, hogy megcsináltuk azt a bombát.

- Nem lesz szükségünk robbanóanyagra, kapitány - így Talley. - Majd meglátják.

- Remélem. De abból ítélve, amit már eddig láttam, ez nem lebecsülendő jószág.

Több mint három órájukba telt, mire vízre bocsátották Talley tákolmányát, a bonyolultság mesterművét, az ezerméternyi kötéllel, a pár száz méter kábellel, valamint a gyönge fényben is látó videokamerával együtt, amelynek egy plexiüveg golyóbis volt a védőburkolata, méretre

akkora, mint egy jósnő kristálygömbje. Talleyben föl sem merült, hogy a hosszú kötelekre erősített tárgyak a víz alatt hajlamosak összevissza pörögni, s így feltételezte, hogy a kamerája a csalétek mellett függ, és mindig rá irányul, úgyhogy Darlingnak le kellett mennie a láncfűrészért, és szereznie egy ötször tízcentis láncszemet, amit bevágott és a kamera meg a csalétek közé erősített mint összekötő merevítőt.

- Mennyi ideig működik a kamera? - kérdezte Darling, amint Talley bedugta a vezetéket az akkumulátortelep konnektorába.

- A szalag százhúsz perces - mondta Talley -, és a lítiumelem a bázisban ez idő alatt végig működteti a kamerát és a fényeket. De nem fogjuk bekapcsolni s úgy hagyni - egy időzítőszerkezet minden öt percben bekapcsolja egy percre. Vagy én bekapcsolhatom innen föntről, amikor jónak látom.

Már szürkült, amikor végre elkészült a szerkezet. A szél elült, s a tenger olyan volt, mint egy acélosan hullámzó rét.

Sharp két sirályt figyelt, amint a tat fölött köröztek, s arra vártak, hogy dobjanak nekik egy kis kenyeret vagy csalihalat, hogy elröpüljenek vele. Ahogy tekintetével követte őket a naplemente irányába, észrevett valamit a távolban, valamit a víz színén. Először arra gondolt, hogy bukómadarak csobbanásait látja, de nem úgy viselkedtek, mint a csobbanások: túl sokáig tartottak, és a víz túl magasra fröccsent, magasabbra, mint holmi csobbanásnál. Aztán már tudta.

- Nézd, Whip - mondta, és odamutatott. - Bálnák.

- Remek - felelte Darling. - Legalább még maradt belőlük egypár.

- Milyenek, púpos bálnák?

- Nem. Ámbráscetek. A púpos bálnák nem időznek ennyit egy helyben, ők folyvást mozgásbaan vannak. Az ámbráscetek szürkületkor mindig összegyűlnek, nem tudom, miért, talán afféle társasági összejövetelre.

Talley a bálnák felé nézett, aztán tölcsért formált a kezéből, és rájuk kiáltott: - Menjetek innen!

- Mi baja a bálnákkal, doki? - kérdezte Darling nevetve.

- Semmi. Csak nem szeretném, ha elijesztenék nekem az *Architeuthis-t.* Mint tudja, megeszik a polipot.

- Én nem aggódnék emiatt - mondta Darling. - Tudomásom szerint semmi istenteremtménye nem bírja elijesztem a szörnyet. A bálnák nem olyan hülyék, mint mi - ők tudják, mikor kell békén hagyni.

Talley bement a kabinba, s mire visszatért, a bálnák már lebuktak, s a víz összezárult fölöttük.

Talley két kézzel tartott egy kétdecis fiolát, benne világos folyadék. Talley utasítására Darling és Sharp függőlegesen fölállították a csalétket, és vödrökkel tengervizet töltöttek bele. Majd Talley lecsavarta a fiola kupakját, és feléjük nyújtotta. - A tudományra!

Darling habozott, aztán vállat vont: - Egye fene... elvégre nem mindennap szimmanthatok buja polipszagot. - Azzal megfogta Talley csuklóját, és a fiolához tartotta az orrát - és menten úgy érezte, mintha szaglóhámja lobot vetett volna. Szeme könnyezett, háborgott a gyomra; köhögve hátratántorodott.

- Na, miből van? - kérdezte Talley nevetve.

- Miből, miből? - fuldoklott Darling. - Mi a szarból lenne! Ammóniából, kénből... abból, amit a csökött agyúak szednek, hogy jó kis löketet adjanak a szívüknek - amilnitritből van, meg valamiből, nem tudom, mi az, valamiből, ami kifejezetten *rossz.*

- *Rossz?* - ismételte Talley. - Úgy érti, hogy gonosz? Olyasmi, hogy gonosz állat, nem létezik.

- Mondja maga, doki. Én kezdek hinni benne.

Talley a fiolát a csalétekben lévő vízbe ürítette, és szorosan visszacsavarta az acélkarikát. A karikához hozzákötötték a kábelt, s azzal Darling megfogta a jószág egyik végét, Sharp a másikat, és a tatról vízre eresztették a szerkezetet, útjára bocsátva. Pár másodpercig a víz színén

úszott, míg a belsejében rekedt levegő zubogó bugyborékolással ki nem nyomódott.

Darling és Sharp a tat két oldalán álló, egy-egy kéziforgattyús csörlőhöz mentek, és egymással szinkronban először a kábeleket, majd a köteleket engedték a tengerbe, de három és fél méterenként mindig megálltak, hogy Talley a kötélhez erősíthesse a kamera kábelét.

Leszállt a sötétség; a csillagok ezüstcsillámokat szórtak a csöndes óceánra, és a kelő hold aranypallót vert a keleti láthatártól a hajó hátuljához. Mögöttük meleg fénnyel égtek a kabinlámpák.

Végül kilenc órakor átcsúszott a kezük között a 880 métert jelző vonás, és ekkor megállították a szerkezetet, a köteleket a csörlők köré tekerték és kikötötték egy vas vontatóoszlophoz, amely a fedélzeten áthatolva leért a tőgerincig, abba ágyazódott.

- Nem akar enni valamit, Mr. Manning? - kérdezte Darling, ahogy Sharppal elindultak előre.

Manning megrázta a fejét, és tovább bámulta a vizet.

Talley a kabinasztalnál ült, és a videofelvevőt, a monitort meg az irányítószerkezetet állította be. Darling mögéje ment, és a monitorra nézett: a csalétek volt látható rajta, előre-hátra himbálózott, és a bőrén lévő száz meg száz lyukacskából reszketeg illatanyagcsíkok szivárogtak elő s úsztak el a sötétségbe.

Darling észrevette, hogy Talley verejtékezik, és remeg a keze, ahogy elfordítja az irányítószerkezet körbeosztásos tárcsáját.

- Sikerül, doki? - kérdezte tőle. - Néha jobb, ha az álmaink nem válnak valóra.

- Nem félek, kapitány - mondta Talley élesen. - Izgulok. Harminc esztendeje erre várok. Nem, nem félek.

- Hát, én igen - mondta Darling, s azzal föllépett a kormányosfülkébe. Kinézett az ablakon a nyugodt éjszakai tengerre. Itt, a nyílt vízen nem volt más fény, nem voltak halászbárkák, sem elhaladó nagyobb hajók. Egyedül voltak. Végigfutott a hátán a hideg, de úrrá lett a félelmén.

Bekapcsolta a mélységmérőt. A tű mintát rajzolt a milliméterpapírra, és Darling leolvasta az adatot. A fenék 915 méter mélyen van, úgyhogy amennyiben Sharppal helyesen mérték a kötelek hosszát, a csalétek és a kamera a fenéktől 36-37 méterre függ. Visszaindult a kabinba, aztán megállt, odanyúlt a halkeresőhöz, bekapcsolta, és 915 méterre állította a figyelni kívánt mélységet. Amint bemelegedett a képernyő, a fenék egyenes vonalként fénylett. Különben nem látszott semmi.

- Az az illat minden jószágot elűz innen, meg se állnak az Azori-szigetekig - mondta Darling, ahogy lelépett a kabinba. - Egy árva vörösdurbincs vagy cápa sincs a hajó meg a fenék között.

- Persze - mondta Talley -, nem is lehet. Tudják, hogy ajánlatos távol tartaniuk magukat. - Kikapcsolta a kamerát, és beállította az időzítőkészüléket.

Darling az ajtóhoz ment, és felkattintott mellette egy kapcsolót. A repülőhídra szerelt halogénlámpák fölgyulladtak, és a hátsó fedélzetet fény árasztotta el. Az ablakból Darling látta, hogy Manning meg se moccan, mintha észre se vette volna a kitörő fényt. A középső hombárfedőn ült, görnyedten, puskája az ölében.

Sharp átnyújtott Darlingnak egy szendvicset. Manning felé biccentett, és megkérdezte: - Vigyek neki is?

- Nem érdekli az ennivaló - felelte Darling. - Saját magát emészti.

- Osborn nagyon szerencsétlen - magyarázta Talley, amint egy darab kenyérért és sajtért nyúlt. - Kilátástalan lett a helyzete. Három hete olyan ember volt, akinek hatalma van, és tudja is, hogyan használja. Olyan üzletet kötöttünk, amely megadta neki a bosszú lehetőségét. Jó üzletnek tartotta. A terv most már rögeszméjévé vált.

- Lehet ezért hibáztatni? - kérdezte Sharp.

- Persze. Ésszerűtlenül viselkedik.

- Még annál is ésszerűtlenebbül - jegyezte meg Darling. - Veszélyesen.

- El fog múlni. Hagyjuk, hadd süsse el a puskáját az

Architeuthis-ra, utána újra az lesz, ami mindig is volt: győztes.

- Ilyen egyszerű?

- Az állatok kiszámíthatók, kapitány, még az emberi állat is.

- Az *Architeuthis* úgyszintén?

- Hogyne. Olyan pontosan van programozva, mint akármelyik gép. Amint ismerjük a kódokat, a viselkedése kiszámítható. Százszázalékosan.

Fél tizenegyig tucatszor hozta működésbe a kamerát az időzítő, és ők mindannyiszor összegyűltek a képernyő körül, és megszemlélték az előre-hátra himbálózó csalétket, amint illatanyagcsíkokat szivárogtat magából. A csalétektől a vízárammal szemben néhány apró rákféle villant át a képernyőn, akár a szentjánosbogarak, foszforeszkáló utóizzást hagyva maguk után. A csalétektől a vízáram irányában nem volt más, csak feketeség.

A hajó sodródott a nyugodt tengeren; még a pontosan oldalról érkező szélben sem kezdett dülöngélni, mintha csak lágyan ringott volna, akár egy bölcső. A kabin fényei meghitt narancssárga selyemgubószínűek voltak, ami csak elmélyítette a béke illúzióját.

- Mi van, ha nem jön ma éjjel? - kérdezte Darling Talleytől.

- Akkor majd jön reggel vagy délután. De jönni fog, az biztos.

- Akkor akár szundíthatunk is.

- Ha képes rá.

- Rám férne. És magára is.

Sharp lement a hálóba. Talley még egy cikluson át figyelte a monitort, aztán hátradőlt a padon, és behunyta a szemét. Darling kiment.

Manning még mindig ott ült a hombárfedőn, de most már görnyedten, mert elnyomta a buzgóság.

Darling ellenőrizte a köteleket; egyenesen lefelé mutattak, moccanatlanul, érintetlenül. Aztán a part felé pillantott. Bermuda körvonalait rózsás derengés jelezte a fekete

égbolt alján, ki lehetett venni a hatalmas Southampton Princess Hotel fényalakzatát és a Gibbs dombon álló világítótorony körbeforgó fénykévéjét. Tíz mérföldre voltak, de vigaszt merített abból, hogy ott várja az otthon. A házukban és ágyukban pihenő Charlotte-ra gondolt, és letaglózta a magány.

Amikor visszament, ismét működött a televízió-képernyő, sápadtszürke árnyakat vetett Talley alvó arcára.

Darling fölmászott a kormányosfülkébe, és csöndben megállt, hallgatta az éjszaka hangjait. A generátor búgott; a mélységmérőn sercegett a tű, ahogy követte a hajó sodródását a 915 méter hosszú kötél mentén; zümmögött a halkereső, képernyője továbbra is kietlen ürességet mutatott. Hallotta a locsogást, amint a víz lágyan simogatja a hajó acéltestét, és hallotta Talley lélegzését.

Bement a kabinba, és lefeküdt egy hajóágyra. Vágyott az álomra, hogy megfeledkezhessen magáról, de bármennyire kimerült is, biztos volt benne, hogy az agya elutasítja a kellemes érzéstelenségbe való menekülést. Mióta gyerekkorában először tengerre szállt, amikor csak hajón aludt, agyának egy része mindig éberen őrködött, észlelte a szél minden rezdülését, az óceán ritmusában beállt legkisebb változást.

Korábban a fejében lévő őr mindig a legjobbkor volt szolgálatban, amikor az élet szemlátomást kiapadhatatlan forrásai fölött úszott el a hajó, amikor éjnek évadján felébredni rendszerint valami ígéretes dolgot jelentett, nem pedig fenyegetést. Az őr figyelme nem lankadt a legutóbbi rossz időkben sem, amikor az éjszakák többnyire hiú reménykedéssel teltek.

Darling tudta, hogy az őr most szolgálatban lesz, most, amikor - életében először - az a leghőbb vágya, hogy alatta a tenger puszta, élettelen róna maradjon.

Lélegzése lelassult; agya megadta magát a fáradtságnak. Az őrszem állt a vártán, a magányos silbak.

46/ Az óriáspolip kitágította köpönyegét, vizet szívott magába, majd hasának tölcséréből kipréselte. Hatalmas tömegét olyan erővel hajtotta az éjjeli tengeren át, hogy közeledését már messziről nyomáshullámok jelezték, mögötte meg örvények keletkeztek.

Az összes ösztönök legalapvetőbbikétől űzve csak száguldott egy irányba, aztán megállt, másik irányba kezdett száguldani, sok-sok érzékszervével feszülten figyelt, hogy minél többet gyűjtsön a szórványos jelzésekből, amelyek az őrületig felizgatták. Vegyháztartása összezavarodott, és a színtestecskék, amelyeket működésbe hozott, a teremtmény húsának színét sápadtszürkéről rózsaszínre, rózsaszínről gesztenyebarnára, majd vörösre változtatták, tükrözve érzelmei fokozódását a sóvárgástól a szenvedélyig.

A felfogott jelzések részben idegenek voltak, részben ismerősek, de agya csupán annyit regisztrált, hogy ellenállhatatlanok.

S így száguldott tovább, föl, le, jobbra, balra, akár egy irányíthatatlan repülőgép vagy egy gigászi ragadozó madár, amely teljesen megvadult.

Hirtelen rátalált a jelzések csordogáló áramára; erős és összetéveszthetetlen illatnyom volt.

A teremtmény ráállt, és kizárt minden egyebet.

47/ Darling fölébredt, anélkül hogy tudta volna, mi ébresztette föl. Egy percig nyugodtan feküdt, hallgatózva, figyelve.

Az ismerős hangokat hallotta: a hűtőszekrény zümmögését, a tű kaparászását a mélységmérő papírján, Talley lélegzését. Az ismerős dolgokat látta: a sötétséget, amelyet csupán a kormányosfülkében a tájolóállványról jövő halványvörös fényecske tört át. Ellenben a hajó mozgásában változást észlelt. Valami kelletlenséget lehetett érezni rajta, mintha a hajó immár nem a tengerárral együtt haladna, hanem inkább vele szemben küszködne.

Lehengeredett a hajóágyról, az ajtóhoz ment, és kilépett. Amint pillantásával elkapta a víz mozgását, azonnal rájött, mitől ébredt föl: rossz irányba megy a hajó.

Valami hátrafelé húzza.

Aztán a tatra nézett, és látta, hogy kis hullámok csapdossák, permetet szórva. A kötelek még mindig egyenesen lefele lógtak, de remegtek, és még onnan, távolabbról is hallotta a feszülő rostok éles nyikorgását.

Tehát megvolnál, gondolta.

- Fejét visszadugta a kabinba, és elkiáltotta magát: - Marcus!

Talley fölült a padon. - Mi van? - kérdezte.

- Kapcsolja be a tévémonitort, doki - mondta Darling, aztán megint kiáltott: - Marcus! Menjünk!

- Miért? - Talleynek még kóválygott a feje. - Mi van, hogy így...?

- Az van, hogy horogra akadt a rohadék, azért. És hátrafele húz bennünket. - Darling átnyúlt Talley előtt, és megnyomta a kapcsolót. A monitor vibrálni kezdett, majd kivilágosodott.

Elmosódott volt a kép, buborékok és árnyékok kavarogtak rajta, a sötétségben fel-felvillant valami fény - erőszak és káosz képe volt.

- A csalétek! - kiáltotta Talley. - Hol a csalétek?!

- Elkapta a polip - mondta Darling. - És most együtt próbál száguldani vele.

Ebben a pillanatban feljött Sharp, Darling biccentett neki, és kiment.

Manning a taton állt, a permettől lucskosan, és a nyikorgó kötelekre meredt. - Ő az... ?

- Vagy a szörnyeteget kaptuk el, vagy magát az ördögöt. - Darling a jobb oldali csörlőhöz irányította Sharpot, ő meg a bal oldalihoz ment, és együtt nekiláttak a kötelek föltekercselésének.

Egy vagy két percig nem mentek semmire: a csörlőkre nehezedő súly akkora volt, hogy mozdítani sem bírták, úgyhogy a csörlődobok minduntalan megcsusszantak a kötelek alatt. A hajó továbbra is hátrafelé ment, és csak szórta a permetet, ahogy a tat a hullámokba vágott.

Aztán a kötelek hirtelen meglazultak, és a hajó megállt.

- Megszűnt a feszesség - mondta Sharp. - Lelépett a dög?

- Meglehet. Vagy épp most fordul, nem tudom megállapítani. Na, húzd tovább...

Egyszerre dolgoztak, másodpercenként úgy harminc centi kötelet húztak föl, percenként tizennyolc métert. Darlingnak sajogtak a karizmai, nemsokára már égni kezdtek, és minden második-harmadik forgatásnál kezet váltott.

- Whip, ennek ki kellett szakítania magát - mondta Sharp, amikor a kötelek háromszázhatvan métert jelző vonala átgördült a csörlődobokon, és a lábuk előtti kötegre hullott. - Biztos kiszakította magát.

- Én nem hiszem - felelte Darling. Kezét a kötélen tartotta, igyekezett kitapintani az üzenetét. A kötélre nehezedett még ugyan súly, de már nem feszült; valami húzta, de tétlenül. - Érzem, hogy ott van a dög, de nem húzza. Talán szusszant egyet.

- Talán kinyiffant - mondta Sharp reménykedő hangon.

- Húzd tovább, Marcus.

Talley kijött a kabinból. - Semmit nem látok a videón. Merő összevisszaság.

- Hagyja meglógni - mondta Darling.

- Én hagyom. - Talley mögéjük állt, a kabin válaszfalának nyomódva. Már előszedett egy másik videofelvevőt valamelyik bőröndjéből, és most sietősen betette a kazettát meg egy elemet.

- Whip, nézd! - kiáltotta hirtelen Sharp, és a kötelekre mutatott: már nem lógtak függőlegesen, lassan, kifelé mozogtak, el a hajótól. De a csörlő még most sem akadozott, a kötél egyenletesen jött a fedélzetre.

- Jön föl! - ordította Darling, és azt gondolta: Olyan, akár egy kardhal, amelyik épp nekilódul, hogy lyukat üssön valamin: visszahúzódik, megáll, erőt gyűjt, és aztán... Manningre pillantott, és odaszólt neki: - Húzza föl a puskáját. Íme, itt van, amit oly nagyon várt. - Aztán

Talleyhez intézte szavait: - Ha felvételeket akar készíteni, doki, nem árt, ha siet. A szörnyeteg nem marad soká. A következő néhány percben mindnyájan hallgattak, és Darlingnak ez a csönd olyan volt, mint a hurrikán középpontjának megtévesztő nyugalma.

Darling és Sharp csak tekerték a csörlőt, és a kötél engedelmesen jött a fedélzetre, aztán vége lett, és a nagy láncvégszemek csörrentek a mellvéden, s utánuk már a kábel következett. - Kilencven méter, Marcus. Még egy-két perc.

A feszes és remegő kábelek nem a csörlődob hajlását követték, csak valamivel utána hajoltak a föld felé - de akadálytalanul jöttek a fedélzetre. A teremtmény most már a felszín közelében járhat, bár nem tudták biztosan, aminthogy azt sem, milyen mélyen lehet, vagy milyen távol a hajótól, abban a nagy sötétben.

A tatról nézték meredten a vizet, megkísérelték követni az ezüstös kábelszálakat, hogy a halogénlámpák félkörén túl lássanak.

- Na, mutatkozz, te szarházi! - kiáltotta Darling, és ráébredt, hogy a félelme megváltozott. Amit most érzett, az nem rettenet volt, nem balsejtelem vagy iszonyat, hanem galvanikus félelem egy olyan ellenféllel való találkozástól, amely hatalmasabb, mint amit valaha elképzelt. Majdnem olyan, mint az elektromos töltés, az egészséges félelem, gondolta, mely a vadászat lázával keveredik.

És ekkor a csörlők megzöttyentek, csusszantak egyet, és a kábel, ami épp most jött a fedélzetre, fölpattant a földön heverő tekercsekről, és kígyózni kezdett a tengerbe.

- Mit művel?! - ordította Sharp.

- Megint nekiiramodik! - kiáltotta Darling, megragadta a csörlő forgattyúját, rádőlt, de a csörlő nem engedelmeskedett, a cséve pörgött, a kábel rendíthetetlenül hátrált vissza a vízbe.

- Ne! - sikoltotta Manning. - Állítsa meg azt a dögöt!

- Nem bírom! - mondta Darling. - Azt senki nem bírja.

- Úgy érti, hogy maga nem akarja. Fél. Majd én megmutatom, hogyan kell. - Manning ledobta a puskáját, lenyúlt a lábánál levő tekercsbe, és megragadott egy laza kábeldarabot.

- Hagyja! - üvöltötte Darling, és lépett egyet Manning irányába, de mielőtt leállíthatta volna, Manning a tőgerincbe ágyazódó vasoszlop felé lódította a kábelt, majd az oszlop köré hurkolta, és kikötötte.

- Tessék - mondta Manning. A kábel egyre csak kígyózott a tatról, s ahogy csúszott át az acélmellvéden, surrogó hangot adott. Manning megfordult, hogy szemben legyen a tattal, felemelte a puskáját, és várta, hogy a teremtmény a látómezejébe emelkedjen. De ahogy fordult, megcsúszott, és a teremtmény éppen akkor gyorsíthatott, mert a kábeltekercsek hirtelen fölugrottak a fedélzetről, és elrepültek. Manning tántorogva próbálta visszanyerni egyensúlyát, közben fél lábbal egy kábelhurokba lépett, a kábel egy szempillantás alatt összeszorult a combja körül, s ő mint valami bábu, úgy szállt föl a fedélzetről. A másodperc törtrészéig ott függött a halogénlámpák fényében. Hang nem hallatszott felőle, puskája kiesett a kezéből.

Aztán egy hatalmas erő feszesre rántotta a kábeleket, és Manning mintha visszafelé röpült volna, a lábánál fogva. Kinyújtott karjaival úgy festett, akárha fecskeugrásra készülne.

Egy röpke pillanatra fény vetült az arcára, és Darling nem látott rajta iszonyt vagy halálfélelmet, se tiltakozást - csak csodálkozást, mintha Manning utolsó érzése az elképedés volna, hogy a sors ilyen vakmerő, hogy elgáncsolja.

A puska a fedélzetre csapódott, egyszer elsült, a golyó gellert kapott a mellvéden, és elfütyült a fejük fölött.

Darlingnak úgy rémlett, látja Manning lábát, amint elszakad a testétől, mert valami mintha leesett volna a kábelről. De csobbanás nem hallatszott, mert minden zajt elnyomott a csattanás, amikor a kábel nekicsapódott a vasoszlopnak.

A kábel tüstént vízszintesre emelkedett, és húzta hátra a hajót. Hullámok fröccsentek a fargerendázatnak, és teljesen eláztatták őket.

Aztán Darling látta, hogy a kábel a vízszintesnél magasabbra emelkedik, és felüvöltött: - Fönt van!!!

- Hol?! - kiáltotta Talley. - Hol?

Ekkor csobbanást hallottak és a fújtató zajához hasonló hangot, és szúró bűz csapta meg az orrukat. A rájuk hulló permet egyszeriben fekete tintaesővé változott.

Darling föltérdelt, és kezdett fölállni, amikor a tat mögött három-öt méterre valami kis ezüst villanást látott, és ösztönösen tudta, mi az: a kábelszálak pattantak vissza s kunkorodtak hátra.

- Hasra! - ordította.

- Mi? - szólt Talley.

Darling rávetette magát, és a fedélzetre rántotta. Zuhantukban a hajó mögül éktelen robajt hallottak, mint amikor egy alagútban elsütnek egy pisztolyt, s utána rögtön éles fütyülés hallatszott.

Egy kábeldarab süvített el a fejük fölött, és bezúzta a kabin hátuljának ablakait. Tüstént követte a második kábel, s hallották, amint Talley kamerájának védőburkolata nekicsattan az acél válaszfalnak, és ripityára törik.

A hajó egy pillanatra megtorpant, és kilendült az irányból, aztán normálisan haladt tovább.

- Úristen!... - suttogott Talley.

Darling legurult róla, és felállt. Hátranézett, ki a sötétségbe. Semmi jele nem volt, hogy bármi is volna ott, nem kavargott a víz, semmi nesz. Csak a szél susogott lágyan a csöndes tenger fölött.

48/ Talleynek hamuszínű volt az arca, ahogy föltápászkodott a fedélzeten, és úgy reszketett, hogy alig bírt megállni a lábán. - Sose gondoltam, hogy... -kezdte, de elhalt a hangja.

- Felejtse el - mondta Darling. Sharppal éppen a kötélgubancokat húzták föl, amik a hajó mellett hánykolódtak a vízen.

- Igaza volt - mondta Talley. - Mindenben igaza volt. Sehogy se bírtuk volna a...

- Ide figyeljen, doki... - Darling Talleyre pillantott, és ezt gondolta: a pasas teljesen kétségbe van esve, egy percen belül összeomlik. - Amikor partra érünk, lesz elég időnk kifakadni és sopánkodni. Szép szavakat mondunk Mr. Manningért, és mindent elvégzünk, amit illik. De a jelen pillanatban csak egyvalamit akarok: kimenekíteni magunkat erről az átok helyről. Menjen be, és feküdjön le!

- Igen - mondta Talley. - Jó. - S azzal bement a kabinba.

Miután a fedélzetre vonták a maradék kötelet, Sharp kihajolt a hajótatról. - Remélem - mondta - nem tekeredett kötél a propellerre.

- Le akarsz menni a hajóról, hogy megnézd? - kérdezte Darling, és előreindult. - Mert én nem. Talleynek egyvalamiben igaza volt, a rohadékot tényleg magához vonzotta a csalétek. De most, ki tudja? Én csak annyit tudok, hogy valahol másutt akarok lenni, amikor rájön, hogy átverték.

Talley odabent ült, az asztalnál. Visszapörgette a videoszalagot, és a monitort nézte, ahogy elindította a visszajátszást.

- Mit keres? - kérdezte Darling.

- Mindegy, mit - felelte Talley. - Minden képet róla.

Darling föllépett a kormányosfülke felé, és a válla fölött odaszólt Sharpnak: - Ellenőrizd nekem az olajnyomást, Marcus.

Sharp kinyitotta a gépkamra fedelét, és elindult lefelé.

Talley hirtelen hátrahőkölt ültében, és felkiáltott: - Jézus Mária, Szent József! - Kitágult szemmel meredt a monitorra, és vakon tapogatózott az irányítószerkezet után.

Sharp és Darling Talley mögé tömörült, amint az megtalálta az irányítót, és lenyomta a megszakítógombot.

A képernyőn tajtékzó buborékokat lehetett látni. Talley megnyomta a kockánkénti lejátszás gombját, és a kép ugrott egyet. - Ott a csalétek - mondta, s egy tömör és fényes dolog fölvillanására mutatott. A fekete-fehér kép-

ernyőn sötétszürkének látszott. A következő kockában eltűnt, aztán újra föltűnt a képernyő tetején. Talley a képernyő aljára mutatott, és ezt mondta: - Most figyeljenek.

Szürkés púp emelkedett a képernyő aljáról. A kockánkénti lejátszás szaggatott ütemében úgy hatott, mintha fölfele masírozna, míg el nem lepte a teljes képernyőt. A filmkockák egymást követték, és a szürke árny egyre csak mászott. És akkor a képernyő aljába egy piszkosfehér valami tört be, a teteje ívelt. Fölfelé mozgott, mintha el akarná lepni a képernyőt.

A dolog távolodhatott a kamerától, mert a kép fokozatosan kiszélesedett, és a dologról kiderült, hogy tökéletes piszkosszürke kör, közepében egy másik tökéletes kör, ébennél feketébb.

- Uram isten! - szörnyülködött Sharp. - Csak nem egy szem?!

Talley bólintott.

- Ugyan mekkora? - kérdezte Darling.

- Meg nem bírom mondani - felelte Talley. - Nincs mihez mérni. De ha a kamera fókusztávolsága úgy másfél méter volt, és a szem betölti az egész képet, akkor körülbelül... ekkorának kell lennie. - Vagy hatvan centire tárta szét a kezét. Egy pillanatig a kezeire bámult, mintha képtelen volna elhinni, hogy létezhet ekkora szem. Aztán, a suttogásnál alig hangosabban ezt mondta: - Az állat legalább huszonhét-huszonnyolc méter hosszú, talán még több. - Fölpillantott Darlingra. - Akár harmincméteres is lehet.

- Amikor hazaérünk - mondta Darling -, mindnyájan térdre borulunk, és hálát adunk a magasságosnak, hogy nem kerültünk közelebb ehhez a mocsokhoz. - Azzal elfordult, és föllépett a kormányosfülkébe vezető két lépcsőfokon.

Pitymallott. Keleten az égbolt szürkéskéken derengett, és a kelni készülő nap rózsaszín vonalat húzott a látóhatárra.

Darling megnyomta az indítógombot, és várt a gépkam-

rából érkező jelzőcsengőre meg az életre kelő motor morajló köhögésére.

De mindössze egy kattanást hallott, s azzal vége.

Megnyomta újra. Ezúttal egyáltalán nem történt semmi. Szentségeit egy sort magában, majd tenyértővel rávágott a kerékre, mert mihelyt látta, hogy a motor nem indul, már tudta is, miért nem. Nem hallotta a generátor zaját: a csend arról árulkodott, hogy valamikor az éjszaka folyamán a generátornak elfogyott az üzemanyaga. Az akkuk automatikusan bekapcsoltak, de a fények, a hűtőszekrény, a mélységmérő meg a halkereső addig szívták róluk az energiát, míg végül lemerültek. Még fejlesztettek egy csöpp áramot, de annyi delej már nem létezett bennük, hogy berobbantsa a nagy dízelmotort.

Miután lecsillapodott, mérlegelte, hogy a két teljesen feltöltött kompresszortelep közül melyiket lenne könnyebb átvinni a főmotorhoz, kiválasztotta az egyiket, és végiggondolta a folyamatot: elmozdítani a telepet a lábazatáról, átcsúsztatni a gépkamra egymásba érő szerkezetei közt, felállítani a motor mellett.

Randa meló, de nem a világ vége.

Ahogy átvágott a kormányosfülkén, hogy lemenjen a gépkamrába, eszébe jutott, hogy energiamegtakarítás végett ki kellene kapcsolnia a műszereket. Az új telepen lévő összes energiát a motor begyújtására kéne összpontosítani. Elfordította a mélységmérő gombját, és a tű megállt. A halkereső kapcsolója messzebb volt. Ahogy nyúlt feléje, a képernyőre esett a tekintete.

Már nem volt üres. Egy pillanatra azt gondolta: remek, kezd visszatérni az élet. Aztán közelebbről megnézte, és rádöbbent, hogy soha nem látott még ehhez fogható képet rajta. Nem voltak sehol a halakat jelző szórványos pontocskák vagy a nagyobb állatok rajait mutató foltok. A képernyőn egyetlen összefüggő massza volt látható, valami élő dologé. Valamié, ami közeledik a felszínhez, mégpedig sebesen.

49/ A szörny mint egy torpedó robbant a felszínre. A szemlélő azt hihette volna, hogy menekül valami elől, mivel hátrafelé mozgott - de nem menekült. A természet úgy alkotta meg, hogy nagy sebességgel és igen ügyesen tudjon hátrafelé haladni. Támadott. Háromszögletű farka akár a nyílhegy vezette a célhoz.

Több mint harminc méter hosszú volt a korbácskarjain lévő bunkóktól a farka végéig, a súlya tizenkét tonna. De nem volt fogalma tulajdon méretéről, sem arról, hogy ő a tenger királya.

Korbácskarjai most be voltak húzva, tapogatói meg egymáshoz szorítva úsztak utána, akár egy farok, lévén hogy áramvonalasította a testét a száguldásra.

Vegyháztartása fölbolydult, sokszor változott a színe, ahogy érzékei egymásnak ellentmondó üzenetek megfejtésével küszködtek. Először volt a közösülés ellenállhatatlan vágya; aztán a tanácstalanság, amikor megpróbált közösülni, de nem tudott; majd a zavar, amikor az idegen dolog továbbra is párzási illatanyagot bocsátott ki; aztán az aggodalom, amikor megkísérelte lerázni a dolgot, de nem bírta, mert a dolog úgy tapadt rá, mint valami élősködő; majd a düh, mikor már fenyegetést érzett a dologban, és nekifogott, hogy korbácskarjaival és csőrszájával elpusztítsa a fenyegetőt.

Mindebből mostanra a düh maradt, mégpedig eddig ismeretlen dimenziójú düh. A szörnyetegnek sűrű, mélyvörös lett a színe.

Azelőtt az óriáspolip a düh impulzusaira mindig a pusztítás azonnali, görcsös rohamaival reagált, amelyek fel is emésztették a dühét. Csakhogy ezúttal dühe nem csillapodott; ellenkezőleg - fokozódott. És most már volt célja és rendeltetése is.

S így a vadász jött föl, nemcsak azért, hogy romboljon, hanem hogy halált is osszon.

50/ Háromszáz méter, becsülte Darling, ahogy a halkereső fokbeosztására nézett. Az állat háromszáz méter mélyen van, és úgy jön föl, mint a puskagolyó. Öt percük van, nem több - inkább kevesebb.

Leugrott a kabinba. - A csáklyát, de gyorsan, Marcus. És a robbanószerkezetet készítsd elő.

- Mi a baj? - kérdezte Talley.

- A rohadék újra támad a mélyből - mondta Darling -, és a kurva akkum bedöglött. - Azzal eltűnt lent, a gépkamrában.

Sharp felmászott a repülőhídra, fölemelte a csáklyát, és megvizsgálta a bombát. A glicerin- és benzinpép megkeményedett, de még nedves volt. Egyenletesen szétkente a robbanóanyag tetején. Aztán a kis üvegfiolát mélyebbre nyomta a pépbe, hogy még akkor se eshessen ki, ha a csáklya vége körbelendül.

A szerkezet egyszerű; minden emberi számítás szerint működnie kell. Mihelyt levegő érintkezik a foszforral, begyullad, azonnal elindítja a láncreakciót, és a Semtex felrobban. Mindössze arra kell vigyázniuk, hogy a szörny biztosan ráharapjon az üvegcsére vagy egyik korbácskarjával összeroppantsa.

Mindössze annyi a dolguk, hogy egy harmincméteres szörnyeteggel megetessenek egy robbanószert, s hogy gyorsan odébbálljanak, nehogy belőlük is csak cafatok maradjanak.

Ez minden.

Sharpnak egyszeriben émelyegni kezdett a gyomra. Kinézett a nyugodt tengerre, amit a kelő nap sárgára pettyezett. Békés volt minden. Honnan tudja Whip, hogy a teremtmény jön föl? Honnan tudhatja biztosra? Talán egy bálnát látott a képernyőn.

Hagyd abba, mondta magának. Hagyd abba az ábrándozást, és készülj.

Működni fog. Működnie kell.

Darling a padlón mászva tolta maga előtt a nehéz, tizenkét voltos akkut a gépkamrán" át. Ujjbütykei véresek voltak, lábába görcs állt. Amikor úgy ítélte, hogy az akku eléggé közel van a kábelekhez, hogy azok elérhessék, lecsavarta őket a döglött akkuról, azzal se bajlódott, hogy

a döglött akkut levegye a talapzatáról. Nem érdekelte, hogy az új akku esetleg leszakad és leborul; ha egyszer sikerül beindítani vele a motort, többé nem lesz rá szükség.

Többször ellenőrizte, hogy a kábeleket a megfelelő pólusokhoz csatlakoztatta-e - pozitívat a pozitívhoz, negatívat a negatívhoz -, majd rögzítette őket.

Aztán talpra ugrott, és fölszaladt a lépcsőn.

51/ Prédája ott volt közvetlenül fölötte.

Látta, érzékelte. Nem állt meg, hogy elemezze, nem kutatott életjelek vagy táplálékillat után.

De mivel a préda idegen volt, ösztöne azt súgta a teremtménynek, hogy legyen óvatos vele, először járja körül. S így, amiképp a cápa köröz ismeretlen tárgyak körül a tengerben, amiképp a bálna hangimpulzusokat bocsát ki, és megfejti a visszaverődő jeleket, az *Architeuthis dux* elhaladt egyszer a préda alatt, és jól szemügyre vette. Ahogy haladt, hatalmas teste nyomáshullámot lökött a felszínre.

És ekkor fölötte a préda hirtelen robajjal zúgni és mozogni kezdett.

A zúgást és a mozgást a szörny a menekülés jeleiként értelmezte. A hasában levő tölcsért sebesen megpörgette, teljes hosszában megfordult, és támadott.

52/ Amikor Darling megérezte, hogy a hajó lökésszerűen emelkedik alatta, visszafojtott lélegzettel megnyomta a gombot, és akkor, egy pillanat múlva hallotta, hogy a nagy dízel berobban. Nem várta meg, míg bemelegszik a motor - rögtön teljes gáz adott: előrenyomta a fojtószelep-állító-kart, és szinte rádőlt.

A hajó előreugrott, majd hirtelen megállt, mintha le volna horgonyozva a tatnál. Hátrabillent, az orr megemelkedett, és Darling hátravágódott a válaszfalnak. Aztán a hajó megint előrebillent, orra tengerbe bukott. De mozdulni továbbra se mozdult.

A motorhang mély zúgásból panaszos vonyításra válto-

zott. Aztán a motor köpködni kezdett. Kétszer köhintett, aztán lefulladt, és a hajó élettelenül rostokolt a vízen.

Jézus, Úristen!, gondolta Darling - a szörnyeteg tönkretette a propellert: vagy összenyomta, vagy fölhajlította a tengely felé. Végigfutott a hátán a hideg.

Gyorsan lement a kabinba, aztán az ajtón ki a hátsó fedélzetre.

Talley a középső hombárfedél mellett állt, és dermedten bámulta a tengert. Amikor meglátta Darlingot, így szólt: - Hol van? Nem azt mondta, hogy...?

- Közvetlen alattunk. Faszául átvágott bennünket. - Darling a hajó hátuljába ment, és a fargerendázat fölé hajolva lenézett a vízbe. Úgy egy méterre az úszólépcső alatt, a hajó alól egy csáp kígyózott elő.

Talley, Darling mellett állva, ezt mondta: - Nyilván megpróbálta elkapni a propellert.

- Most elvesztette egy karját - mondta Darling -, talán ez elkedvetleníti.

- Nem fogja - vélekedett Talley. - Csak még jobban feldühíti.

Darling felpillantott a repülőhídra, és látta, hogy Sharp a korlátnál áll, kezében Manning puskája. Amint elindult fölfelé a lépcsőn, megszólalt Talley: - Kapitány...

- Mi van?

- Sajnálom. Ez mind az én...

- Felejtse el. A sajnálkozás időpocsékolás, és nincs valami sok időnk. Vegyen föl mentőmellényt.

- Süllyedünk?

- Még nem - így Darling.

A csáklya függőlegesen állt a rúdtartóban, Darling kivette a helyéről, és latolgatta a súlyát.

- Majd én - mondta Marcus, a csáklya végén lévő bomba felé legyintve.

- Nem, Marcus - felelte Darling, és megkísérelt mosolyogni. - Ez a kapitány előjoga.

Ekkor mindketten kinéztek a vízre, és ahogy figyeltek, a nap elszakadt a látóhatártól, és színe narancssárgáról aranyra halványult, a tenger meg fakószürkéről acélkékre változott.

A szörny a sötétben vonaglott a fájdalomtól és zavarában megvadulva. Zöld folyadék szivárgott hiányzó csápjának csonkjából.

De nem vált nyomorékká - nem érezte, hogy elhagyná ereje. Csak azt tudta, hogy amit prédának vélt, az több annál: ellenség.

A teremtmény ismét a felszín felé emelkedett.

Darling és Sharp az orrból meredtek a vízre, amikor hátulról hirtelen Talley sikoltása hasított a levegőbe: - Neee!!!

Megpördültek, és a tat felé pillantottak, és megdermedtek a látványtól.

Valami jött föl a mellvéden. Első látásra mintha úgy nedvedzett volna, mint egy óriási bíborcsiga. Aztán az eleje hátrafittyedt, akár egy ajak, s azzal elkezdett emelkedni és legyezőszerűen szétterülni, míg úgy százhúsz centi széles nem lett, két és fél méter magas, hogy eltakarta a napot. Remegő korongok borították, mint megannyi éhes száj, és Darling mindegyikben egy-egy fényes, borostyánsárga pengét látott.

- Lőj rá, Marcus! - ordította Darling. - Lőj!

De Sharp csak állt tátott szájjal, megbabonázva, mozdítani nem bírta a fegyvert. Aztán, alattuk, Talley hallott valamit, elfordult balra, és fölsikoltott. A hajó közepénél a szörnyeteg másik korbácsa siklott a fedélzetre.

A sikoltástól Sharp megriadt, megpördült, és háromszor elsütötte a puskát. Az első lövés a magasba ment; a második a válaszfalat találta el, és elpattant; a harmadik a csáp kellős közepén a bunkót találta el. A test nem reagált, nem vérzett, nem rándult meg, és nem húzódott vissza. Mintha elnyelte volna a golyót.

Mindkét korbácsból egyre több és több jött a fedélzetre, kígyóként tekergőztek, csak úgy hullott a bíborszínű hús rakásra, minden egyes atomja úgy mozgott, lüktetett és reszketett, mintha saját célja volna. Úgy rémlett, érzékelik, hogy élet meg mozgás van a fedélzeten, mert a csápok

lehajoltak, és a korongokon kúszni kezdtek előre, akár a fürkész pókok.

Talley mintha megbénult volna. Csak állt rezzenetlen arccal, dermedt mozdulatlanságban, nem is próbált menekülni.

- Doki! - üvöltötte Darling. - Tűnjön már onnét!

Amikor mindkét korbács a tatra halmozódott, egy pillanatra megálltak, mintha a teremtmény tétovázna, és akkor a korbácsok a megfeszülő izmoktól duzzadni kezdtek, és a hajó hátulja lefelé nyomódott. A hajó mögött az óceán emelkedni látszott, minthogyha hegy nőne ki belőle. Szívó hang hallatszott, majd pokoli morajlás.

- Jézus, Úristen! - sivította Darling. - Feljön a fedélzetre! - Hátrált, a csáklyát vállmagasságban tartva, mint egy lándzsát.

Először a tapogatókat pillantották meg, hét kapálózó kart, melyek megragadták a tatot, és akár a tornász, aki felhúzódzkodik a korlátra, lenyomták a tatot, hogy a test fölemelkedhessen.

Aztán megpillantottak egy szemet, fehéressárga volt és mérhetetlenül nagy, mint egy hold, ami a nap alatt kél. Középpontjában éjnél is feketébb golyó.

Addig szorította lefelé az óriás a tatot, míg végül nyaldosni kezdték a hullámok. Aztán a víz egyszeriben elárasztotta a fedélzetet, előreszáguldott, és belezúdult a hátsó hombárnyílásokba.

Sikerülni fog neki, gondolta Darling. A rohadék elsülylyeszt bennünket. Aztán egymás után felcsippent.

Most a másik szem jött föl, és ahogy a teremtmény odafordította a fejét, és szembenézett velük, a tekintete mintha rájuk szegeződne. A szemek között a karok reszkettek-kavarogtak, és a karok tövének találkozási pontjában, akár egy céltábla közepén, a több mint félméteres, előreugró éles csőrszáj csattogott reflexszerűen, várta az eledelt. Olyan hangja volt, mint mikor egy erdő fái dőlnek ki a viharban, a bömbölő szélben reccsen hatalmas törzsük.

Talley hirtelen magához tért. Megfordult, a létra aljá-

hoz rohant, és mászni kezdett. Félúton volt a repülőhídra, amikor a teremtmény észrevette.

Az egyik korbács visszább húzódott, a levegőbe emelkedett és előrecsapott, Talley után. A tudós látta, amint jön, megpróbált kitérni előle, mindkét lába megcsúszott a létrán, és a következő pillanatban már ott függött, két kézzel kapaszkodva az egyik létrafokba. A korbács a létra köré tekeredett, letépte a válaszfalról, és a repülőhíd fölött lebegtette, Talley úgy rúgkapált alatta, akár egy marionettfigura.

- Engedje el, doki! - ordította Darling, ahogy a másik korbács elsüvített a fejük fölött Talley irányába.

Talley elengedte, leesett, lába a repülőhíd külső szegélyének vágódott, és egy másodpercig ott imbolygott, vadul körözve a karjával, ahogy megkísérelte elkapni a korlátot. Szeme kitágult, szája eltátva. Aztán - akár a lassított felvételen - hátrazuhant, bele a tengerbe. A korbács összepréselte a létrát, és elhajította.

Sharp addig lőtt a szörnyre, amíg ki nem ürült a tár. Nyomjelző lövedékek süvítettek a nedvedző húsba, és eltűntek benne.

A teremtmény a farkával előrelökte magát, a testéből még nagyobb rész került a hajóra, s a tat még mélyebbre nyomódott. Az orr kiemelkedett a vízből, és hallani lehetett, amint a hajó gyomrában szerszámok-székek-edények az acél válaszfalaknak csapódnak.

- Menj, Marcus!- mondta Darling.
- Menj te! Hadd...
- Menj, az istenit már!

Sharp Darlingra pillantott, szólni akart, de nem volt mit mondani. Fejest ugrott a vízbe.

Darling a tat felé fordult. Alig bírt állni; aztán a fedélzet a tengerbe csúszott alóla, mire ő leguggolt, egyik lábát a korlátnak támasztotta, hogy bele ne bukjon maga is.

A teremtmény darabokra szaggatta a hajót. Vaktában hadonászott a korbácsaival, és mindent megragadott, amihez hozzáért - kötéldobot, hombárfedőt, antennarudat -, összezúzta, s a tengerbe hajította. Ahogy levegőt

szívott a köpönyegébe, és a tölcséren át kipréselte, olyan hangokat hallatott, mint egy röfögő disznó.

Aztán abbahagyta a dühöngést, de akkor mintha valami hirtelen eszébe jutott volna - a nagy fej a viperafészekre hasonlító arccal Darling felé fordult. A korbácsok előrecsaptak; mindkettő elkapta a repülőhíd egy-egy korlátlábját. Darling látta, ahogy kidagad a hús, amint az izmok összerándulnak. A teremtmény a korbácsaival húzódzkodott, s hirtelen előrelendült.

Darling fél lábbal a korláton, fél lábbal a fedélzeten egyensúlyozott, s a csáklyát, mint egy szigonyt emelte a feje fölé. Megkísérelte fölbecsülni, milyen messze van a csőrszájtól.

A teremtmény szinte zuhanni látszott feléje. A karjai előrenyúltak. Darling a csikorgó csőrszájra összpontosított, és akkor a szigonyt...

...kiszakította a kezéből az állat, és ő hátravágódott a vaskorlátnak. Látta, hogy az egyik korbács a magasba emeli a csáklyát, és beledobja a vízbe.

Meg fogok halni - ez volt az egyetlen gondolata.

Már nyúltak érte a karok. Félrekapta a fejét, mindkét lába kicsúszott alóla, elesett, átbukott a repülőhíd szélén, és lezuhant a rézsútosan álló hátsó fedélzetre.

Derékig érő vízben találta magát. Kecmeregni kezdett a mellvéd felé. Ha sikerülne lejutnia a fedélzetről, s el a hajótól, talán elrejtőzhetne a roncsok között, és a teremtmény talán elvesztené érdeklődését, talán...

Ekkor a szörny a kabin túloldalán tűnt föl, fenyegetően föléje magasodott, korbácsai úgy hullámzottak, mint a táncoló kobrák. A hét rövidebb kar, de még a nyolcadik nedvedző csonkja is, már nyúltak érte, hogy a borostyánszín csőrszájba nyomják.

Megfordult, és a hajó másik oldala felé vette az irányt. Az egyik kar mellette csapott a vízbe, ő félreugrott, megbotlott, de visszanyerte egyensúlyát. Hány lépés eljutni odáig? Öt? Tíz? Nem fog sikerülni. De csak ment, mivel mást nem tehetett, és mivel a lelke mélyén valami nem engedte, hogy megadja magát.

Akadály állt az útjában. Megkísérelte félrenyomni, de túlságosan nehéz volt, nem akart mozdulni. Megnézte, hátha a víz alá bukva esetleg átbújhat alatt. A nagy középső hombárfedő volt az, a felszínen lebegett. Ott hevert rajta a láncfűrész.

Darling nem mérlegelt, nem tétovázott, nem gondolkodott. Megragadta a láncfűrészt, és megrántotta az indítózsinórt. Elsőre berobbant, a kis motor életre kelt, üresjárata fenyegető morgáshoz hasonlított. Meghúzta a ravaszt, és látta, hogy pörögni kezd a fűrészpenge, olajcseppeket szórva szét.

Hallotta magát, amint egy „Oké"-val nyugtázza a fejleményt, s azzal megfordult, hogy szembenézzen a szörnnyel.

Az mintha egy pillanatra megállt volna, majd a kipréselt levegőt kísérő röffenéssel rávetette magát.

Darling megint jól meghúzta a ravaszt, és a fűrész hangja metsző sivítássá emelkedett.

Egy tekergő kar villant át az arca előtt, és Darling nekilendítette a fűrészt. A fűrészfogak beleharaptak a húsba, és Darling máris ammóniabűztől fuldoklott. A motor erőlködött, mintha lassult volna, mint amikor nedves fát vág, és Darling arra gondolt: „Ne! Ne fulladj le, most ne!"

A hangmagasság ismét változott, emelkedett megint, és a fogak mélyre vágtak, húsdarabkákat fröcskölve Darling képébe.

A kar levált, és lehullott. Valami hang tört elő a szörnyetegből, a dühé és fájdalomé. Újabb kar támadt Darlingnak, majd még egy, s ő csak szabdalta őket a fűrésszel. Ahogy a fogak megérintették őket, mindegyik kar megrándult, és visszahúzódott, de aztán - mintha a teremtmény őrült agya ösztökélte volna - újra támadott. Húszuhatag robbant Darling körül, máris zöld nyálkában és fekete tintában fürdött.

Hirtelen érezte, hogy a víz alatt valami megérinti az egyik lábát, kezd fölmászni a lába szárán, majd a dereka köré tekeredik.

Elkapta az egyik korbács. Odafordult, megpróbálta megtalálni, neki akart esni a fűrésszel, mielőtt az szilárdan megragadná, de a csavarodó-vonagló csápok tömegében képtelen volt megkülönböztetni a tapogatóktól.

Amikor a korbács körbefogta a derekát, elkezdte szorítani, akár egy óriáskígyó, és Darling hasogató fájdalmat érzett, ahogy minden egyes szívókorong kampója a bőrébe vájt. Érezte, hogy lábai elhagyják a fedélzetet, ahogy a korbács fölemelte, és tudta, hogy ha egyszer a levegőben van, vége.

Úgy csavarta a törzsét, hogy szembenézzen a csattogó csőrszájjal. A korbács szorította, hogy alig volt már benne szusz, de Darling a csőrszáj felé hajolt, maga elé tartva a fűrészt. A csőrszáj szétnyílt, és Darling egy pillanatra meglátta benne a fürgén mozgó, ráspolyfogakkal kivert rózsaszín nyelvet.

- Nesze! - ordította, és a fűrészt mélyen belenyomta az ásító csőrszájba.

A fűrész akadozott, mert a fogaknak nem sikerült belevágniuk a csontos csőrbe, le is pattant a penge. Mikor Darling ismét fölemelte a szerszámot, az egyik kar átvillant az arca előtt, körbekerítette a kezeit, kicsavarta belőlük a fűrészt, és elhajította.

Na most, gondolta Darling, most már tényleg meghalok.

A korbács csak szorította, és Darling megérezte, hogy elhomályosuló látása a feledés kezdetének jele. Észlelte, hogy emelkedik, látta, hogy nyúl érte a száj, orrát avas bűz csapta meg. Látta az egyik szemet, sötét volt és üres, irgalmatlan tekintetű.

Aztán egyszerre úgy rémlett, hogy maga a szörny is emelkedik, mintha alulról hajtaná valamilyen erő. Ekkor olyan hangot hallott, amilyet még soha életében, valami süvöltő, dörgő hangot, és egy óriási kék-fekete dolog robbant a víz színére, a polipot tartva a szájában.

A derekát szorító korbács hevesen megvonaglott, és ő érezte, hogy repül - aztán zuhan a semmibe.

53/ - Húzza! - kiáltotta Sharp.

Talley a vízbe nyúlt, és Darling öve után tapogatózott. Megtalálta, húzni kezdte, és Sharppal, aki a karjainál fogva vonszolta Darlingot, végül letették a fölfordult hombárfedőre. Elöntötte ugyan a víz, de vastag és egészséges fája eléggé széles volt, hogy mindhármukat elbírja.

Darlingnak csupa cafat volt az inge, vércsíkok szelték keresztül-kasul a mellét és a hasát, ahol a teremtmény kampói a bőrébe hasítottak.

Sharp megérintett egy artériát Darling nyakán. A pulzus erős volt és egyenletes. - Ha csak meg nem szakadt benne valami, rendben kell lennie.

A sötét ködben Darling hallotta a „rendben"-t, s úgy érezte, mintha fölfelé úszna, a fénybe. Kinyitotta a szemét.

- Hogy érzed magad, Whip?

- Mint akin átment az úthenger. Egy úthenger tele késekkel.

Sharp fölemelte Darlingot, és a hátánál fogva támogatta. - Nézd - mondta neki.

Darling körülnézett. A hombárfedő mozgásától émelyegni kezdett, mire megrázta a fejét, hogy megszabaduljon a hányingertől.

A hajó eltűnt. Az állat eltűnt.

- Mi volt az? - kérdezte Darling. - Mi tette ezt?

- Ámbráscet - mondta Sharp. - Az egész rohadt polipot megette. Pont a feje mögött harapta ketté.

Hirtelen heves mozgás támadt a vízben, és Darling megrettent.

- Semmi vész - mondta Talley. - Ez csak az élet, a természet.

A tenger felszínén húsdarabok úsztak, hatalmasak, és mindegyiket épp most rohamozták meg. A hajó körüli kavarodás olyan volt, mint az ebédet jelző gong: mind a sekély, mind a mély víz állatait odahívta. A törmelékek közt egy cápa hátuszonya szelte a vizet. Fölbukkant egy teknőc feje, körülnézett, majd ismét alámerült. Bonitók fodrozták a vizet, ahogy a friss és tehetetlen zsákmányon

nyüzsögtek. Az íjhalak, az érdesfarkúak meg a kis csukák nem is vettek tudomást egymásról, ahogy a sűrű húslevesben cikáztak.

- Szép - mondta Darling, és visszafeküdt. - Ezt a fajta életet szeretem.

- Nem tudom, hol vagyunk, vagy hogy merre megyünk - mondta Sharp. - Nem látok földet. Semmit sem látok.

Darling benedvesítette egy ujját, és feltartotta. - Hazafelé - közölte. - Északnyugati szél. Hazafelé megyünk.

54/ A mélységben keletkezett és hetekig maradt lenn, a hegyoldal egyik kiugró sziklájához tapadva. Aztán elszakadt onnan, ahogy a Természet rendelte, és az ammóniumionok koncentrációja miatt lassan emelkedni kezdett a felszín felé. Hajdan útközben könnyen megehette volna valami, mivel gazdag táplálékforrás volt.

De semmi sem támadta meg; semmi sem sértette meg a burkát, s engedte, hogy betóduljon a tengervíz, ami elpusztította volna a benti teremtményeket, úgyhogy egészben följutott a felszínre, és fürdött az életben maradásához elengedhetetlen napfényben.

Sodródott a nyugodt vízen, nem törődött széllel-időjárással, egészen vékony volt, szinte áttetsző. De kocsonyás bőre föltűnően erős volt.

Alakja ovális, középpontjában lyuk, időtlen idők óta követte a. genetikai utasításokat, és forgatta magát a napon, hogy minden részét érjék a százötvenmillió kilométer távolságból küldött tápanyagok.

Mindazonáltal nem volt sebezhetetlen. Lakmározhatott volna belőle egy teknős, egy arra haladó cápa beléhasíthatott volna. A Természet úgy rendelte, hogy a faj sok tagja elpusztuljon, táplálva más fajokat, és fenntartva a tápláléklánc egyensúlyát.

De mivel magának a Természetnek az egyensúlya borult föl, a kocsonyás téglalap csak forgott napokon-éjszakákon át, míg a ciklusa végére ért. Végül, amikor megérett, széttöredezett, és ezrével szórta szét a tengerbe a

kicsiny tömlőket, mindegyikben egy-egy kész teremtmény. Amikor mindegyik teremtmény érezte, hogy eljött az ideje, küszködve kiszabadította magát a tömlőből, és tüstént táplálék után nézett.

Kannibálok voltak ezek a teremtmények; társaik ellen fordultak, és megették őket. De olyan sokan voltak, és oly gyorsan széledtek szét a vízben, hogy a legtöbb életben maradt, és lebukott, hogy élvezze a hűs mélységet.

Szinte mindet meg kellett volna hogy egye valami, mielőtt a fenékre vagy az alámerült tűzhányó lejtőinek biztonságos hasadékaiba ér; százból legföljebb egy teremtménynek lett volna szabad életben maradnia.

De már nem voltak ragadozók, és bár fel-feltűnt néhány magányos vadász, és beszedte a maga vámját, többé nem úsztak nagy csapatokban, s nem felügyelhettek a Természet egyensúlyára, mint régen. Mind eltűntek, a hatalmas bonitó- és makrélarajok, a kis fehér tintahalak sokasága, a nyílttengeri csukák, a tonhalak seregei, a falánk vahuk és barracudák.

S így, mire a teremtmények átszeltek ezer méter nyílt vizet, és a sziklákban menedékre leltek, közel tíz százalékuk - talán száz egyed, de lehet, hogy két- vagy háromszáz - életben maradt.

Lebegnek, mindegyik külön, mert mind tökéletesen önálló, és vizet szívnak a köpönyegükbe, majd a hasukban lévő tölcséren át kipréselik. Önbizalmukat minden egyes lélegzetvétel növeli. Testük lassan fog érni, s egy évig vagy még tovább óvakodni fognak a ragadozóktól. De eljön az idő, amikor ráébrednek egyedülálló voltukra, felsőbbségükre, és akkor majd előmerészkednek.

Lebegnek és várnak.